

CSURGAY JUDIT

SASOK KARMAI KÖZÖTT

– A HATALOM VONZÁSÁBAN –

REGÉNY

ISBN 978-615-01-1387-6

2021

TARTALOM

1. FEJEZET: A FEKETE LIMUZINOK FOGLYA	3
2. FEJEZET: SASOK KARMAI KÖZÖTT	9
3. FEJEZET: AZ ODÜSSZEIA HADMŰVELET	13
4. FEJEZET: A FŐNIXMADÁR.....	22
5. FEJEZET: KÍSÉRT A MÚLT.....	35
6. FEJEZET: VONZÁSOK ÉS TASZÍTÁSOK	42
7. FEJEZET: AKI DUDÁS AKAR LENNI... ..	45
8. FEJEZET: A SAS FELSZÁLL	47
A SZERZŐ.....	54

1. FEJEZET

A FEKETE LIMUZINOK FOGLYA

– Elnök úr, engedelmeivel egy pillanatra zavarnom kell önt! A pilóták kérdezik, hogy lassítsunk-e? Mert az erős hátszél miatt bő húsz perccel idő előtt érkezünk, és nehogy emiatt kellemetlenséget okozzunk nekik. Főleg a katonai díszegységük miatt. Hogyan kívánják, mi legyen? – nézett kérdően, kissé határozatlanul hol az államfő, hol a mellette ülő first lady szemeibe, nyakkendőjét idegesen igazgatva Philippe, az Elysée-palota protokollfőnöke.

– Szerinted, Chéri? – ölelte még a hangjával is bársonyos-gyengéden a feleségét a Francia Köztársaság első embere.

– Még ne lassítsunk! Csak fél órával azelőtt, hogy elérnénk a légterüket. Ráérünk, hosszú az út... – sóhajtotta az órájára pillantva Gina. S hogy hamarosan ismét az ő bölcs döntését dicséri majd az elnöki külön gép személyzete, azt egyikük sem sejtette még.

A százhetvenhat-millió dolláros Airbus A 330-as tizenkétezer méteren repült tovább, se a magasságát, se a sebességét nem csökkentve. Nagyjából félúton járva, sőt száguldva távoli célpontja felé.

– Asszonyom, elnök úr, szabad hoznunk a frissítőket meg a kávékat a süteményekkel? – lépett hozzájuk fejét hajtó mély udvariassággal az óriás-csokornyakkendős fő steward.

– Igen, persze! – intett szórakozottan, s csöppet fáradtan Alex, aki tisztségénél fogva egyben a francia hadsereg parancsnoka, Andorra hercege, valamint a legnagyobb jobboldali párt vezére is volt.

Gina elnézte a férjét... A nála mindössze huszonegy hónappal idősebb, hajszálnyival magasabb, százhatvanöt centis, szikár-vékony, ötvenhat évesen is sármos, dús göndörhajú férfit, akit nem oly rég, a normandiai partraszállás 67. évfordulóján a termete miatt csúfolt a fél világ. Mert sámlira állt, hogy a huszonhárom centivel fölé magasodó amerikai president mellett ne törpüljön el. És megmosolyogták, leleplezték a másik titkát is. Azt, hogy magasított cipőt hord, mely jelentősen megemeli a sarkát, mivel az előző first lady is tizenhét centivel, egy egész fejjel nőtt nagyobbra nála...

Gina csöppet oldalra sandítva, a szeme sarkából, titokban fürkészte a párját, aki épp a beszédét memorizálta. Olykor belejavított még, egy-egy szót megváltoztatott. De csakis úgy, hogy előtte a feleségére szerelmes pillantásokat vetve kikérte az ő véleményét is. Aztán hirtelen, mint aki a színházban szerepet vált, új arcát mutatta a nagy, a hatalmas ország ura. Mert amint megérkezett a kávé s az üdítő, nyomban felpattant. Elrohant kezét mosni, s mint egy izgága kamasz fiú, oly mértéktelenül, oly szertelen elégedettséggel ette, sőt falta a finomabbnál finomabb süteményeket, desszerteket. Egyiket a másik után. – Francia krémes! Újabban ez a kedvence. Habár a franciák nem ismerik ezt az édességet, de amióta a neje kedvéért megkóstolta, és megtudta, hogy ez kedvese hazájának egyik büszkesége, azóta kettésével eszi... – Hiába, igencsak édesszájú a Francia Köztársaság régi-új elnöke...

– Ez isteni! Egyenesen mennyei! Még a Raffaellónál is jobb! – Mondják meg a szakácsnak, hogy üdvözlöm, és ha hazaérünk, a feleségem tiszteletére a másik nagy kedvencemből, a túrós süteményből is kérnék! – kiáltotta Alex.

– Sok lesz! Már a harmadikat eszed! Gondolj a díszvacsorára! Halálra sértened őket, ha nem bírnád végigkóstolni az összes fogásukat! – súgta halk szeretettel, ám mégis határozottan a

férje fülébe Gina. Aztán odasétált a személyi titkárához, Sue-hoz. Váltott vele pár szót, s néhány pillanattal később a first lady átvette a telefont. Személyesen beszélt a szakáccsal. Hadd örüljön... S lám, a néhány kedves szó, mint mindig, most is megtette a magáét... Talán az ilyen apróságok miatt kedvelték őt legtöbben a környezetében. Az elnöki gép, meg az Elysée-palota személyzete is. Valósággal rajongtak érte. A közvetlenségéért, a természeteségéért. Meg az áldott jó szívéért.

– Elnök úr, bocsánat a zavarásért, de most szólt a légi irányítás, hogy viharzóna van előttünk! Sajnos kerülnünk kell. Amennyi előnyre szert tettünk a széljárás miatt, azt most biztosan mind elveszítjük. Csökkentenünk kell a magasságot is! – tette hozzá homlokát erősen ráncolva Édouard, a főpilóta, személyesen tájékoztatva legelőször a delegáció vezetőjét, majd a hangosbemondón át a „Gina One” névre keresztelt külön gép teljes személyzetét is.

– Hát, jó! – bólintott gondterhelten Alex. S mert a harmadik süteményt mégsem gyömöszölte magába, kávé vizont annál többet ivott, gyorsan rá is gyújtott egy kubai szivarra. – A fedélzeti tűzjelző rendszer átalakítása! – villant Gina eszébe a férjét nemrég emiatt ért támadás-sorozat. Meg a zuhanyfülke... Azért is mit kapott! De... akkor ő még nem volt mellette. Az elődje idején történt mindez... S ha csak ennyi lett volna! Ám véletlenül sem érték be ezzel a két aprósággal. Ó, dehogy! Meggyanúsították azzal, hogy hamis az ügyvédi diplomája, hiányzik a jogi doktorátusa. Bíralták, mert csöcseléknek merete nevezni az utcai zavargások autó-gyűjtogató randalírozóit. Szidták, mert erős kézzel lépett fel a bűnözés ellen. Támadták, mert azt javasolta, hogy a francia állam költségén épüljön mecset a helyi muzulmánoknak, Párizsban. Fricskázták, mert szóba állt Tom Cruise-zal, aki a „veszélyes szcientológia megszállottja.” Belekötöttek a bevándorlási politikájába, s ráfogták, hogy a nemzeti identitást újszerű kirekesztésként értelmezi. Akadtak, akik önkényeskedő demagógnak titulálták őt, s azzal vádolták, hogy a polgári jogokat bármikor kész feláldozni a politikai céljaiért. Alex lett a baloldal „fekete bestiája,” akit habozás nélkül, nyilvánosan is szélsőjobboldalinak minősítettek, holott tudták, hogy nem az.

Indulatokat kavaró, megosztó személyiséggé vált az ő párja, akit istenítettek meg gyűlöltek, immár évek óta. Megszólták még a gyorsajtás elleni fellépéséért is, noha épp neki köszönhetően rövid időn belül harmincnégy százalékkal, azaz radikálisan csökkent Franciaországban a halálos közúti balesetek száma. Mert a hosszú politikusi pályafutása során Alex többször is volt már szigorú belügyminiszter, volt címzetes államminiszter, azaz: az állam- és a kormányfő után hazája harmadik legnagyobb méltósága. Volt költségvetésügyi, majd pénzügyminiszter, s egykor ő töltötte be a miniszterelnöki szóvivő posztját is. Ami pedig az indulását illeti, nos, az is igen figyelemre méltó volt. Hiszen az ötvenezer embernél több lakost számláló francia városok valaha létező legifjabb polgármestereként indult egykor a politikusi pályafutása. S lám, ma már ott az ő képe is a francia köztársasági elnökök tablóján. Neve pedig örökre bevonult a történelemkönyvekbe. Így is, hogy némelyek azt mondják: Alex tönkreteszi a kapitalizmust, a romákkal pedig botránnyosan bánik, hiszen – össznemzeti közfelháborodásra – képes volt tömegesen kitoloncoltatni őket Franciaországból, a megnövekedett bűnözésre hivatkozva. S tüntettek ellene hosszan, szenvedélyesen. Lázadtak a nyugdíj-reformja miatt is, mivel kényszerűségből emelnie kellett a nyugdíjkorhatárt. Akadtak, akik sorba, sőt a tömeg élére álltak, mintha üdvözölni akarnák őt, s aztán, amikor a kezét nyújtotta, pfujjogtak felé. Castro örültnek nevezte a romák elűzése miatt, Hável pedig azt nyilatkozta róla: előbb beszél, s csak aztán gondolkozik... Mások munkamániásnak, „duracell-paprika-jancsinak” csúfolták. Némelyek meg halálos fenyegetéseket irkáltak neki, s betörték még az otthoni számítógépébe is. A Facebook-blogjában pedig – tudta nélkül – hamis üzeneteket hoztak nyilvánosságra a nevében.

Gina szíve minden melegével, simogató tekintettel kémlelte a szivarozó férfit, aki nyolc éves kora óta vágyott, s készült erre a posztra. Pontosabban: amint gyermekfejjel először meglátta a tv-ben hazája köztársasági elnökét, nyomban felkiáltott, és kijelentette: ha megnő, ő is államfő lesz! Kinevették őt a vendégek, sőt a saját szülei is. Az apja egyenesen ostobaságnak, képtelen örültségnek tartotta a tervét. Főképp, mert nem „tisztán” francia ősök leszármazottja a fia. Ám Alex gyermekkori álma idővel mégis valóra vált. Pedig... mindössze négy esztendő volt, amikor az édesapja elhagyta a családot, s neki meg kellett tanulnia: mit jelent szegénységben élni, s a gazdag osztálytársak árnyékában lenézett senkinek lenni. Így aztán... élete első felében kisebbségi érzés gyötörte. Kimondta. Bevallotta. Nem titkolta. Ahogyan azt sem, hogy a gimnáziumban csak közepes tanuló volt, s az anyja kérésére egyszer még évet is ismételt.

– „A sok gyermekkori megaláztatás tett azzá, ami ma vagyok” – mesélte kendőzetlen őszinteséggel két és fél évvel ezelőtt, az eljegyzésük estéjén. S a menyasszony ettől fogva nézett csak fel rá igazán. Mind büszkébb lett a férfirra, aki a karjaiban tartotta, és szenvedélyesen ölelte őt. Boldogan olvasta, hogy Alex politikai, valamint szónoki képességeit, találékonyosságát, karizmáját, újító lendületét, hihetetlen munkabírását még az ellenfelei is elismerik. Chirac elnöktől tehát jogosan, megérdemelten kapta meg annak idején a legmagasabb állami kitüntetést: a Francia Becsületrend lovagja lett. Aztán... eljött a nap, amelyre egész életében vágyott, hogy revansot vehessen minden addigi sérelméért. Ritka magas, 83,97 százalékos részvétel mellett, a voksok 53,06 százalékaival... megnyerte a választást. Ám a győzelmét magányosan ünnepelte egy karaoke klubban. Egészen hajnalig, noha a Concorde téren hatalmas tömeg éltette őt. S az éjszakai népünnepélyen Mireille Mathieu-től Johnny Hallyday-ig ott volt mindenki, aki számít... Csakhogy ekkor már a második házassága is romokban hevert. S jaj, ami ezután következett, csak az ne történt volna meg! Mert a pár bajból sárdobálós párbaj lett. Második neje botránykönyvet írt róla, brutalitását hangsúlyozta, majd kilenc év után elhagyta a férjét, – a frissen hatalomra került köztársasági elnököt.

Engem állandóan vert! – írta a válás után, kitálalva közös életük összes szennyesét. Brutális, erőszakos férj volt, a gyerekeivel nem, csakis a saját karrierjével törődött – hangoztatta a hűtlen asszony, aki egyébként már jó ideje leplezetlenül csalta és gyűlölte is a férjét. S ettől kezdve... Franciaországban elszabadult a pokol.

– „Az elnök brutális a szerelmeivel!” – Mi más is jelenhetett volna meg a szalagcímeken szerte a világban, ha nem ez? S egy amerikai rendező rögtön botrányfilmet kezdett forgatni Alex kudarcba fulladt házasságairól. Ekkor már csakis a vezető francia politikus szerelmi élete izgatta Európát, s Amerikát. Semmi más. – Hát, persze... Nincs annál érdekesebb, mint a „nagyvadak”, a híres, felkapott, karizmatikus férfiak hálószoza-titkaiban kutakodni, torokszorító pillanataikon élcelődni, kivesézni a szerencsétlen kapcsolataikat... Alex már egy éve állt az ország élén, amikor még mindig a magánéletétől volt hangos a világsajtó. Reformjairól, politikájáról, eredményeiről alig beszéltek. Az a kutyát sem érdekelte... – Ez lett volna a mélypont? Ó, nem. Dehogy! A java csak ezután következett. Alex... meg akarta mutatni a világnak, hogy ő aztán nem teketóriázik. – Elhagyták? Sebaj! Rá négy hónapra már nősült is! Csakhogy a házasságkötés komoly dolog. Sértett hiúságból, dacból, a látszat kedvéért meg gondolatlanul és elhamarkodottan, polgárpukkasztó párválasztással törvényszerű, hogy csöbörből vödörbe zuhan az ember...

– „A király esztelen! Botrányhősnőt hozott Franciaország életébe! Szégyenkezünk miatta” írták címdoldalon a lapok, s fogták a fejüket a franciák, nem is first, hanem second ladynek nevezve az új asszonyt, akit közfelháborodásra vezetett oltár elé az ország első embere.

– Erkölcstelen nőszemélyt vett el! – nyilatkozták a párizsiak.

– „A férjem király az ágyban!” – jelentette ki interjújában az új first lady. S a nagy, a hatalmas ország népe odahaza a tv, a rádió előtt, s az újságokat olvasva... pironkodott, majd mindinkább felháborodott. Az elnöki párra irányuló megkülönböztetett figyelem keresztüztét a harmadik feleség végképp nem állta. – „A kiváló neveltetésen alapuló erkölcsiség hiányzik belőle!” – mondogatták az emberek úton-útfélen, mert a first lady semmiképp nem volt példakép. Ellenkezőleg... Nem látták, hogy erkölcsi vagy egyéb értékek hordozója lenne. Vagyis, ... a première dame – szerepkört, már önmagában a múltja miatt, – a startnál elbukta a gazdag nagyvilági nő, aki hírnevet csupán a szerelmi kalandjaival, lepedőakrobata hódításaival, meztelen teste mutogatásával tudott magának szerezni. Aktfotói hónapokon át szerepeltek a világsajtó címlapjain, s hozzá cikkek özönében sorolták a madame egykori szeretőinek hosszú névsorát. Indiába például be sem engedték az elnök „barátnőjeként”. II. Erzsébet angol királynő viszont már kénytelen volt fogadni – az Elysée-palota falai között is kínosnak vélt, kerületi anyakönyvvezető előtt, szerényen, csendben, titokban „lezavart” esküvő után – az új francia elnöki párt. De mennyi keserves munkába telt, mire a hisztérika-lady felfogta, megértette: Nagy-Britannia és Észak-Írország uralkodójához tilos sárga ruhában menni! Ez ugyanolyan szigorú szabály, mint az, hogy a férfiaknak, – ha öfelsége fogadni méltóztatik őket, – kötelező a szakett meg a cylinder viselése. És nincs olyan, hogy a francia first lady nem pukedlizik a bemutatkozásakor, mert ezt meghagyja inkább a brit alattvalóknak...

Végül a „csak azért is sárga kosztüm” lekerült ugyan a bájait előszeretettel kitaró asszonykáról, ám a francia diplomácia ezzel még nem fogta meg az Isten lábát. Ha mégis, akkor az Úr ez esetben... visszarúgott. Ugyanis öfelsége II. Erzsébet titkos naplójának lesújtó sorai hogy, hogy nem, gyorsan nyilvánosságra kerültek, szédítő sebességgel járva be a világot, emígyen.

„Miután áttanulmányoztam a hölgy életrajzát, az ünnepi beszédemből gyorsan kihúztam a kebelbarátság, meg a meztelen igazság kifejezéseket, nehogy célzásnak tekintsék.

Amikor elkezdett csacsogni arról, hogy mennyi szép emlék fűzi őt Londonhoz, én egyből halálra rémültem, hogy most részleteket tudok meg az angol férfiak szexuális szokásairól. Inkább gyorsan átadtam neki az ajándékot, ami egy ezüst szelence volt Viktória korából. Örült neki, azt mondta: ebben fogja tartani a műszempilláit... A francia protokollok előzőleg nem győzték hangsúlyozni, hogy az elnökné a Sorbonne-on tanult, és orosz klasszikusokat olvasott. Így aztán megkockáztattam szóba hozni Tolsztojt és Dosztojevszkijt, de kiderült, hogy ő a Sztroganoff-bélszínt jobban szereti...”

S a francia nép, az utca embere, odahaza ismét lesütött szemekkel fogta a fejét. Nyelte, egyre csak nyelte magába a szégyenét. A harmadik frigy tehát a születése percétől zsákutcába futott. Férfi-panoráma, aktok, zaftos pletykák, melltartó nélküli kebelmutogatás, s hozzá egyéb köldök-sokk, – összegezte a rémségeket a kormányfő az államelnök háta mögött... Aztán máris jött, mint a lavina,... zúdult a folytatás. „Kiráztál egy kakit a nadrágodból” – dalolta a first lady a francia közszolgálati tévé esti show-műsorában. S a hatás, a méretes botrány ... ezúttal sem maradt el. Hasonló felháborodást okozott az aranytorkú énekesnő füves-drogos dalszövege is, ám az i-re a pontot egy másik, internetről letölthető műsorával sikerült feltennie. – „Tetszik a cicim?” – kérdezte angolul a francia first lady – egy évvel korábban készült oktató kazettán, mely a többenemzetiségű párok intim együttléteinek a társalgását volt hivatott segíteni.

A francia elnöki pár londoni royal látogatása után nem sokkal újabb részletek szivárogtak ki II. Erzsébet királynő naplójából. Öfelsége minden szava tovább sokkolta a világot, a bulvársajtót. Már mindenki tudta, hogy a francia first lady plakát méretű aktfotóit lengetve tüntettek a britek a Buckingham Palota előtt. Megalázták, kigúnyolták a francia vezér-párost. Öfelsége

sorain pedig jókat derültek, hiszen kitudódott, hogy a french first lady „befalt” egy egész szem epret, és „elrágcsált fél saláta levelet”. A díszvacsora számára ebből állt. Ellentétben a férjével! A francia államfő viszont minden fogást végigkóstolt, mi több, jó kosztosként nagy huzattal bevágott mindent. Ófelsége a naplójában diszkréten utalt arra is: meg merne esküdni rá, hogy beszélgetés közben Alex „elcsent egy szem epret” – az ő tányérjáról, mely orcátlan gátlástalan tréfára hosszú uralkodása alatt még soha nem volt példa. S írt arról is: „nagyon fellélegzett”, mikor a francia elnöki látogatásnak – „háború kitörése, hadüzenet, és egyéb diplomáciai bonyodalmak nélkül” – végre vége lett. Örült, hogy – ha nehezen is, – de a konvojnak sikerült áttörnie a Palota előtt aktfotókkal továbbra is tüntető hangoskodó, mutogató tiltakozók erős körgyűrűjét. De ennél is nagyobb megkönnyebbülést érzett, amikor jelentették neki, hogy „rendben elhagyták az országot”. Mármint a francia köztársaság elnöke, meg a hm, ... felesége.

– Nem bírom tovább! A Reichstag se égett így! Kiszaladok a világból! – ordította egy neves francia diplomata. Az államfő politikai ellenfelei pedig azt hangoztatták, hogy a first lady szégyent hoz Franciaországra. Szerepkörére alkalmatlan. Csinos, de butácska szexgép. Primitív kirakatbaba, aki interjúival, fellépéseivel, megszólalásaival, méltatlan múltjával, makulátlannak aligha nevezhető előéletével mérhetetlen károkat okoz Franciaországnak. Ha legalább hallgatna és a háttérben maradna! De még a csapból is ő folyik! A világ meg szánakozva röhög a french presidenten meg a népén. Senkinek sem tetszett a first lady „több szexet akarok!” című, utóbb agyongúnyolt panaszkodása sem, s a fiú utódért való fohásza sem. S olaj volt a tűzre „az elnök nem képes a first ladyt teherbe ejteni” – szalagcímekkel, s az impotencia gyanújával megjelent, a francia és a nemzetközi bulvárvilágot tarolva elárasztó újságcikkek özöne is.

– Szegény Alexandre! Rémes lehetett... De ez már szerencsére mind-mind a múlté. Vége. Most már... nincsen semmi baj – zárta le magában a gondolatsort Gina.

– Pihenj csöppet! – búgta suttogva, finoman a férfi baljához bújva, odaadón csúsztatva puha kezét a párja párnás tenyerébe. – Lazíts kicsit, Totókám! – fűzte hozzá huncutkás mosollyal, mire az elnök arca nyomban felderült. Nem sértődött meg, dehogy! Ellenkezőleg. Tetszett neki a tréfa. Hiszen a franciák Totónak becéznek minden kisgyereket, bárhogyan hívják is őket.

– Jól van, Chéri, de... amint hazaérünk, azonnal szeretném bebizonyítani neked, hogy mégsem vagyok már kisgyerek! Habár... kérdés, hogy várjak-e a dologgal addig? Mert ne hidd, hogy nem olvastam Tony Blairt! Ők a gépen is szeretkeztek. Talán... megirigyeltem Tonyt, aki azzal kérkedik, hogy neki ötször is megy, egyetlen éjszakán... – Jó, jó, ne nézz így rám! Jut eszembe, Blair tényleg a titkárnőjébe volt szerelmes? És látod, bestseller lett a könyve! Talán azért is, mert hüvös angol létére tudatta a világgal a titkárnő-kalandját! Önként! Na, akkor... ezt majd otthon beszéljük meg! – Aztán Alex köszörült egyet a torkán, majd gyorsan témát váltott.

– Mondd, kedves, átfutod még egyszer a protokollt? – kérdezte amolyan „félhivatalosan”. Sugárzóan szerelmes szemekkel, forró tekintettel, és... lágy, de komolykodóan másik hangfekvésben, amitől Gina elmosolyodott, s valójában legszívesebben Alex nyakába ugorva azt suttogta volna: oké, szívem, de ne bolondozz itt velem! Az elnöki gépen a közleménye azonban visszafogott és csöppet más lett.

– Köszönöm, nem! Megjegyeztem mindent – búgta neki vissza a szerelmes feleségek gerle hangján Gina.

Aki látta őket, mind úgy érezte: íme, egy tökéletes pár! Egy sikeres elnök, meg egy roppant népszerű, született first lady! Szemmel láthatóan tetszett, nagyon is tetszett mindenkinek Alex új választása. S az, hogy finoman, diszkréten turbékolnak még útközben is. Pedig erősen dúl köztük a hatalmas érzés. Mindenki tudta. Alex sugárzott. Ha huszonnégy órája volt talpon, akkor is. Gina puszta létezése önmagában véve is „energia- és boldogságbomba” volt a számára. S ha elcsattant egy-egy csók, finoman összekacsintva nyugtázta a dolgot az elnöki testőrség. Mert... Ginára felnéztek. Büszkeséggel tisztelték. Pedig Gina lelke olykor csordultig volt már a kötöttségekkel, a külsőségekkel. Mindennel! A vörös bársonyszőnyegekkel, a felászlózott konvojok suhanó Mercedeseivel, Rolls Royce-aival, a lövéstől, gránáttól, vegyi támadástól, sőt aknarobbanástól is védő páncélozott fekete limuzinokkal, a civil ruhás bombakeresőkkel, a detektoros kapukkal s a kordonokkal, a szigorúan védett nullzónákkal, ahová már csakis ők léphettek be, – Európa legvédettebb személyei közé tartozva... Kezdetben vonzó, izgalmas, csábító ez a „hétköznapi halandóktól” elzárt elit, különleges világ. Csupa rejtély, csupa titokzatosság. Nyüzsgő emberek, konvojok, fegyverek, fekete limuzinok, Mercedesek, testőrök, vigyázó tekintetek, szabályok, előírások, miegyebek. De eljön a perc, amikor ez már teher. Micsoda dolog az, hogy ő nem tud a férjével kézen fogva sétálni az utcán! Nem mehet oda, ahová akar, s főleg nem egyedül, vagy a párjával kettesben! Milyen élet az, ha innál egy kávé, ennél egy fagyit – kettesben a kedveseddel, – de nem lehet! Nem lehet, mert ő az államfő. Robotol hajnaltól késő estig. Nem ér rá. S ha mégis, akkor bokáig gázolsz a testőrökben.

Vagyis, rab vagy. Fogoly. A hatalom, a személybiztonság foglya. Aranykalitka-élet... Márpedig ő szabadnak született, s lélekben az is maradt. Épp ezért, s a sűrű közös programok, jelenések, közszereplések miatt időnként már lázadt. Miközben pörgött, el is ment mellette az élet. Pontosabban: abból a lényeg. Hogy ne másét, hanem a saját életedet éljed. Azt, amelyik nincs percekre betáblázva. Amelyikben nem fotósok és riporterek lesnek rád éjjel-nappal.

Ginának elege lett az őket élő pajzsként őrző, örökké ugrásra készen vizslató védő őrizetből, a titokban állig felfegyverzett, fülhallgatós fejű elnöki testőrségből, a felvezető meg a biztonsági autókból, a kék villogókból, a katonai díszszázadokból, a pohárköszöntőkből, a menü- és ültető kártyákból, a diplomáciai protokoll merev-szigorú szabályaiból. Torkig lett a fotósok, filmesek, tévések, újságírók erőszakos hadával, a tolakodó mikrofonok dzsungelével, a tapintatlanul provokatív riporter kérdésekkel, a vakuk megállíthatatlan villogásával, a tömegben maguknak pimaszul utat törő erőszakos operatőrök seregével, akik bármely áron igyekeznek eltaposni a konkurenciát. S mind valami váratlanra, valami exkluzív tudósításra vár. Keresik a szenzációt, kutatják a rendelleneset, vágják a botrányt. Örülnének, ha ő elbotolna, ha a szél összekócolná a frizuráját, ha felszaladna hátul a harisnyáján a szem, vagy valami ilyesmi... Ha elcsíphetnének egy titkos mondatot, egy rejtett pillantást, egy furcsa jelenetet! – Várják, hogy aztán csámcsoghassanak rajta. Mint a hiénák... Hátha rossz ruhát vesz fel a first lady! Hátha erősebb a sminkje a kelleténél! Vagy legalább, ... ha félrecsúszna a férje nyakkendője! S hátha valamelyikük köhög, tüsszent – épp a legrosszabbkor, – a himnuszok hallgatása közben! Hátha kiszivárogozik valami jó kis ütős cikkre való az elnöki párról! Hogy vitatkoznak, veszekednek, hogy elhidegültek egymástól... Mert nekik csak a szenzáció számít, semmi más! Hiszen nem az a hír, hogy a kutya megharapta a postást, hanem az, ha mindez fordítva történik.

2. FEJEZET

SASOK KARMAI KÖZÖTT

Gina jól ismerte már a sajtó világát. A korábbi meg a mostani életéből is. Persze, más volt az, amikor világhírű mezzoszopránként faggatták őt az életéről. Akkor még... gondolkozás nélkül válaszolgatott a kíváncsi riporterek kérdéseire. De ma már ez egészen más!... First ladyként minden egyes megnyilvánulásával különleges plusz felelősség terheli őt. Egy egész országot képvisel. Meg a férjét, az államelnököt. Minden szavát, minden mozdulatát, minden szemvillanását egy magasabb célnak, egy „felsőbb erőnek” kell alárendelnie. Hiszen kirakatban él! A világ egyik legeslegnagyobb, legirigyeltebb kirakatában. Annak biztos tudatában, hogy nem csupán a testőrség lesi árgus szemekkel minden egyes lépését, hanem a botrányra éhes világsajtó is. Érthetően. Mert ő Európa egyik leghatalmasabb és legerősebb országának az első asszonya. De... negyedik feleség... Ő a sokat emlegetett francia first lady, akivel teli vannak a lapok, aki mindig mosolyog, mindig bájos, megszólalásaiban mindig bölcs, eredeti és visszafogott. Ő a franciák üdvöskéje, a nemzet hét nyelven kifogástalanul beszélő csodabogara, a mindig elbűvölően elegáns, derűt, optimizmust sugárzó, és máig lélegzet elállítóan fiatalos-gyönyörű elnökefelesége. A first lady, aki soha, sehol, semmit el nem hibázhat... Aki támadhatatlan, mert patyolat tiszta a múltja, a jelene. S hogy örökre az lesz a jövője is, arra bárki mérget merne venni. Mert sehol egy félrekacsintás, egy félreérthető, kihívó gesztus. Nincs az ő életében semmi unga-bunga vagy umbulda. Róla... képtelenség rosszat írni. Sohasem lép félre, soha nem kacérkodik, nincsenek aktfotói, senki sem foghatja rá, hogy notórius férfifaló. Nincs se eltitkolt gyereke, se titkolni való kapcsolata, vagy üzleti ügye. Politikával korábban sohasem foglalkozott. Zsebe bármikor átvilágítható. Banki tranzakciói, – akárcsak a lelke, – makulátlanul patyolat tiszták. Sehol egy botrány, sehol egy csepp szégyenkeznivaló! S mert még csak káros szenvedélye sincsen, esély sem maradt rá, hogy bárki valaha is negatív hőst faraghasson belőle. Azonban a személye iránti érdeklődés mégsem akar lanyhulni. Mert Gina – így mondják, ezt írják, – maga a megtestesült tökéletesség. Pont, mint egykor Grace Kelly, az Oscar-díjas amerikai színésznő, aki 1957-ben férjhez ment III. Rainer monacói herceghez, s a kedvéért felhagyott a színi pályával is. Szerthe a világon egymáshoz hasonlították őket, ami nem csoda. Valóban sok közös vonásuk volt, noha Gina barna, s nem szőke „première dame” volt. Ám a karcsú, formás idomok, a szabályos, intellektuálisan bájos arc, a derékig érő gyönyörű, dús hajkorona, a mindig alkalomhoz illő káprázatos és a legfrissebb divatot követő méregdrága ruhaköltemények, a tiszteletet parancsoló tudás és megjelenés... megteszi hatását. Gina véletlenül sem vétene illemszabályt. Sohasem vág másnak a szavába. Mindig jókor szólal meg, s a széleskörű műveltségével, naprakész ismeretrendszerével, lenyűgöző nyelvtudásával mindig, mindenütt ámulatba ejti a világot. No meg persze a férjét is, aki dagad a büszkeségtől... Érthető, hogy még mindig fülig szerelmes a feleségébe. S hogy a first lady nálánál is nagyobb népszerűségnek örvend, az cseppet sem bántja őt. Az sem, hogy Gina hozzá képest is gyakrabban mosolyog vissza a címlapokról, s hogy ezernyi interjú-kérés érkezik hozzá. Az életéről könyveket írnak, filmeket forgatnak, a korábbi lemezei, CD-i pedig top-listások Európában, Amerikában, sőt Ázsiában és Ausztráliában is. S az államfő... végre... boldog! Hosszú keresés után megtalálta az igazi párját, álmai asszonyát, a tökéletes, valódi és elmaradhatatlan társát, aki hűségesen kíséri őt mindenhová. Kézen fogva lépnek be és ki az elnöki gépből, együtt fogadják a vendégeket az Elysée-palotában. Gina jelen van minden díszében, díszvacsorán, az összes fontos villásreggelin, minden államünnepen, díszszemlén, s ott sugározza a szeretetet, a biztatást az elnök sajtótájékoztatóin is. Alex pedig vele, és nem is a hivatalos tanácsadóival beszél meg elsőként az összes fontos lépését. – Cherchez la femme! – Azaz: keresd a nőt, és biztosan megtalálsz a dolgok mélyén! – Nos, igen... Gina véletlenül sem volt „díszbaba”, buta báb. Ellenkezőleg! Gyorsan köztu-

dottá vált, hogy ő a világ legbefolyásosabb asszonyainak egyike. Több, mint talpig tökéletes first lady. Olyannyira, hogy idővel néhányan már azt suttogták: valójában nem is a férj, hanem a feleség vezeti ezt az országot... De milyen jól! Hiába, akinek messze átlag feletti az IQ-ja, az gyorsan átlát mindent... – Hol van már a tavalyi hó! Hol a kezdeti pár hónap, amikor még csak az volt a téma, hogy kívül-belül remekül passzolnak ők ketten egymáshoz... Íme, egy több nemzetiségű, amerikai születésű, de angol-olasz gyökerekkel rendelkező lady, akinek nemcsak az életrajza, hanem a származása is kiváló. Hiszen angol királyi sarj, és jaj, micsoda világhírű gyönyörűség az ő olasz mamája! De láss csodát! Hogy, hogy nem, ugyanakkor mégis ő a legfranciább nő az egész Föld-bolygón! – Szóval, ezúttal nem akármilyen feleséget hozott haza a köztársasági elnök... – Hogy elégedettek voltak-e vele, mint first ladyvel? Az nem kifejezés! S mert Gina mindig könnyed eleganciával, mosolyogva, rutinos-határozottan, habozás, bizonytalankodás nélkül, szemlátomást szívvel-lélekkel tette a dolgát, fel sem merült senkiben, – tulajdon férjében sem, – hogy ő a lelke mélyén... talán mégsem igazán boldog. A fordítottjáért ellenben bárki tűzbe tette volna a kezét... Élen a kormányfővel, aki nem győzte hajtogatni: micsoda szerencse, mekkora csoda ez a fantasztikus teremtés! Született first lady! Mint a királynőé, olyan a járása, a tartása, a megjelenése. Az esze vág, mint a beretva. Talpraesett, intelligens. Zavarba hozni? – Nem lehet! Hát persze, hogy azonnal meghódítja a szíveket, rögtön rajonganak érte az emberek. Ez a kicsi, törekeny asszony lélekben egy óriás! A vállain viszi az országot, miközben a lábai előtt hever a világ. Megnyit előttünk minden kaput, neki köszönhetően elsimulnak az ellentétek, megnyílnak a kapuk. Franciaországnak meg a kormánynak zöld útja van!

Hogy boldog-e a first lady? Így képzelte-e az életét? – Eszébe sem jutott ilyesmin elmerengeni senkinek. Pedig, ha tudták volna... Hogy még neki, az örök példaképnek is akad pár apró titka! Gina mind gyakrabban elvágyódott – egy másik, nagyon másik világba. A csend, a hétköznapiság lassan folydogáló életterébe, ahol sűrűn kedd van. Szóval, ahol nem tombol az örület, a „meghalni sincs időnk”-szindróma. S vágyott volna nagyon az estélyi meg a túsarkú cipő helyett egyszerű farmer nadrágban, fehér blúzban, edzőcipőben futni, kocogni, sétálni, ráérősen bámészkodni. „Csak úgy!” Inkognitóban. Hogy ne dugják arcába a mikrofont, a kamerát, ne fotózzák őt még az utcán is a paparazzók, ne találgassák, hová megy, mit miért csinál, s ne akarják őt „rajta kapni” azon, hogy testőrség nélkül sétál, amíg a férje tárgyal. S hiányzott, nagyon hiányzott neki valami... megfoghatatlan másság. Az a szabadság, hogy a párjával szó szerint kettesben lehessen – a hálószobán kívül is, legalább naponta pár percre. Őt nem a hatalom, nem a külsőség, a csillogás, hanem a férje vonzotta. S fájt, egyre jobban fájt neki valami homályos, nehezen meghatározható dolognak a hiánya. Hogy a szabadság, vagy az egyszerű „mezei” hétköznapi élet hiánya volt-e ez, azt maga sem tudta. De erősen vágyott arra a kölcsön kapott vagy lopott időre, amit Alex-szal kettesben, csakis édeskettesben tölthetne el. Boldogságban, s nem diplomáciai protokollban. De jaj, erre sohasem jutott idő. Pedig van egy mondás! Hogy a szerelemben meg a háborúban mindent szabad. Csak hát... nem ezen a pályán. Ha az ember a saját férjével se igen találkozhat, úgy nehéz. Állandóan sűrű a naptár, nincs idejük egymásra, vesszőfutás az idővel számukra az élet. Delegációk adják egymásnak a kilincset, s közben múlnak, fogynak, kopnak a percek meg az évek, s az elnöki pár számára megállás nélkül, mindig „futam” van. S a jelszó: a versenyló a verseny napján fut legjobban. Tehát, itt nincs megállás... Suhanó fekete limuzinok, testőrök, a protokoll, a sajtó, meg a percekre kimért programok foglya vagy.

S történt még valami. Ginában egy világ omlott össze, amikor megtudta, hogy Grace Kellyt, az ő példaképét, aki 1982-ben autóbaleset áldozata lett, erőszakkal tartották fogva. Az ünnepeket, híres színésznőből lett monacói hercegné többször is megpróbált megszökni a palotából, de III. Rainier herceg – a férj jogán – ezt mindannyiszor erőszakkal és zsarolással megaka-

dályozta. Dermedtre döbbsent, amikor kiderült: az „álopár”-sutoriból semmi sem volt igaz! A monacói herceg durvaságával és hűtlenségével kínozza Kellyt. S zsarolta is: ha válni akar, soha többé nem láthatja közös gyermeküket. De Grace Kelly, az ő ikonikus példaképe, végül mégis benyújtotta a válókeresetet, amikor várandósan rájött: férje szeretőket tart. Így... talán az autóbalesete sem volt véletlen. – Ez valahogy sok lett Ginának. Ráadásul eljutottak hozzá ama borzalmas hírek is, melyek szerint Albert herceg – állítólag, – ugyanígy megcsalja és kínozza a feleségét. Elképesztőnek találta a párhuzamot. Ráadásul Albert herceg Grace és Rainier fia. S azt beszélnek, hogy botrányos az ő házassága is. Charlene Wittstock – három nappal az Albert herceggel kötendő házasságát megpecsételő esküvője előtt – meg akart szökni a hercegségből. Am az egykori dél-afrikai úszónőt visszavitték a hercegi palotába. Pedig Charlene nyomós okkal próbált a frigy elől elmenekülni. Megtudta, hogy leendő férje fűvel-fával megcsalja, és három szerelemgyermeke született különböző nőktől. Végül Albert herceg óriási összeggel és azzal a feltétellel bírta maradásra Charlene-t, hogy ha trónörököszt szül, akkor elválhatnak. A szépséges úszónő-hercegné azonban máig a kétszázharmincöt szobás monacói palota foglya, mivel képtelen teherbe esni. – Mondják, a világtól elszigetelve tengeti életét. A protokoll-eseményeken, s a férjén kívül többnyire csak Albert herceg két hűgával, Stephanie-val és Caroline-nal találkozhat.

Megviselték Ginát ezek a hírek. Valami... eltörött benne. Az Elysée-palota parkjába menekült, hogy az érzéseit itt feldolgozza. Nézte a hétezer négyzetméteren elterülő elnöki zöld teret, mely Franciaország legelőkelőbb parkja a szökőkúttal, s a gyepszőnyeggel. S nézte, egyre csak figyelte a fák mögött megbújó Elysée-palota ama szegletét, ahol a lombok mögött az államfő dolgozó szobájának a három ablaka van. Eszébe jutott: de jó lenne most Alexhez futni, nyakába ugrani, ölelni, dédelgetni, simogatni, hozzá bújni, fejét a vállára hajtani, puha, finom kezét megfogni, s többé soha el nem engedni... De Alex dolgozik. Vannak nála. Három külföldi delegáció is érkezik ma. Így volt ez tegnap is. És így lesz holnap meg azután is.

– Milyen élet ez? – kérdezte titkon lázadozva. S elhatározta: most rögtön innen, a parkból a mobil telefonjáról felhívja a férje titkárságát, bejelentkezik hozzá, mint „egyszemélyes családi feleség-delegáció” és időpontot kér! – Sajnos mindenki kacagott. Jót derültek és kedves tréfának tekintették a történeteket. Pedig... Gina cseppet sem viccelt. Egyszerűen „csak” hiányzott neki a férje, az ölelése, hiányzott neki – az életéből – az élet.

Kereken egy héttel később újra megismételte ezt. „Hivatalosan” bejelentkezett és randevúra hívta a férjét. El, innen el, messzire, ahol végre kettesben lehet vele... Válaszul rengeteg virágot kapott – megint – a párjától. Százával érkeztek a gyönyörű friss, hosszú szárú holland piros rózsák. – De jaj, nincs a világnak annyi virága, amennyi a szerelmét, a kedvesét, a férje fizikai jelenlétét pótolhatta volna.

Gina, ha „szabad napos” volt, azaz, nem kellett protokoll programokra kísérnie a férjét, sűrűn elmerengett ezen a számára különös és még mindig idegen világon. Az arctalan hősökön, akik háttérrel és személyi védelmet nyújtanak a politikai elit piramis csúcsának. Mind tűzközélen, bizalmi állásban, így aztán veszélyben élnek. Ciklusonként, vagyis politikai párt-győzelmek szerint „hullámvasutaznak”. Ők aztán tudják, mit jelent az „egyszer lent, egyszer fent”. A hatalom vonzásában lebegnek, hol győznek, hol veszítenek. Mind szolgálatot teljesítenek, s erre tették fel az életüket. Olyanok ők, mint a repülés szerelmesei. Akinek sikerül, az vadászpilóta lesz. Ha kirostálják, már „csak” utasszállítót vezethet. S ha az élvonalba – például, egy apró műtét miatt – egészségügyi okból valaki eleve nem kerülhet be, akkor vadász irányító-megfigyelőnek megy. Mert ez az ő világa, közege, lételeme, érdeklődési köre, hivatása, vonzalma. Itt pedig: aki pártelnök, kormányfő, államfő nem lehet, de él-hal a tűzvonalért, a hatalom közelségéért, a „fontos vagy” VIP-ézésért, a diplomácia, a fogadások, a konvojok, a

testőrök, s a stukkerek, lögyakorlatok élményéért, – az mind itt van. Ökörülötte. Aki külföldi-ként és nagyon más világból pottyant ide. Mert az ő francia Chérije belé szeretett, szívét elrabolta, ezer akadályt legyőzött érte, mint a tündérmesékben, és... ide, az Elysée-palotába hozta. – Hogy hány ciklusra? Azt most még senki sem tudja. Csak annyi biztos, hogy úgy érzi: „időzített bombán” ül. Körülötte mindenki rohan, kapkod, stresszel, hajt – a hatalom vonzásában – a hataloméért vagy annak megtartásáért, s mint eszközért, a sajtó kegyeiért. A címlapokért, a „fontos bejelentésekért”, a fő műsoridős híradó-szereplésekért, exkluzív interjúkért, a dicsérő cikkekért, s általuk a közlegő választás szavazataiért. Éjjel-nappal, teljes erő- és mellbedobással, kapcsolati tőke-ápolásokkal, köz- és magánérdek érvényesítési kísérletekkel, szövetkezésekkel és kirekesztésekkel, minden megengedett és meg nem engedett eszközzel, módszerrel – ezért küzdenek. Erre tették fel az életüket. Mind „kilógnak a sorból”, kimagaslanak a tömegből, a szürke átlagból. Mind a hatalomban, vagy annak árnyékában, sasok karmai közt élnek, mígnem ők maguk sassá nem válnak, s a többiek az ő karmaik szorongatják.

3. FEJEZET

AZ ODÜSSZEIA HADMŰVELET

– Újra tizenkétezer méteren repülünk, elnök úr! A viharzónát elhagytuk, most majd megpróbálok behozni valamennyit a várható késésből, amire ők már számítanak is! – hadarta a különgép kapitánya.

– Helyes! Csak tartsa egyenesen a gépet! A feleségem elaludt. Nem szeretném, hogy felébredjen! S mert mindjárt megyek zuhanyozni, nekem se hiányzik majd a himbálódzás! – mondta a szokásos határozottságával az államfő. Aztán dűnnyögött még valamit magában. A lengyel elnöki gép 2010-es szmolenszki légi katasztrófáját emlegette. – Igen. A TU-154 M típusú gép a sűrű ködben végrehajtott leszállási kísérlet közben zuhant le a szmolenszki Szevernij katonai repülőtér közelében. Épp Katinyba tartottak, az egykor lemészárolt húszezer lengyel hadifogoly és civil emlékhelyére... Senki sem élte túl a szerencsétlenséget. Lech Kaczyński lengyel elnök és kísérete mind odaveszett. Kilencvenhatan voltak... Vagyis a sors nem váltogat. Az államfő, a kormányfő gépe is lezuhanhat, ha úgy van megírva...

Gina nem aludt, csak behunyta a szemeit, hogy zavartalanul gondolkozhasson tovább. Lélekenben akkor tért vissza a fedélzetre, amikor jelenteni jöttek a frissen mosdott, mandzsettáját igazgató férjének, hogy a gép most lépett be a líbiai légtérbe. A hír hallatára mint a főnixmadár, egyből életre kelt, indult, hogy máris sminket, frizurát, ruhát igazítson. Egycsapásra visszatért az álmok világából, a révedezéseiből – a mába. Az elnöki vizit, s a háborús évforduló diplomáciai feladatvilágába.

Líbia... Ahol nem szabad bal kézzel ételt, italt átadni, mert ez sértő. A bal kezét csak az ima előtti rituális mosakodáskor lehet használni... Államformája: iszlám köztársaság. Népeisége: négymillió-nyolcszázhatvanhétezer fő. Hivatalos nyelve az arab, hiszen nyolcvan százalékban, azaz javarészt ők lakják az országot. Csupán tizenöt százalék a berber és öt százalék az olasz nemzetiségűek aránya.

Az Elysée-palota felkészítő anyaga szerint itt az első számú nevezetesség Küréné (Sahlát), a híres régészeti lelőhely, aztán a Tadrárt Akakusz sziklafestményei és Gadámesz óvárosa. Említik, hogy Líbiában nincs vasút, s az óriási ország szilárd burkolatú úthálózata is csak mindössze negyvenötezer kilométernyi. Lényeges: a közúti közlekedésük jobb oldali. Nemzetközi repülőtér kettő is akad. Egy a fővárosban, Tripoliban, a másik Bengáziban. Amúgy a főváros a középkorban a földközi-tengeri kalózok központja volt. Az ország, mint egykori olasz gyarmat, 1951-ben nyerte el a függetlenségét.

Líbiát viszonylag kevés turista látogatja, ami nem meglepő. A parti síkság helyenként sós sztyeppvidékétől délre a Szahara – oázisokkal tarkított, területenként változóan kavicsos, kővel, agyaggal és homokkal borított – táblás vidéke helyezkedik el. Ennél izgalmasabb látványt nyújt a Szahara legkiterjedtebb, egybefüggő homoktengere, azaz: a Líbiai-sivatag. A köztársaság déli részén a Tibeszi nyúlványai emelkednek kétezer méter feletti magasságba. Különös, hogy egyáltalán nincsenek folyói. Viszont a táj bővelkedik földalatti artézi kutakban. A mediterrán éghajlatú partvidéken citrusféléket, a sivatagi oázisokban datolyát természetnek, sokan pedig állattenyésztésből (juh, teve) élnek. Líbia ma már Afrika egyik leggazdagabb országa, a kőolaj- és földgáz kitermelésnek köszönhetően. Jellegetes hangszerük a klarinetszerű gíta, valamint a bőrduda, vagyis a zukra. Legkedveltebb sportáguk a labdarúgás. Az étel-specialitásaik között pedig olyan különlegességeket említenek, mint amilyen például az algarra. Ez egy báránysült mentával, bazsalikommal, paradicsommal és zöldpaprikával.

Magas hőfokon, zárt amforában sűtik. S ha kész, az edényt a vendég asztalához viszik, s ott egy kalapáccsal összetörik.

A fitaat birkahús lencsével, tésztával. Ezt közös tálból, kézzel szokás enni. Ünnepi eledelnek számít az asszida, ami nem más, mint liszt, sós vízben főzve olívaolajjal, datolya-lével vagy lekvárral.

Hasonlóképp izgalmas fogás az oszban, mely úgy készül, hogy a juh gyomrát a megfelelő tisztítás után megtöltik rizzsel, fűszerekkel, májjal, vesével, aztán gőz fölött párolják vagy lében kifőzik.

Reggelire rendszerint egyszerű bszisa kerül az asztalra. Ez finomra őrölt magvakból készült kenyér, amit olajjal összekevernek és teával tálalnak. – Igen, a fejében van minden – konstatalta elégedetten Gina.

Tisztán emlékezett a háborúra is. 2011. március 19-ét mutatott a naptár, amikor elkezdődött az „Odyssey Dawn”, vagyis az Odüsszeia Hajnal kódnevű hadművelet Észak-Afrikában, pontosabban: Líbiában. Elsőként a francia vadászgépek szálltak fel és támadtak. A légi csapásokkal – az ENSZ Biztonsági Tanácsa felhatalmazásának birtokában – repüléstilalmi övezet létrehozása volt a cél, Moammer Kadhafi csapatai ellenében védendő a polgári lakosságot. A szövetségesek, vagyis az Egyesült Államok, Nagy-Britannia, Kanada, valamint Olaszország, a franciákkal együtt bénították meg Kadhafi légvédelmét.

Az első napon az elsődleges célpont a főváros, Tripoli volt, valamint a Miszráta körüli légvédelmi ütegek kiiktatása. Előzőleg a nemzetközi válságtanácskozás is Párizsban zajlott, az Európai Unió, az USA, az Afrikai Unió, továbbá az Arab Liga képviselőjében, az ENSZ-főtitkár jelenlétében. Az események valódi mozgatórugói egyértelműen a franciák voltak. A világon elsőként a Francia Köztársaság ismerte el a Bengáziban alakult Líbiai Nemzeti Tanácsot, a Kadhafi ellen felkelők kormányát.

A francia hadsereg már az első napon húsz vadászrepülővel járőrözött és támadott. Mirage-, valamint Rafale-típusú korszerű haditechnikával. Aztán másnap már az amerikai haderő vette át az irányítást. Alig pár óra alatt sikerült megállítani a véreskezűnek mondott líbiai diktátort, s valójában ekkor valósult meg a totális légtérzár. Kadhafi vadászai többé nem tudtak a levegőbe emelkedni... Mike Mullen tengernagy volt az USA egyesített vezérkari főnöke. Látványosan állította meg Kadhafiékat Bengázinál... Ám a szövetségesek inváziójának következményei még épp oly beláthatatlanok voltak ekkor, mint a háború időtartama és a végső kimenetele. Szárazföldi beavatkozásra nem kaptak engedélyt a nyugati hatalmak. A diktátor uralmának megdöntése a rossz fegyverekkel küzdő, képzetlen felkelőkre várt. A külföldi beavatkozás egyetlen jogalapja és célja csakis a védtelen polgári lakosok megóvása lehetett. Párizs értük indította útnak már az első napon a Charles de Gaulle repülőgép-hordozót is, csillagászati összegeket áldozva a közös hadműveletre. A frontok azonban megmerevedtek. Sokáig egyik fél sem volt képes ötről a hatra jutni. Klasszikus állóháború képét mutatta a líbiai hadszíntér. – Hogyan tovább? Idővel a NATO vette kézbe a katonai irányítást. Senki sem tudhatta előre: mit hoz a holnap? Képesek lesznek-e a képzetlen, gyengén felszerelt lázadók a szárazföldi harcokban legyőzni a kormányerőket, avagy sem? És meddig tarthat ez a háború? – Türelem! 1999-ben Szerbia NATO-bombázása is hetvennyolc napig zajlott! – nyugtatták magukat a gyors eredményt áhító türelmetlen politikusok.

Sok víz lefolyt azóta a Szajrán... Szalad, megállíthatatlanul rohan előre az idő. Ma már az észak-afrikai győztes háború diadalát ünnepli a világ. S az összes állam- és kormányfő, az egykori szövetséges országok – élen a külföldi beavatkozást elsőként kezdeményező, sőt kikényszerítő Franciaország delegációjával, – természetesen a helyszínre siet. Vagyis, ... a

mostani rövid villámlátogatás kiemelten fontos. Óriási nemzetközi visszhang várható... Nagyszabású rendezvény ez, szigorú protokollal. A Föld vezető politikusainak személyes biztonságát agyon őrző monstre luxus-csúcstalálkozó lesz ez, dollármilliókért, hatalmas felhajtással...

Alex, virgin mojitót szürcsölgetve, újból átfutotta a beszédét, aztán kissé trehány mozdulattal begyömöszölte a szöveget a zsebébe. Papír nélkül, fejből akart szólni a líbiaiakhoz, s a világhoz.

Ginát valami homályos déjà vu-érzés kezdte hatalmába keríteni. A különleges kegyelmi állapot, a „mintha már átéltem volna” furcsa élménye. Déjà vu... Már láttam... – Pedig dehogy! Líbia földjére most lép majd életében először. Ritka az ilyen fehér folt a térképen, amely érintetlen terület még az ő életében. Hiszen, ha fel kellene sorolnia az összes földrészt, s az összes államot, ahová az elmúlt években elkísérte first ladyként a hites urát, ej, bizony kegyetlenül hosszúra nyúlna az a lista! De most itt van, mindjárt karnyújtásnyira tőle a célállomás, a líbiai metropolisz, Tripoli. S ő az imént úgy érezte, mintha... teljes intenzitással a jövőt, a percek, órák múlva majdan bekövetkezőt látta volna. Nem vitás: egy pillanatra déjà vu-élménye volt... Hatalmába kerítette őt a rés az időn. Mintha... kilépett volna térből és időből, egy-két másodpercre valósággal zavarodottá vált, mert felsejlett előtte a jövő, ami csak ezután fog megtörténni vele, ám a titokzatos kép- és eseménysor emlékként vibrált az agyában, s az ereiben.

Eszébe villant, hogy valamikor, valahol azt olvasta: minél több déjà vu-érzete van valakinek, annál inkább nem tudja, hogy mi az ő sorsfeladata. S a déjà vu mindig akkor tör rá az emberre, amikor hibázni készül. Például a saját, karmikus útjáról szándékozik épp letérni... – Mi akar ez lenni? Mire próbál figyelmeztetni engem a gondviselő? – tűnődött Gina. Hiszen... ő nem hibázott, nem rontott el semmit sem.

A gép már megkezdte a leszállást, de ő még mindig meditált, vívódott, agyában széleseben születtek, s száguldoztak a gondolatok. Eszébe jutott, nemrég hogy járt Alex... Hiába, akkor ő még nem volt mellette. Talán a török vizitje lehetett az... – Igen! Szóval, fáradt volt, s gondterhelt. Így fordulhatott elő az, hogy kiszállt az elnöki külön gépből, végigment a vörös bársonyszőnyegen a katonai dízsorfall előtt, parolázott mindenkivel, aztán következtek a himnuszok, miközben... neki rágógumi volt a szájában. Elfelejtette még a gépen kivenni! S persze, a sajtó rögtön kiszúrta ezt az apró botlást is. Naná, hogy leverték rajta... Rágózni a himnuszok alatt... Scandal! – Igen, sajnos tényleg az... De itt és most ment minden, mint a karikacsapás... Jött Líbia államfője, miniszterelnöke, majd a külügy- és a hadügyminisztere. Majd a vendéglátó-fogadó ország vezérkara után a többi ünneplő delegáció, élen az amerikai elnökkel first ladystül, valamint a brit miniszterelnökkel és párjával. Katonai díszszázad, légi parádé, ünnepi beszédek, tapsvihar, végül állófogadás, díszvacsora, tűzijáték, hangos bálóstáncos éjszakai népünnepély Tripoli utcáin, amiből ízelítőt már csak a delegációk búcsúztatása közben, úton a reptér felé lehetett látni.

Káprázatos volt! Az egész. De Alexszel kettejük számára most az volt a lényeg, hogy Franciaország, illetve a köztársasági elnök ismét remekül szerepelt. Kiválóan mondta el a beszédét fejből, s ezen túlmenően is a lehető legnagyobb rendben volt minden. Elégedetten szálltak be a gépbe, no meg óvatosan... Az amerikai külügyminiszter asszony belépő-botlása óta kínosan, külön is vigyáz erre mindenki. Főként a magas sarkú lábbelikben tipegő first ladyk. Hillary Clinton „ballépésének” szerencsétlen fotói azonnal címlapokra kerültek. Ennyit tesz „közszereplőnek” lenni...

– Gázt neki, Édouard! Sürgős dolgom akadt odahaza! – csapott a tenyerébe fergeteges jókedvében, feleségének sokat mondó pillantást küldve, Alex. Látszott, hogy elégedetten nyugtázta ő is az elnöki vizit összes történéseit, beleértve a hazainduló külföldi küldöttségek között is a franciák megkülönböztetett kezelését. – Hiába, Líbia nem felejt... A felszállási engedélyt elsőként ők kapták meg, maguk mögé utasítva az amerikai elnöki gépet is. Mert Líbia mindenki másnál hálásabb Franciaországnak. Ezért ültek ők ketten mindvégig, mindenütt az első számú díszhelyen. Ezért kapták ők ketten a legértékesebb afrikai dísztárgyakat. Ezért volt az övékéből dupla annyi lobogó, ezért köszöntötte üdvivalgás és taps a francia államfőt már akkor, amikor a mikrofonhoz lépett. Ezért kapták ők ketten a meghívottak közös fotó-tablóján is a központi helyet. Ezért csendült fel elsőként a francia himnusz, és emiatt adta meg nekik elsőként a startjelet Tripoli légi irányítása. Nem feledve, hogy annak idején a légterükben elsőként a francia Mirage-ok tűntek fel és lötték a közös ellenséget... Az „egyebekről” természetesen tapintatosan hallgatott mindenki. Hogy az akkori francia elnök valójában tán személyes okból küldte a seregét Kadhafi ellen. Bosszúból, mert az észak-afrikai diktátor olyasmit tett, ami a politikai életben nem szokás: utólag nyilvánosságra hozta, hogy ő támogatta a francia államelnök választási kampányát. Mégsem firtatta senki: hogy is volt ez? Franciaország Líbia polgári lakosságát védte, vagy a megsértett gentlemen's agreement miatt, dacos hiúságból repültek Líbia fölé a gall vadászgépek? És mindenki hallgatott a háború első óráinak káoszáról, a stratégiai-taktikai irányítás hiányáról, s az azonnali háborús veszteségekről, így például a lelőtt francia Mirage-gépről, meg az örökre eltűnt pilótájáról is...

Alex felpörögve, még mindig erősen feldobott hangulatban suttogetta mohó éjszakai terveit a felesége fülébe, amin Gina nagyokat nevetett. Tudta jól: a férje hamarosan kér majd egy pohár ünnepi pezsgőt, Dom Pérignon-t, aztán egy kávé, utána rágyújt egy szivarra, telefonál egyet-kettőt, s mert örök nyughatatlan, csöppet föl-le járkal, mint a fában a szú, de aztán a kimerültségtől elpilled. Kényelmesen hátradől, egyre ritkábban szól majd öhozzá, s úgy húsz-huszonöt perc múlva már az igazak álmát alussza. A gépen is, meg otthon is. Ami nem meglepő. Erősen stresszes ez a pálya. Ezen a poszton tényleg soha nincsenek „keddes keddi” szürke, eseménytelen hétköznapiak. Itt örökké erősen történnek a dolgok. Alex a világ egyik legbefolyásosabb politikusa. S a címnek... ára is van. Hatalmas a nyomás mindkettejükön. Olykor négy-öt fogadás van egyetlen napon. – Hogy bírja ezt az emberi psziché? Az állandó feszültséget, a franciás könnyedséggel álcázott belső szorongást, a nyomasztó, permanens felelősséget? A rengeteg utazást, jelenést, a szédítő sebességet, az állandó pörgést. Hozzá lehet-e ehhez szokni? – Talán... – Vagy mégsem?

Időzített bomba ketyeg az ember lelkében. Előbb-utóbb... történnie kell valaminek. Például kiderül, hogy olykor a nagy emberek, a hatalmas elnökök is követnek el óriási hibákat. Vagy a first ladyk. A gyöngye nő az erős államfő oldalán. Egyszer csak... elege lesz. Önmaga szeretne lenni, szabaddá akarna válni. Jól esne elmenekülnie a kandi kamerák, a kíváncsi tekintetek, s a paparazzók elől. – Gerinctelen hiénák, akik lady Dianát is a halálba üldözték. Épp Párizsban... Ahol Kadhafi egyik fia, Hannibal, százötven kilométer per órás sebességgel száguldozott a Champs-Élysée-n, menetiránnyal szemben... Lett is belőle formás-méretes diplomáciai bonyodalom, szó se róla.

Megeshet, hogy egy first lady... idővel besokall. Szeretne elmenekülni, elbújni, kifutni a világból, vagy bezárkózni valahová, a négy fal közé, ahol végre biztonságban érezheti magát. Mert minden államfő és minden elnökfeleség ... veszélyben él. Mindketten örök céltáblák, akik ellen bármikor, bárhol merényletet követhetnek el. Fanatikus örültek, terroristák,

fegyverkezésben érdekelt üzletemberek, politikai ellenfelek, vagy elmebetegek. Lásd a Kennedyeket, vagy a pápát! – John és Robert Kennedyt... II. János Pált. Lövés, szúrás, méreg, robbantás... Az esély? Ötven-ötven százalék. Hol sikerül, hol nem.

Jacqueline Kennedy... Borzalmas lehetett neki! Mígnem 1968 októberében feleségül vette őt Arisztotelisz Onassisz görög milliárdos... – Szóval, nem igazán hétköznapi és cseppet sem veszélytelen foglalkozás ez. Pedig ott a sok testőr! Bokáig gázolnak bennük a vezető politikusok! És ott az elit kommandó! A különleges alakulat, amely vízben, levegőben, szárazföldön egyaránt bármikor, bárhol bevethető. Bármelyik kontinens bármelyik országában. Éjjellátóval felszerelt, különlegesen képzett egység, a legeslegesitebb kommandó, amely hivatalosan nem is létezik. Működése titkos, a tagjai pedig... hozzászórtak a gyilkoláshoz. Hidegvérrel, hangtompítóval, csendben lőnek, vagy rutinosan szúrnak, nyekkenés nélkül fojtanak, mérgeznek. Értik a dolgukat. Ha kell, támadnak, ha kell, védenek. Akár az életük árán is... Élő pajzsként, saját testükkel óvják az elnököt, meg a first ladyt. Ám olykor... hiába. Volt rá példa.

Gina nem érezte magát fáradtnak, pedig az volt. Vagy inkább... elbizonytalanodottan kétségbe esett. Ilyenkor szoktak csapongva, kuszán keringeni a gondolatai, az emlékképei. Örült, hogy a férje szemeit lehunyva máris szuszog mellette. – Elaludt... S oly gyengéden érintette, simogatta a férfi kezét, oly lágy, leheletfinom, puha csókot nyomott az izzadt homlokára, hogy Alex nyomban olvadozni kezdett a boldogságtól, s egyből meg is szólalt.

– Nem is hiszed, Chéri, hogy ez mennyire jól esik! Alig várom, hogy hazaérjünk, és...

Fogták egymás kezét, hátradőlve, behunyt szemmel túrték az utazást, a strapát, a gyűrődést, ami kívülről sohasem látszott. – De jó nekik! Járják a világot, parádézhatnak, csupa fény, pompa, csillogás, luxus és exkluzivitás az életük. Királyok, államelnökök, kormányfők, paloták, téli meg nyári rezidenciák, miniszterek meg lordok. Micsoda társaság! Ja, így könnyű... – Ezt gondolják az emberek. A többség. Majdnem mindenki. Pusztán azért, mert elképzeléseikben, előítéleteikben megrekednek a külsőségeknél. Azt, és annyit látnak, amit, és amennyit akarnak. Vagyis, hogy megadatik nekik, kettejüknek az, ami a világon csak a ritka keveseknek. Ám mögötte a kemény munkát, a feszítő felelősséget, az örökös nem-szabadság állapotát, a muszáj hatalmát, a szolgálatot, a sebezhető kiszolgáltatottságot, a nyilvánosság, a közszereplés, a politikusi pálya árnyoldalait sohasem érzik át. Honnan is sejthetnék, hogy a látszólagos laza elegancia, a gördülékenynek tűnő szavak, mozdulatok, megoldás-sorok mögött óramű pontossággal előre megtervezett, begyakorolt cselekvések, százszor memorizált szigorú szabályok, el nem hibázható illem-, etikett- és protokoll-előírások, szertartások tucatjai állnak, no meg a kemény, intenzív koncentráció... Más, nagyon más ez, mint a firts lady előző élete...

Azt mondják, a politika világa a hazugság birodalma. Meg a csúsztatásoké. Hamis, csalfa, megtévesztő a látszat a valósághoz képest. Bizsergető érzés belépni az államfő titkos, misztikus életébe. Amolyan... kiválasztottnak érzed magad az ő meg a hatalom közelében. Legalábbis kezdetben. Amíg hajt a kíváncsiság, vonz az újdonság varázsa. Élvezed, hogy általa mindennek a közepébe csöppensz. Pontosabban... egészen az élre. A tűzvonalba. Ahol a döntések születnek. No. 1 vagy. Az első számú. A first person, aki mindig az első sorban ül, mindenről első kézből értesül, aki előtt első látásra is hajlonganak szerte a világban, akinek mindenütt a first-class jár, elnöki, királyi lakosztály, – ötszobás, selyemtapétás, műkincsekkel, értékes szobrokkal, festményekkel, porcelánokkal gazdagon díszített, kézi gyártású, egyedi bútorokkal, a fürdőszobában vízálló tévével, hogy a műsort vagy benne épp önmagadat a kádból is nézhesd... Ó, hát kit ne ejtene rabul, kit ne szédítene meg a szerelem – a legfelsőbb

szinten? Az érzés, hogy a férfi, aki imád téged, s a karjaiban tart, amúgy a köztársaság elnöke. Akit a környezetében sokan Istenként tisztelnek. Mert a fél világ ura. Micsoda mámorító pillanat megismerni az elnöki palota, s az államfő hálószobáit! Fogja a kezéd, gyengéden átölel, s mintha egy kiló narancsot kérne a zöldségestől, oly magától értetődő természetességgel vezet körbe a birodalmában. – Ez az elnöki iroda. Az a bankett-terem. Gyere, Chéri, ez a Murat-szalón. Ez meg a III. Napóleon-szalón, és itt a Pompadour-szalón. S te állsz, megilletődötten, némán. Elfelejtetted, hogy számára az álomnő vagy, a talpig lady. Hirtelen... mintha lebegnél ég és föld között a gyönyörűségtől, s alig mered elhinni, hogy... igen, ez igaz! Nem álmodsz! Amit láatsz, hallasz, érzel, az maga a valóság. Igen, eljött érted a Herceg, hófehér paripán... S úgy hozta a sors, hogy ő épp általad tanulja: mit jelent szeretni – bolondulásig, s hogy mekkora a szerelem hatalma. S te állsz, mintha az idő-kapu vonzásában reszketnél időtlen szerelemben, az élet hullámhosszán.

Hatalom, pénz, luxus, csillogás... Gyorsan megszokod, benne élsz. Aztán egy szép napon rádöbben, hogy milyen is ez a világ. Csakis az érdekek mozgatják. A személyes ambíciók, meg a pénz. Előbbre valók ezek a felsőbb körökben mindennél. Akár az emberi életnél is.

Ami megengedett a kisembernek, az tilos a nagynak, a vezető politikusnak. Ő példakép. Nem hibázhat. Elméletileg. S a gyakorlatban? John Fitzgerald Kennedy nevéhez Marilyn Monroe-ét kapcsolta a világ. Aztán Elizabeth Taylor halála után, az ő titkos naplójából kiderült: az USA akkori elnöke korának legszebb nőit mind-mind az ágyába vitte. Taylort, az Oscar-díjas színésznőt is. Ráadásul a first lady, Jackie, tudta, hogy a férje állandóan csalja őt. Tisztában volt vele, hogy az elnök élete teli volt piszkos-titkos nőügyekkel. Borzalom...

Mindenkinek van gyenge pontja. Alexnak is. Ha rosszat írtak róla, őrvönve felhívta és megfenyegette az újságírókat. Mert féltette a saját karrierjét. Ha előző feleségéről lesújtó véleménnyel voltak, az rontotta az ő elnöki pozícióját is. Olyan ez, mint a válás. Zuhan tőle a népszerűségi mutató. S ha már súlyos, válságos a helyzet, akkor lehet, szabad, sőt kell is csöppet... manipulálni, akár az emberi élettel is. – A bánya sötét mélyén vannak az elnök mutatói? – S.O.S.! Kacsát a népek! – Terhes? Tényleg terhes a first lady? – Az más. És elhitetik, hogy az elnök apai öröme előtt áll. A felesége takargatja a hasát, sóhajtozva sejtelmes válaszokat ad, s már kész is a színjáték. A mutatók elindulnak felfelé. Ha utóbb bejelentik a szörnyű tragédiát, a baba elvesztését, a sajnálat, az együttérzés további százalékokat hoz az ország első emberének. S ha netán a hír igaz, azzal... tán még újabb választást is lehet nyerni! Vesztett helyzetből is. Mert a kampányban egy-két picit baba, főként az ikrek, hát még a „trikrek”, növelik az esélyt, a szimpátiát, a tetszési indexeket. Kutya, gyerek, híres és szép nő, – ez a nyerő! Pont, mint az amerikai filmekben... Ez kell az embereknek! Így lehet szavazatokat vadászni, így kell felkúszni a történelmi mélypontokról! Így kell kitörni a polgárok elutasításából, a gyér támogatottságból. Mert jól mutat a tévében a köztársasági elnök, ha várandós, gömbölyödő first lady kíséri, vagy ha széles mosollyal a csöpp babáit szorongatja. Nem baj, ha amúgy tönkrement a házassága. Nem számít, hogy nem szerelemgyerekek, sőt, csak érdekből születtek... Az eredmény a fontos! A cél szentesíti az eszközt – mondják a szakemberek. Akkor... az sem őszinte, amit kérdeznek! Hát még, amit válaszolnak! – összegezte magába roskadva a helyzetet Gina.

A férjére pillantott, aki már tényleg aludt. – Tipikus Vízöntő! Bolygója: az Uránusz, eleme: a levegő. Legfőbb jellemzője: a hagyományok, a korlátok felrúgása, új utak keresése. E jegy szülöttei vannak legkevesebben a Földön. Igen, a Vízöntő különleges embertípus: „világ-megváltó” és külön szokások rabja. Gyűlöli a formásokat, messziről kirí a sorból... Egy régi asztrológiai könyv szerint a Vízöntő jelleme egyszerre szifx és csörgősipkás udvari bolond. Megrögzött reformer. Mindenben két lépéssel a divat előtt jár. Meghökkeneni, meglepni

akar. Mindig valami újat kitalálni. S ha szeret, akkor... szenvedélyesen szeret. – Igen, valóban ez Alex! Kissé izgága, izgó-mozgó, nyughatatlan, mint egy kölyökkutya. Totus Tuus. Egészen a tiéd. Amikor kilöttyenti a kávé a hófehér terítőre, akkor is. Ha kíváncsiságból látni óhajtja az AASM-típusú levegő-föld rakéták pusztító erejét, akkor is... S ha azt állítja: „Je n'ai rien oublié”, azaz: nem felejtettem el semmit sem, s hogy „I love You, for ever, only You”, akkor is.

– Asszonyom, hozhatok önnek valamit? – lépett hozzá figyelmesen a fősteward.

– Nem, köszönöm! Sem enni, sem inni nem tudnék most – felelte halkan a first lady.

A gép már a Földközi-tenger felett száguldott, maga mögé gyűrve a megtett kilométereket, s rohant, átsuhant Szicília fölött, Korzika irányába, hogy onnan, majd Marseille-nél belépve, idővel elérhesse az otthon, a Francia Köztársaság légterét. – De hol van az még!

Mint a saját tenyerét, úgy ismerte már Gina az összes zegét-zugát az elnöki gépnek, mely kívül-belül, minden négyzetcentiméterében kifejezte és megtestesítette a világ ötödik hatalmát. „A rakéta.” – Így hívta magában a második otthonát, a szuperjárgányt, mely tizenkétezer kilométert képes egyhuzamban megtenni.

Az eredetileg háromszázhuszonnégy férőhelyes utasszállító totális átalakításon esett át, hogy maximálisan megfelelhessen az extra VIP-igényeknek. A közel hatvanméteres géptörzsben külön államfői hálószoza gondoskodott az elnöki pár pihenéséről, kényelmes, méretes franciaágygal, öltözővel, zuhanyozós, kádas fürdőszobával. Mögötte volt Alex bőrfotelekkel ízlésesen berendezett dolgozószobája, majd a tágas, tizenkét főre tervezett tárgyaló. A gép közepén kapott helyet a kisebb orvosi rendelő, mini-műtőszobával. A géptörzs hátsó részében pedig az elnök kísérete, az üzletemberek, s az újságírók, rádiós és tévés stábok számára rendeztek be egy hatvan üléses szakaszt. E mögött már csak a személyzeti fülkék sorakoztak.

Pazar légi szálloda volt ez, ultramodern légszűrőrendszerrel, hogy a köztársaság első embere bármikor hódolhasson a szenvedélyének, azaz rágyújthasson egy cigarettára, vagy újabban inkább egy-egy szivarra. Természetesen a legkorszerűbb biztonsági és kommunikációs rendszerek sem hiányoztak a „repülő Elysée-palotából”, az amerikai elnöki gép, az Air Force One mintájára. A francia Airbus mindkét szárnyán rakétatámadást jelző és elhárító szerkezetek védték a szigorúan őrzött utasokat.

A világ ötödik legnagyobb hatalma... – Igen, ezt sugallta, ezt fejezte ki itt minden. Habár a belső berendezés kevésbé volt hivalkodó például az orosz elnöki repülőhöz képest. Annak pusztán a belső terébe negyvenmillió dollárnyi értéket építettek bele. Telezsúfolták arannyal, márvánnyal, patinás műtárgyakkal, ritka szőnyeg-különlegességekkel, extrém-drága extrákkal. De... meglehetősen, sőt pazar volt Alex légi birodalma is. Nem akadt olyan kísérője, – még a világot járt businessman-ek, zszurnaliszták között sem, – aki elégedetten el ne ámult volna már rögtön a fedélzetre lépve. Még akkor is, ha tudták, olvasták: mennyi bírálatot kapott ezért is az ő férje! A francia Szocialista Párt prominense, látva a százhetvenezer eurós végső számlát, nyomban megvádolta az elnököt: „méregdrága magángépet vásároltatott magának állami pénzen, hogy felvágthasson vele a világ előtt!” Aztán a szokásos sajtó-párbajban, a nagy nemzeti, össznépi adok-kapokban végül a helyükre kerültek a számok. Bebizonyosodott, hogy valóban cserére szorult a két régi gép, ráadásul ennek az üzemeltetési költsége lényegesen kedvezőbb lesz. Hamarosan. Azt pedig, hogy az ellenzék örökké kritizál, bírál, támad mindent, amit Alex mond és tesz, idővel Gina is kezdte megszokni már. S hozzá azt az érzést is, hogy erre a gépre más szabályok vonatkoznak, mint az egyszerű, hétköznapi utasszállítókra. Azok a vasmadarak leszállhatnak olyan kelet-európai reptereken is, ahol nemhogy a

repülést veszélyeztető madarakat nem űzik el, de még kisebb-nagyobb négylábúak is kóborolnak a kifutópályán. A pilóták olykor nyulakat, kutyákat ütnek el akaratlanul, s ha beszippantja őket a hajtómű... Jaj! S milyen lehet a karbantartás ott, ahol ilyen állapotok uralkodnak? – Na, ez az, amit egy elnöki külön gép sohasem fog kipróbálni. És ott van Németország! Náluk többnyire ugyanazokat a légifolyosókat használják a személyszállító gépek, mint a vitorlázók, a sárkányrepülők. Frászt kapnának az emberek, ha rendesen kilátnának az ablakon, és figyelnék: hogyan előzgetik a kapitányok például a sárkányrepülőket... Persze, az elnöki különgépet a német légtérben is megkülönböztetett figyelem illeti meg. A diplomáciai VIP-utasok külön légi folyosót kapnak, nem kell szalamozgatnia a főpilótának. Ám ettől még vele is megeshet, hogy tizenkétezer méter magasan, ezer kilométer per órás sebességgel repülve, légörvénybe keveredik a gépe, amely éjszaka a radaron nem látható előre. Olyan, mintha ezer kilométeres sebességgel egy óriási fekvő-rendőrré futna az ember. Iszonyatos erővel felugrik, majd visszahuppan a gép. Ideig-óráig kényelmetlenül zötyögteti az utasokat, ezt mindenki utálja, noha szerencsétlenséget aligha okozhat, inkább csak bosszantó.

Ha viszont villám csap belénk, az már tényleg rossz dolog. A legtöbb pilótával többször is előfordul. Túlélik. A gépeket – főleg az elnökét – úgy építik meg, hogy kibírja ezt is. De ettől még... félelmetes. Éktelen csattanás hallatszik és dermesztő látni a felvillanó éles fényt.

– Nem fogunk lepottyanni! – szuggerálják ilyenkor a kapitányok, többnyire sikerrel. Ám tény, hogy a politikusok gépe is lezuhanhat. Bár őket fokozottan védik a közelgő zivatartól, a sűrű ködtől, a rossz látási viszonyok közepette végrehajtandó leszállásoktól, s a hajtómű-meghibásodásoktól is. Ezeket a gépeket a világon mindenütt a legjobb, legtapasztaltabb kapitányok vezetik, akik kikerülik a „göröngyös utat”, vigyáznak, hogy ne legyen örvénylő, turbulens a levegő, ne dobálja a gépet... Akik árgus szemekkel figyelik az égi keréknyomokat, a más gépek hátrahagyott kondenzcsíkjait is, és óriási rutinnal „tojásra szállnak”, azaz mindig finoman, elegánsan teszik le a gépet. Természetesen az államfő meg a first lady bármikor, szükség esetén fel- és leszállás közben is használhatja a mobiltelefonját, sőt a gép teljes kommunikációs rendszerét is. Míg a hétköznapi utasokat eltiltják ettől, mert ha mondjuk egyszerre tíz-tizenkét turistának szottyanna kedve telefonálgatni épp landolás előtt, akkor zavarnák az utasszállító műszereit, s emiatt a pilóta nagyobb magasságban hinné a gépet a ténylegesnél. Márpedig így leszállni... akár végzetes is lehet. Viszont ellentétben a filmekkel, a pilótafülkében sosincs a személyzetten sapka. Még az elnöki gépen sem!

Gina nézte a férjét, aki mellette, a franciaágyon a köntösében kényelmesen hátradőlve mélyen aludt már. Fülében csengett a párja híres-hírhedt, már-már szállóigévé vált mondása: „nem csak borotválkozás közben!...” – Ezt felelte feltörekvő politikusként még a hatalomra jutása előtt arra a kérdésre: reggelente, borotválkozásakor, gondol-e rá, hogy az ország köztársasági elnöke szeretne lenni?

Tetszett neki ez az őszinteség. Becsülte érte Alexet. Ahogyan azért is, hogy egykor tapssal búcsúztatta az elődjét, amikor átvette tőle az Elysée-palotát, meg a nukleáris arzenál indító-kódját. Határozott tapssal tisztelgett! Pedig... riválisok voltak. De így kell ezt csinálni, így helyes! Ezért is büszke volt a férjére. Most és mindörökké...

Puha-lágy mozdulattal betakarta a férfit, aztán visszabújt mellé oldalra fordulva, és maga is engedett a test parancsának. Mázsás nehezek, ólomgolyóbisok húzták lefelé, egyre lejjebb a szempilláit. Nem akarta, de mégis elszenderedett ő is.

Álmában a csöpp fia tipegett felé valahol Európában, egy hatalmas erdei tisztáson, mely csakúgy virított a sárga kankalin-ligetektől, a kék harangvirág- meg a vörös óriáspipacs-szigetektől.

– Pamma, ezt neked szedtem! – selypítette a kicsi. Úgy... négyéves lehetett... S a következő pillanatban, átugorva időt, teret, bő tíz esztendővel később már az év végi bizonyítványosztáskor látta maga előtt a kiskamaszt. Aztán karján madárpókkal. Talán... egy Avicularia metallica lehetett... És peregtek, egyre csak futottak, megállíthatatlanul rohantak, széleseben suhantak előtte az utolsó évek emlékképei. Köztük volt a Nagy Találkozás pillanata is, amikor Chériverel első látásra egymásba szerettek, s attól fogva fenekestül felfordult körülötte a világ. Jött a nagy Ó, aki visszahozta őt a szakadék széléről, hirtelen hatalmas magasságba emelte őt, gyökeresen fordítva az egész addigi szerencsétlen Waterloo-árnyékos életén...

4. FEJEZET A FŐNIXMADÁR

Talán, ha Málta partjait elérte a gép, mire az elnöki párhoz hasonlóan a fedélzeten már mindenki elcsendesedett. Nem mondhatni, hogy túl sok dolga akadt a kiszolgáló személyzetnek. Se kínálni, se informálni nem kellett senkit sem. Éjjel egy óra után, mint a bunda, úgy pihogtek a VIP-utasok. Kimerítette őket a tömérdek történés, a sok látnivaló, meg a munkájukhoz szükséges feszült figyelem. Öntudatlan, esendő emberekké vedlettek át a máskor oly büszkén magabiztos francia elit tagjai. Alig akadt egy-két újságíró, például a Le Monde meg a Le Parisien tudósítói, akik a reggeli vezércikkükön dolgoztak még. Köztük volt a brit Alex Taylor is, aki immár évtizedek óta a francia média Mr. Európája. Ő az, aki a Francia Rádió központjának százharmincötös stúdiójában egy szeptemberi reggelen azzal lepte meg az országos France Inter adó hallgatóit, hogy a híresszefoglalóját tizenkét szótagos verssorokba, alexandrinusokba szedte... Most a France Musique rádióállomás hajnali műsorvezetőjeként, valamint a Euronews tévécsatornán jelentkező új sorozata szerkesztőjeként kíséri „druszáját”, a másik Alexet, az elnököt.

Gina nem csupán kezét rázotta vele, hanem gratulált is neki. Kedvelte az adásait. A „brit Alex” meg őt. Szemfüles volt, amint lehetősége adódott, nyomban exkluzív interjút kért, s ígerte: ő csak „mikrofon-állvány” lesz, a téma szabadon választható.

– Tényleg? – kacérkodott a gondolattal Gina. Nos, hát akkor arról beszélne, ami manapság leginkább foglalkoztatja őt. A hatalomról. A politikai hatalomról. A szerelem hatalmáról. A pénz hatalmáról. Meg a tudás hatalmáról. Vagyis, a „földi lények” hatalom-mámoráról. A kormányzás, és az igazságszolgáltatás lehetőség-, jog- és gyakorlás-birtoklásáról. Érdek- és akarat-érvényesítésről. Gazdasági, katonai és szellemi erők irányítási pozíciójáért folyó öldöklő küzdelmekről. Az irányító személyiség-jegyeinek fontosságáról. Mert aki államfő vagy kormányfő lesz, az történelmet ír. Ember, aki egy egész országot, vagy befolyásánál fogva egy földrészt, netán csaknem az egész világot irányítja. Hatalom... Isten, Sors meg a természeti erők védhetetlen hatalma mellett, erről a másik, emberek millióinak életét – őt, tíz, olykor több évre – alapjaiban meghatározó erő-potenciálról, melyért sokan ölni, meghalni, csalni sem restek. Erre teszik fel az életüket. Versenyt futnak az idővel, az ellenfelekkel, saját szellemi és fizikai képességeikkel, a történelmi hagyományokkal, a múlttal, s a jelen akadályjaival, az őket gáncsoló lejárató kampányokkal, a sikerek, s a bukások hullámvasútjaival.

Állítólag mindenki szeretne valamiféle vélt vagy valós, csöpp vagy nagyobbacska hatalmat gyakorolni. Már csak azért is, hogy önmagával, s a környezetével elhitesse: ő az úr, több, nagyobb, erősebb és fontosabb, mint körülötte a többiek. Ha más színteret nem talál, akkor – otthon, a családja körében. Hierarchiát épít, dirigál, parancsol, rendelkezik. Férjként, feleségként, apaként, anyaként, vagy nagyobb testvérként a gyengébben, a kisebbben. Mások a szűken vett lakóhelyükön ábrándoznak hatalmat gyakorolni. Társasházban, háztömbben, az egész utcában. Ők is „csak” vélt vagy valós egyéni érdeket próbálnak érvényesíteni – sokszor jogsértő eszközökkel, élettér-kisajátítással, vagy akár emberöléssel, – az „erősebb” vagy az „általóbbság” jogán. Újabban divat az irigyelt szomszédot pénzen vett „kalákába állva kifüstölni, elüldözni”, hogy „a környék ura címet” birtokolva némely züllött háziasszony, ráérő kisnyugdíjas, vagy aberrált hangoskodó a mellét verve elhitesse magával: lám, „mi is, én is, meg a bűnöző haverok is vagyunk valakik. Uralkodunk, terrorizálunk másokat, miattunk költöznek el, nyugati pszicho-fegyverekkel szomszédot kínzunk, jót röhögünk, mert nem, vagy csak nehezen bizonyítható az illegális fegyverhasználat. A megkínzott áldozat hiába fordul a

rendőrséghez. Győz a brutalitás, a barbárság, a kiszorítódsi.” – Vagy mégsem? Mert az USA-ban ezért bizony életfogytig tartó börtön vagy halálbüntetés jár. Pedig ezeket a „szomszédokat” is csak a „hatalom” vonzotta. Meg a bűnözés, a gyűlölködés mámora.

Van persze „egészséges” köznépi, hétköznapi hatalomgyakorlás is. Ilyen például a tanár szerepe, helyzete. Ő egy egész vagy több osztály fölött gyakorolja – remélhetően – a tudás hatalmát. Úgy, ahogyan azt Bacon anno megálmodta. S ha a tanár nem él vissza a diákok kiszolgáltatott helyzetével, akkor – iskolai szinten – jól gyakorolják a tanítás, nevelés és a tanulás „hatalmát”.

Akadnak, akik kerületi, városi vezetőkké válnak, mert ez vonzza őket. Nem egyéni és nem illegális érdekeket képviselő hatalomgyakorlásra törekednek. Ahogyan a politikai pártokba tömörülők is. Küldetéstudatuk van, feladatot teljesítenek, törvényeket hoznak, egy ország gazdaságát, külpolitikáját, több millió ember életkörülményeit formálják. S van, aki országépítő elnökből nemzetközi irányítóvá is válik. Történelmet ír, duplán is. Mind más-más eszközökkel szerzi, s próbálja megtartani a hatalmát. Sok függ személyisége hitelességétől, IQ-jától, egyéni műveltségétől, szerethetőségétől, – s az aktuális ellenfelei potenciális lehetőségeitől. Vagyis attól: mekkora létszámú és súlyú ellen-erők képesek a megbuktatására, közutálat tárgyává tételére szövetkezni ellene. Lényeges az adott politikus életútja, támadhatatlansága, rátermettsége, szónoki képessége is. Aki zsarolható, az nemzetbiztonsági kockázatot is jelent. Előbb-utóbb megbukik. De így jár mindenki, aki élete során – akár csak kicsit is, – hibázott. Minden titkos szerelemre, eltitkolt szerelemgyerekekre, korábbi korrupcióra, megvesztegetésre, visszaélésre, botlásra, félrelépésre – előbb vagy utóbb – fény derül.

Megesik sajnós az is, hogy valakiről – magánéletét célba véve, – álhíreket, lejárató rágalmat terjesztenek. Idővel ez is kiderül. Mára a politikában ember embernek farkasa lett. Hazai és nemzetközi „hadszíntereken” napi háborúk folynak – a szó gyilkos fegyverével. Sűrűn nem egymás nézeteit, kijelentéseit bírálják, hanem – elvek helyett – magának az embernek mennek neki. Alázni, gúnyolni, lekicsinyelni, jelentéktelennek beállítani próbálják – magát a politikusot, s az általa képviselt országot is. „Szövetkeznek” kicsiben meg nagyban. Például Brüsszelben, s az Európai Unióban. De akadnak külön csatamezők is: Soros György kontra a nem migráns-pártiak. S folyik az iszapbirkózás, az élet-halál küzdelem, az ellentétes stratégiák „atombombás” háborúja. A botrányok dagadnak. A kompromisszumok késnek. A társadalmak, az országok, s a világ – megosztottá válik. Többnyire mindenki törődik az effajta ütközetekkel, mert négy-öt évente szavazni jár, s várja, hogy a kampány-ígéretet valóra váljanak. S mert divat azt hinni, hogy „a politikához meg a focihoz mindenki ért”. Pedig dehogy! – Szóval, minden szintéren szinte mindenki törekszik valamiféle hatalomra, amellyel él, s olykor visszaél. Sok a túltáplált ego, a mohó agresszivitás, az egyéni önérvényesítési akarnokság. Az idő azonban igazságot tesz. Aki nem a köz javára, a közért küzd, hanem a saját pecsenyéjét sütögeti, az előbb-utóbb elbukik. Így járnak a diktátorok, a puccsisták, s a „nem fér bele”-típusú magánélettel a politikai karrierjüket derékba törő kamikáze-politikusok is. Így járnak azok a „gyengék” és „kicsik” is, akik két számmal nagyobb cipőre fizettek be, és... elhasaltak. Csetlenek, botlanak.

A hazai és nemzetközi küzdőtereken csak a tiszta, erős, elszánt, karizmatikus, nagyformátumú egyéniség képes megállni a helyét. A többit „kirostatja” a környezet, az idő, s az „ellenhatalom”. Hiába a külsőségekre ügyelő hiúság, hiába az ügyeskedés, a plebsz, s a sajtó meg a lesifotósok, paparazzók „okos” kezelése, ha a „vezér” rossz stratégia, nem ért a taktikához, pocsek szónok, vagy váratlan helyzetekben nem képes feltalálni magát. Sok, nagyon sok „tényező” együttállása szükséges ahhoz, hogy egy államférfi méltóvá váljon dönteni háborúról és békéről, életről, s halálról, közrendről, jogrendről, milliók hétköznapijainak a szabályozásáról. Ám, ha a kormányzás hibátlan, még akkor is adhat valaki magának sakkot, rúghat

öngölt, netán elszenvedhet büntető rúgásokat is. A hatalom fintoraként, furcsaságaként lehet csak értékelni például Nagy-Britannia esetét. Minden háborút megnyert, de elvesztette a birodalmát. Szigetországgá zsugorodott.

Aztán... külön fejezetet érdemelnének a történelem híres párharcai. Országhatárokon belül és kívül. Nagyító alatt: a hatalom megszállottjai. S a választási csalók. Az elnök ellen merényletet tervezők és végrehajthatók. A győztes háborút vívók, akik nagy időket élve meg, hatalmas történelmi pillanatok tanúi voltak. S figyelmet érdemel mindenki, aki veszi a fáradságot, hogy feltegye magának a kérdést: milyen az ideális 21. századi államfő, kormányfő, uralkodó? S törekszik – minden erejével, tudásával, hitével – jó felé kormányozni a tengeren hanykódó, rá bízott óriás hajót. – De vajon a ma hatalom-birtokosai hogyan készülnek fel a hivatásukra? – Igen, tudjuk, szereznek egy diplomát és megtanulnak felsőfokon angolul.

– Ennyi? Akkor már tényleg rájuk lehet bízni egy országot, egy földrészt, egy atomkódot?

Mind sikerre éhes. Mind szeret „szerepelni”, szavazókhhoz szólni, országot, világot járni, kampányolni. De tud-e elválni, s a magánéletében is patyolattiszta maradni?

Az USA-ban anno vezető hír volt, hogy „ifjabb George Bush minden idők legalacsonyabb IQ-val rendelkező amerikai elnöke”. – Vajon az európai országokban ezt mérik-e?

Öldöklő a harc és sokak önbizalma végtelen. Ám ha döntenet kell, hegyek vajúdnak, s csak szürke egérke születik. Iszonyú erők feszülnek egymásnak a hatalom megszerzéséért, aztán a megtartásáért. Előtte, közben, s utána ösztűz zúdul az állam- vagy a kormányfőre, aki kirakatban él és állandó támadások célpontjaként hajszolja magát. Sokszor kialvatlanul, a fáradságtól szédelegve megy be a „ringbe”, a „farkasverembe”, – amióta világ a világ. Pontosabban... 1721 óta. Mert az államfői szerepkör megjelenése Sir Robert Walpole nevéhez kötődik. Ő volt Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága első miniszterelnöke. S amikor 1979-ben Margaret Thatcher, – a Vaslady, – megkezdte tizenegy évig tartó kormányzását, ő lett Nagy-Britannia és az egész nyugati világ első női miniszterelnöke. Nem mellékesen – „nő létere”, – 1982-ben sikeres háborút vívott a brit koronagyarmat Falkland-szigeteken az argentin csapatok ellen. Ám tény, hogy az Egyesült Királyságban máig Sir Winston Churchillt tartják „minden idők legnagyobb brit miniszterelnökének”. Neki tulajdonítják a híres mondást is, mely szerint „a britek az egyetlenek a világon, akik szeretik, ha őszintén megmondják nekik, ha rosszul állnak a dolgok. Szeretik az igazat, ha kell, a legrosszabbat hallani.”

A politikai hatalom gyakorlóit, az állam- és kormányfőket mindenütt divat bírálni, címkézni, megcsipkedni, nekik beolvasni, jól odamondogatni. Nagy-Britannia kormányfői közül a „legmegosztóbb” jelzőt – alighanem igazságtalanul, – Tony Blair kapta. Szavazói kiábrándultak belőle, mert szerintük „megtagadta a szocialista gyökereit és a gazdaságpolitikájában konzervatív eszméket követett.” Ráadásul „küldetéstudattal”, és „a háború iránti oktalan lelkesedéssel” is megvádolták őt. Ami az utóbbit illeti: George W. Bush amerikai elnök csapatokat küldött Irakba. Az európai országok többsége ellenezte ezt a háborút. Blair mégis teljes támogatásáról biztosította az USA-t. Ezért máig sokan bírálják.

Gina eltűnődött „a hatalom ezer arcán, s árnyalatán”, sőt, a sűrű igazságtalanságain, meg a „véletlen vagy törvényszerű véletlen”-problémakörön is. A „milyen áron, milyen eszközökkel, módszerekkel” tör valaki hatalomra, szinte senkit sem érdekel. Idővel az adott történelmi pillanat izzó izgalmi – például John F. Kennedy 1960-as kampánya, Nixon és Kennedy vetélkedése, vagy Valéry Giscard d’Estaing párharca Jacques Chirac-kal, már a múlté. Csak az számít: végül ki győzött, ki ragadta magához a hatalmat. S hogy De Gaulle, Georges Pompidou, vagy Francois Mitterrand volt-e a „jobb és nagyobb” francia államfő, azt senki

sem mérlegeli már. De a politikai felső körökben a „szerelmi ügyek”, a híres love storyk annál több figyelmet kapnak.

1936-ban bombaként robbant a hír: VIII. Edvard lemondott a trónról, hogy feleségül vehesse a kétszeresen elvált amerikai Mrs. Wallis Simpson. Azaz: a brit királyi család tagjaként ő a szerelem hatalmának hódolt. Franciaországban keltek egybe, s egész életüket önkéntes száműzetésben töltötték – mint Windsor hercege és hercegnéje. Így aztán végül Edvardot az öccse, VI. György követte a trónon.

A szerelem hatalma... Igen, ez is izgalmas téma! De mennyire! Ki mekkora örülségre, botlásra vagy áldozatra volt képes a királyok, császárok, állam- és kormányfők között? S mennyi kínhoz, tragédiához vezetett ez!

Például Charles, walesi herceg 1981-es házasságkötése Lady Diana Spencerrel. A herceg mást szeretett. Mostani nejét, Camillát. Mennyi gyötrelmet okozott ez – mindenkinek – Lady Di 1997-es tragikus párizsi autóbalesetéig! S mennyi kételyt, sejtetést, haragot, indulatot szült „a nép hercegnőjének” a halála! Sokan máig előre megrendezettek, gyilkosságnak minősítik a szörnyű balesetet, mondván: „Diana más férfitől volt terhes!” Számos mende-monda látott napvilágot „a felvillanó fehér fényről”, ami a párizsi alagútban a sofört elvakította. „Gyanúsna” találták a hirtelen ott termett francia rendszámú mentőautót is, mely távoli kórházba vitte a hercegnőt, s útközben kb. 15 percre meg is álltak. Némelyek szerint újra-élesztés, mások szerint „ölés” céljából. Fejüket csóválják, mióta nyilatkozott az a párizsi tűzoltó, aki elsőként ért a helyszínre. Diana – szerinte – eszméleténél volt, külső karcólást sem látott rajta, és jól érthetően azt kérdezte tőle: „Jézusom, mi történt?” Ezért nem érti: mire Diana az egyik legtávolabbi kórházba bekerült, addigra hogyan lettek „élettel teljesen össze-egyeztethetetlen sérülései?” Egyáltalán: mikor veszítette el az eszméletét? – S dagadt, egyre hömpölygött, terebélyesedett a botrány. Annyira, hogy a monarchia beleremegett. Pedig lady Diana megölésére senki nem adott parancsot. Hiába a sok célozgatás „az eltűnt fehér autóról”, s arról, hogy „a sofőr szervezetébe a helyszínen, a halála után is befecskendezhették az alkoholt, nem igaz, hogy részegen vezetett”.

A nép lázadt, gyűlölködött, ítélkezett. Igazságtalanul. Miközben Diana rajongói egész éjjel virrasztottak a londoni Kensington palota előtt, II. Erzsébet királynőt – oktalanul – megbántották, meggyanúsították. Tiszteletlenül. S gyalázták Charles herceget is, mert valótlan képet költöttek, s ápoltak „a nép hercegnőjéről”. Utóbb kiderült: Lady Di támadott mindent, ami a brit királyi udvar, s a királynő számára érték. Bebizonyosodott: Lady Di is folytatott viszonyt – mással – a házassága alatt. S állítólag a szende, szelíd tekintete ellenére is „olykor eleresztette magát.” Úgy értve: „hivatalból” is. Még Charles herceg felesége volt, amikor a haditengerészet tisztjeinél vizitelt, s búcsúzóul jól „megpaskolta” némely matróz fenekét, majd nyilatkozott arról: „milyen jó kis feszes seggek ezek!” – De jaj, ki merné a tragikusan elhunyt hercegnő „tisztá emlékét besározni” a kendőzetlen valóság makacs tényeivel? Ki merné venni ehhez a bátorságot? Azt azonban talán szabad megjegyezni, mert elvitatni úgysem lehet, hogy a királyi hatalomba, s a királyi családba tudatosan belépni vágyó ifjú Diana Spencer, – s nem különben Charles, walesi herceg életét is – a szerelem hatalma törte derékba.

Ginának eszébe jutott a férje. Első ciklusa idején ő is így járt... A hiúság, a szerelem, meg a bosszú áldozata lett. Frissen hatalomra jutott államfőként gyorsan akarta megmutatni a világnak, hogy „engem elhagytak, sebaj, de már nem vagyok egyedül!” – S zutty, naponta zúgtak a botrányok. Nem csupán a franciák, hanem az egész világ tartotta „ízléstelennek, gusztustalannak, szégyenletesnek, Franciaországnak ártónak” a választottját, akit first ladyvé emelt. Az „Utolsó tangó Párizsban” című film sem okozott akkora botrányt a hetvenes években, mint a hölgy, aki – érthető érdekből – ügyesen kereste a „facér államfő” társaságát.

S a káprázat, – igaz, Alex bukását is beleértve, – nem maradt el... Államfő ekkorát – nő miatt, – még nem „taknyolt”, – mondták a párizsiak. – Jaj, csacsikám, inkább iringót természetével volna a „vakrandid” helyett! – mosolygott Gina. Tetszett neki a hirtelen jött ötlet, hiszen boszorkány-űző fű ez...

Szóval, Alex elbukta a következő választást. Lenullázta, komolytalanná, hiteltelenné tette őt a... megvetett, könnyűvérű, erkölcstelennek elkönnyvelt felesége. Méretes bukás volt, akkora, hogy nyomban be is jelentette a visszavonulását. Nem tehetett mást. Ágyúzták. Eljárások is indultak ellene. Mindennel megvádolták, meggyanúsították, lejáratni próbálták. Széles volt a paletta: korrupció, befolyással üzérkedés, kampány-finanszírozási szabálytalanság, lehallgatás, őrizetbe vétel, ügyészi vádemelések, letöltendő meg felfüggesztett börtönbüntetésekkel való fenyegetések. Éveken át... Nagy árat fizetett a gyermekkori álmot öt évnyi beteljesítésért. A hatalom-birtoklás minden másodpercéért kegyetlen szenvedést hozó évekkel fizetett. Megtanították veszíteni, egyre mélyebbre bukni. A csúcsról a szakadékba lökték, és lötték, egyre lötték, bombázták, alázták az ügyészek, a bíróságok, mindenki. Államfőből, pontosabban: ex-ből bűnözőt próbáltak kreálni belőle. Utólag verték le rajta a mondás igazságát: aki dudás akar lenni, pokolra kell annak menni. De Alex túlélte a nehéz idöket. Kiállta a tisztesség, és a becsület próbáját. Főnixmadár lett. Megsemmisítették, megégették, de... mégis győztes lett, és mindent előlről kezdett. Igaz, Jennifer Rush híres dalát a szerelem hatalmáról, a „the power of love” kifejezést – már másként értelmezte. Sokat tanult a sors csapásaiból, mára felnőtt az „álm-feladatához”. Ma már profi politikus. Azt mondja: a nagy visszatérés csak azért sikerülhetett, mert életébe belépett „az álomnö”. Most már tudja, mit jelent a szerelem. – Au revoir bánat, bűn, szenvedés, pokol! Alex kapott egy új esélyt az élettől. S tudott élni vele!

Gina nagyokat mosolygott magában. Tudta, ez olyan téma, amire „vevő” a brit sztár-riporter, Alex, s az ő népes közönsége.

Hát, igen... A férjével ök ketten először úgy találkoztak, hogy nem találkoztak. Szó szerint úgy mentek el egymás mellett, mint a párhuzamos egyenesek. Ő épp Párizsban volt, taxiban ült. Alex pedig – elnöki konvojban, s vele ellentétes irányban – rohant épp egy delegáció elé. Akkor még egyikük sem sejtette... Utólag viszont nagyokat kacagtak ezen az Elysée-palotában. Habár Alex pár pillanattal később elkomorult, és csak annyit mondott: ej, de jó lett volna ezt a végzetes vargabetűt elkerülni! Istenem, ha akkor jöttél volna velem szembe! No, de az ilyen helyzetekről szól „a sors útjai kifürkészhetetlenek!” közhely vaskos igazsága. Meg a „kicsi a világ” mondásé. Noha mindketten tűt kerestek a szénakazalban, már ami az igazi társat, a nagy Őt, s a boldogságot illeti. Különben is! Gina Washingtonban született, s az angol-olasz származása ellenére Magyarországon élt, ahol a barátai a „Gina Széchenyi után, sőt mellett, a legnagyobb magyar” titulussal tüntették őt ki. Alex pedig... az V. köztársaság francia államfője volt. Ráadásul az őseit tekintve ő sem volt „tisztán” francia. Annak a valószínűsége, hogy ök ketten majdan egy párt alkotnak, alighanem csekély volt. Azért is, mert aki megismeri származása titkát, annak rögtön előítéletek fognak az eszébe jutni. Például az, amit az író Paul Gallio úgy fogalmazott meg: „senki sem tud olyan elegánsan undok lenni, mint a britek”. Mely tény a szigetország szomszédait legalább akkora ámulattal tölti el, mint az amerikaiakat. Gina Shakespeare, a Beatles, a foci, s a Forma-1 hazájából érkezett, noha sokak szerint mindemellett „nagyon olasz, nagyon muzikális, és szenvedélyes.” Pedig a hagyományos általánosító vélemény szerint a britek „halvérűek és prűdek”.

Royal rokonsága miatt Ginát – az egyszerűség kedvéért, – angol ladynek könyvelték el. S a kapcsolatuk elején mindenki azonnal azt találgatta, firtatta, kutatta: Anglia kontra Franciaország? Jézusom! Mi lesz ebből?

Gina Angliája a 16. században a világ vezető kereskedelmi és gyarmatosító hatalma volt. De India és Pakisztán 1947-es függetlenedésével kezdetét vette a Brit Birodalom felbomlása. Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága a maga alig 242 ezer négyzetkilométernyi területével, 59 milliós népességével karcsú szigetországgá szelídült. De London máig a világ pénzügyi központja maradt! S ami a francia-angol kapcsolatokat illeti, nos... Wellington hercege 1815-ben Waterloonál történelmi győzelmet aratott Bonaparte Napóleon seregei felett. Aztán... az első világháborúban több mint egymillió brit és szövetséges katona vesztette életét – nagyrészt az észak-franciaországi fronton. Legtöbbjük még huszonöt éves sem volt... Ezek harci veszteségek. De akad példa másra is. 1956-ban, amikor a dicsőséges magyar forradalom zajlott, Egyiptom államosította a Szuezi-csatornát, s az angolok a franciákkal szövetkezve indítottak összehangolt támadást Egyiptom ellen. – És ott a Csalagút! 1994-ben haladt át az első vonat... Íme az összekötő kapocs a szigetország és Európa, vagyis a britek és a franciák között. – Már amikor a halászati jogokon épp nem veszekednek... S tény az is, hogy Nagy-Britannia Európai Unióhoz való viszonya gyökeresen más, mint Franciaországé. Nem csoda, hogy végül Brexit lett. Gondoljunk csak bele! Nagy-Britannia évszázadokon át háborúban állt Spanyolországgal, Franciaországgal, Németországgal is. A britek közelebbi rokonnak érzik az USA-t, mint Európát. S őszintén tisztelik a monarchiát. A királyság intézménye a nemzeti öntudat szimbóluma. Nincs olyan brit alattvaló, aki a 27 évesen királynővé koronázott és máig uralkodó II. Erzsébet királynőt, s az ő családját ne tisztelné. Nincs olyan brit, aki az uralkodóért, a hazájáért, s a hazája zászlajáért, – a Union Flagért, mely, ha angol hajón lobog, Union Jack a neve, – ölre, vagy ha kell, halálba ne menne. Nos, ennyit a híres „angol hidegvérről”. Vagyis... különleges a brit-francia, hát még az angol-olasz és francia kapcsolat! Mert bizony Ginára okkal mondják, hogy „ízíg-vérig angol lady a hercegnő”. De nemcsak azért, mert ő is napi öt csésze teát iszik, kedveli az ötórás tea szertartását, mely amúgy az 1840-es években alakult ki, s Bedford hercegnőjétől eredt. Szereti a tea mellé járó apró édes süteményeket is, az elmaradhatatlan lekvárokkal, s persze a tejszínnel. Valóságos szertartás ez. Olyan, mint másnak a kávézás vagy a szivarozás. – De vajon mit szól ehhez egy ízíg-vérig francia férfi, egy államfő? – Nos, tessenek kapaszkodni! Az egyetlen hét alatt „el-angolosodott” Alex már jobban várta a napi brit szertartást, mint Gina! Ugye, milyen furcsa?

Igaz, „cserébe” Gina meg „elfranciásodott”. Senki meg nem mondta volna, hogy nem Párizsban született. S angol léteire olykor mosolygott a merev royal szabályokon. Például azon, amelyik előírja: mely fogás elfogyasztásáig melyik irányban mellette ülő vendéghez jogosult hozzászólni, függetlenül attól, hogy mi történik körülöttük, kinek épp mi jut eszébe, önkéntelenül kinek mit szeretne mondani. A brit királyi udvar szokásait, előírásait Gina ettől függetlenül úgy tisztelte, mint egy himnuszt, vagy egy imát. Nagyra tartotta a hoppmestert, s annak szokatlan munkáját is. Hiszen ő volt hivatott – mindössze tizenöt perc alatt – felkészíteni a vendégeket mindarra, amit a királynővel való találkozásakor tudnia, mondania, tennie kell. A pukedlitől kezdve a „soha nem fordítunk hátat Őfelségének” arany szabályig, s a vendég illendő öltözékétől a megszólításon át a találkozásakor illendően használható kifejezések tárházáig bőven van mit tanulnia ilyenkor minden állam- és kormányfőnek, s egyéb látogatónak, akinek megadatott a megtiszteltetés, hogy II. Erzsébet angol királynő – többnyire tizenöt perces vizit erejéig – személyesen fogadja őt. S ha netán díszbéd, díszvacsora tizenkét vagy huszonegy fogásos menüjét is végigkóstolhatja a vendég, akkor a pazar ínycségek tárházát élvezve megízlelheti azt is: milyen a hagymát minden ételből mellőző royal konyha. Hatalmas élmény lesz! Alexnak is az lett. Főleg a második vizittől, Gina oldalán...

De vajon érdekelné-e a nézőket, hallgatókat mindez? Nem inkább a pénz hatalma, vagy a hatalom pénze témakör hozná-e őket lázba? – tűnődött Gina. Aztán arra jutott: a pénz hatalmáról inkább Bill Gatesnek kellene mesélnie. Vele arról is őszintén lehet értekezni: igaz-e a

mondás, mely szerint „csak az első millióm megszerzéséről ne kérdezzen senki!” Őt ez sem hozná zavarba. Kiváló ember! – Ennyit a pénz hatalmáról. És a hatalom pénze? Azzal mi lesz? Mennyit keres manapság egy államfő, egy kormányfő, egy elnök? – Nos, ezek az adatok nyilvánosak. A demokrácia jegyében. Utánajárhat, akit érdekel. Ami pedig Alex fizetését illeti, Gina azt nem csupán a sajtó nyilvánossága útján ismerte. Ahogyan ama tényt sem, hogy II. Erzsébet angol királynő „keresete” napi 1,8 millió angol font.

Hierarchia, rangsor, rang, pozíció, hatalom, uralom, presztízs, karrier, élet a társadalmi piramis csúcán. – Igen, Ginát mostanság ezek a gondolatok foglalkoztatták. A hatalom, és annak ára. A politikusok, kormányok, államok hatalma. A szerelem, a pénz, a tudás és a bűn hatalma. S ezek hatása a történelemre. Eltűnődött azon is: lám, még Vlagyimir Putyin orosz elnököt sem kímélték a politikai ellenfelei, az ártó szándékú rosszakarói. Az ellenzék, s annak vezére „novicsok”-mérgezési ügyet kavart német segítséggel, – minden valós bizonyíték nélkül. S ha már az orosz elnök politikáját, nézeteit, intézkedéseit nem sikerült besározniuk, az ő esetében is a már jól bevált „magánéleti sározás” trükk-technológiát vetették be. Összehordtak róla mindent, miután becsülettel, tisztességesen elvált a hazájában jó nevű, elismert író-íróféleségétől. Az egyik világhatalom elnöke, vezetője. De ő is ember. És férfi. Tonnányi súlyokat cipel – képletesen – a vállán. Szabad ideje aligha van. S ha mégis, szabad emberként mint mindenkinek, neki is joga van „az élethez”. Akkor is, ha ő a világ egyik legvédettebb embere. Golyó- és robbanásvédtett az elnöki autója. Amerre jár, az utcák csatornafedeleit mind behegesztik. Konvoja szigorú biztonsági előírások szerint halad. Mindig előre három különböző olyan útvonalat adnak meg, amelyeken a célállomás megközelíthető. De csak az indulás előtti pillanatokban, – amikor az elnök már a saját kocsijában ül, – közlik, hogy melyik útvonalat választotta a személybiztonság parancsnoka. S hogy a hosszú konvojban melyik is Putyin elnök úr autója, azt csak a bennfentes, szűk stáb tudhatja. A külső szemlélő azonban mindebből csak a rendőri felvezetést, az útlezárásokat, s a hosszú suhanó konvojt érzékeli. Ha kell, a védendő útvonalon – magas háztetőkről – mesterlövészek is óvják az elnök életét. Igyekeznek minimalizálni a veszélyt – külső és belső merénylőkkel, bérgyilkosokkal, örültekkel szemben. – Nem egyszerű, és nem veszélytelen a világhatalmak, de még a kisebb országok közjogi méltóságainak, állam- és kormányfőinek az élete, s a személyvédelme sem.

Vlagyimir Putyin orosz elnök szemmel láthatóan csak a munkájának él. De ez sem menti meg őt attól, hogy kikezdjék, kellemetlenkedjenek, megalázni próbálják, ellene áskálódjanak. Még róla is összevissza firkálgattak „love storykat” az interneten, s a bulvársajtóban is. Takarító-nőjétől született „eltitkolt szerelemgyerekétől” kezdve a szépséges ifjú tornászlány, hajlékony olimpiikon-szeretőjéig” mindent összehordtak róla is. Habár Alexről – az első államfői ciklusában – még olyan regény is megjelent, melynek témája az volt: mi történe Franciaországban holnaptól, ha az államfő, vagyis ő, ma este meghalna. Szóval, halottnak fikcionálták Chérit. S hogy ez neki hogy esett, s hogy nem minősül-e merényletre való csoportos, tömeges felbujtásnak, merthogy a könyvben saját, valódi nevével és rangjával szerepelt, – azt bizony nem vizsgálta senki. – Lehetséges, hogy a sajtó hatalmáról, meg a hatalom sajtójáról is ideje lenne elgondolkoznia mindenkinek?

Ezt a dolgot talán ott kellene kezdeni, hogy ki a vad, és ki a vadász ilyenkor? Ki szorong, ki feszeng a sasok karmai között? Az állam- és kormányfők, vagy az újságírók, a riporterek, az operatőrök, a fotósok, a paparazzók? Vagyis, ki a sas, az üldöző, és ki az „áldozat”? Igaz, a képet árnyalni fogja ama tény is, hogy még soha ennyi oknyomozó újságíró, riportert nem gyilkoltak meg szerte a világon, mint manapság. De igaz az érem másik oldala is: soha ennyi gátlástalan személyeskedéssel, magánéleti vádaskodással, élcélődéssel, ál- és rémhírral, rágalmazással, bestiálisan kegyetlen lejárató kampánnyal nem rukkoltak elő az éppen fennálló hatalommal szembeni „ellen-erők”, mint manapság.

Gina – amerikai születése ellenére – kimondottan szerette, mélyen tisztelte és becsülte az orosz népet. Leningrádi orosz tanárnő tanította őt a rendszerváltás előtti Magyarországon négy éven át a középiskolában. Élete meghatározó élménye volt ez. Mila néni... Ő volt a legnagyobb formátumú pedagógus egyéniség, akivel valaha is találkozott. S persze, anno bejárta az egykori nagy Szovjetuniót, csaknem egészében. Mindenütt ámulattal tapasztalta: mennyire őszinték, tiszták, becsületeseek az orosz emberek. S lenyűgözte őt az irodalom, s a képzőművészet összes orosz óriása is. – Elfogult volt? – Nem kizárt. De lehet, hogy csak reális. Nem vitás, Gina sűrűn ki is mondta: adjunk hálát Istennek Vlagyimir Putyin és Szergej Lavrov urakért! Mert az ő bölcsességük, türelmük, reálpolitikus mivoltuk, higgadtságuk és mély toleranciájuk nélkül – már biztosan túl lennénk a harmadik világháborún. Mely a jelenlegi katonai, hadászati, harcászati erőviszonyok alapján kb. három perc alatt véget is érne. Mindössze két ország, két atomhatalom egymásnak feszülése, két atomkóddal az első csapásmérő nukleáris fegyverzet indítása, vagyis... kétszer a két kulcs, aztán kétszer egy-egy gombnyomás, és... világégés a következmény. Hogy ez még nem következett be, azért – Gina szerint, – hálával, nagyra-becsüléssel tartozik a világ e két hatalmas, történelmi jelentőségű orosz államférfinak.

Aztán... lesütötte a szemét, úgy gondolkozott tovább. Fájt neki, s talán szégyellte is azt, ami az USA-ban történt. Igen, valósággal fizikai fájdalmat érzett, amikor olvasta, látta, megtudta: mit művelnek Donald Tramp elnökkel. Beiktatása óta egyfolytában ellene lázított a sajtó. A mexikói határra tervezett kerítés-projektjét ott és annyian gáncsolták, ahol és ahányan csak bírták. A COVID-19 tragédia megfékezéséhez szükséges oltásokat – állítólag a választások miatt – késleltették, hogy emiatt is szavazatokat veszítsen. S ha ez még nem lett volna elég, fokozódott az ő személyes lejáratási kampánya is. A szlovén származású modellt, ex-szépségkirálynő feleségét, first ladyként való szerepléseit naponta támadták. De... a legnagyobb tördöfés a saját családjából, saját rokonságából érte, ama bizonyos botránykönyvvel, mely – micsoda időzítés! – épp a választások előtt robbant bombaként. Mindezek mellett már csaknem eltörpül az a „bagatell apróság”, hogy ezt a választást bizony tényleg elcsalták. Mr. Biden úgy győzött, hogy halott emberek nevében adtak le rá „érvényes” voksot. Másutt pedig az „utolsó húszezer szavazatot már nem nézték meg”.

Na, Ginának több se kellett! S amikor még azt is kijelentették némelyek, hogy „az USA történelmének legmegbízhatóbb választása” zajlott le, hát bizony csúnya dolgokat gondolt a politika „tisztaságáról”. Fájt neki... Nagyon. Mert ő a becsület, a tisztaság, az igazság megszállottja volt. S amikor látta, hogy Mr. President Donald Tramp hiába fordul a bíróságokhoz, amikor bejelentették, hogy... vége, s már Putyin orosz elnök is gratulált a „trónbitorlónak”, Ginát már csak az vigasztalta, hogy Mr. Tramp a hátralevő idejében legalább csupa hasznos, jó dolgot tesz. Igaz, az összes csapat-kivonással nem értett ugyan egyet. De azzal igen, hogy Mr. Tramp – amely államokban lehetett, – ott sorra végrehajtatta a bűnözőkön a halálos ítéleteket. Igaza van. Felbolydult a világ, elkorcsosultak, gyűlölködő gyilkosokká váltak az emberek. Tisztelet a kivételnek!

Gina aggódott Magyarorszáért, aggódott Budapestért is. Nem csoda, hiszen sok éven át ott élt. S a fia, ki magyar apától született, s épp a közelmúltban szerzett kiváló minősítésű biológus diplomát a budapesti Eötvös Loránd Tudományegyetem Természettudományi Karán, – most is a magyar fővárosban él. Megint tanulni kezdett. De jaj, ott is mennyi a szenny, a gonoszság! Mégis, Gina Magyarországot hazájaként tisztelte és szerette. Hungary... Budapest... Hüvösvölgy... Templom kert... Ahogy e szavakat meghallotta, vagy olvasta, látta, oly nagyot dobbant a szíve, mint senki másnak. Eszébe jutottak a budai képek, amelyeket ott festett. Sőt, a versek is, amelyeket az elhíresült „budai gyűlölködő ellenzéki szomszéd-gyilkos kalákától” alig pár méterre, a kerti teraszán írt. Micsoda idők voltak azok! Emlékezett mindenre. A szövegre, s a versképekre is. Az elsőt előző férje, az egykori magyar miniszter cserbenhagyásának az évfordulójára vetette papírra.

TÍZ ÉV...

Tíz éve, hogy búcsú nélkül elmentél,
szemembe nézni utolszor sem mertél.
Emlékszel? Csellel bútorszállítást színleltél.
Két bőrönddel jöttél, de mindent elvittél,
húsz év múltán kifosztottál, halálba küldtél.
Bőröndbe csomagoltad a múltat, az életünket,
mindent, mit két évtized kettőnknek teremt.
Utolsó leveled máig őrzöm. Névjegyed ez lett.
Mennydörgött, villámlott, a világ megremegett.
Ismeretlen címre távoztál, hogy új életet kezdj
régiszeretőddel, kiért otthont, családot rúgtál fel,
gyereket, feleséget hagytál el, s már nem kérdem,
hatvanas heves kankalándor, miért tetted ezt?
Tíz év... Százhusz hónap. Véletlen láttalak kétszer,
utcán, s bankban mellettem mosolyogva léptél el.
Mint két idegen, két kurta kis párhuzamos egyenes,
köszönés nélkül, kitörölve két kínos közös évtizedet.
Tíz év... Százhusz hónap... Már nem fáj. Nem gyűlöllek.
Nem kérdem, volt-e perc, melyben értetted tetteidet,
bocsáthatatlan, becstelen bűnödöt bántad, érezted-e,
tragikus tíz esztendő évfordulóját számon tartod-e?
Hiszem, de nem kérem, verjen, átkozzon a sors keze.
Egyedül ünneplek. Némán, derűvel, tiszta szívvel
ott, honnan épp tíz éve búcsú nélkül mentél el.
Mélybe löktél, cselt szőttél, engem élve eltemettél.
De hiába, itt vagyok, s itt is maradok. Rád nem várok.
Emlékedet, mint ócska kacatot örökre eltemettem,
s utamon, mely messzire vezetett, lásd, végigmentem.

Istenem, mennyi szenvedés után jött a már nem várt csoda, a Nagy Találkozás Chériverel... De így is maradt olyan seb, – történelmi, politikai, – amelyet a sors a magyar hazában máig nem gyógyított meg. Gina erről is rögtönzött verset. Bántotta őt az a mély történelmi igazságtalanság, ami ezt a csöpp országot érte. Kétszer is elcsatolták, ellopták a területének a kétharmadát. Senkit, még Németországot sem sújtottak annyi drasztikus, végzetes szankcióval, mint Magyarországot.

TRIANON UTÁN

Száz évvel Trianon után jaj, mit művel
pár tucat hangos, balga budai szörnyrém,
kiknek napi náci büntette több, mint extrém!
Kertekben politizálnak, visonganak, tüntetnek,
sunyi alattomban aljasan bujkálva örjöngenek.
Utcákat, életteret önzőn, kajánul kisajátítanak,
gyáván gyűlölködnek, rút rágalmakat skandálnak,
környéken kicsit, nagyot szívósan terrorizálnak,
csend, rend, béke, élet mellettük nehogy legyen,
minden csöppség, s idős beteg álmából felébredjen.

Hitvány csócselék, hazaáruló bűnös bitangok ezek,
kik kerítést, csengőt rongálnak, falat befestenek,
tombolnak, ricsajoznak, gyaláznak rendőröket.
Pöttöm gyerekekkel kormányfő nevét aláztatják,
a környéket kalákázva bőszen felbujtogatják.
Lop, csal, hazudik, hamisít mind, s garázdálkodik,
Igaz hazafiak ellen áskálódik, támad, vagdalkozik.

Száz évvel Trianon után jaj, mit művel
pár hangos, balga budai banda, szörnyrém!
fanatikus fasiszták, megszállott diktátorok lettek,
mind rombolnak, pusztítanak, uszítanak, vijognak ezek.
Önbíráskodó örült lázadók, kik hatalomért ölre mennek,
senkit, semmit, saját ivadékot, hazát, házat sem kímélnek.
Otromba göggel, náci szívvel, fasiszta hittel hengerelnek,
barbár, tanulatlan söpredéke, hulladéka, ürüléke a Földnek,
budai bitangok, kerti hangoskodók, nyavalyás visítózók,
kik saját neveteket, arcotokat sem vállaljátok! Csaltok!
Sunyi sötétből gyarló gyáván, s nem szemből támadtok!
Mit akartok itt? Hőbörgő harcos zsarnokok! Takarodjatok!
Száz évvel Trianon után, hazám, jaj, ezt nem engedheted!
Vesd ki magadból a terrort, a mocskot, a gennyet, a szennyet!

Alex Párizsban, Gina Budapesten járta meg a poklok poklát, mielőtt megtalálták egymást. Mindketten talajt vesztek, padlót fogtak, elfogyott körülöttük az oxigén. Két közismert, világhírű, egykor nagy tekintélyű, újságcimlapokról, tévéből, rádióból visszaköszönő ember, akiket foglyul ejtett, fojtogatott, kegyetlenül cibált a sors. Két összeillő ember, egymástól több, mint ezer kilométernyi távolságban. Mindketten az életükért, a túlélésért küzdöttek. Az ex-államfőt légből kapott, lejárató vádakkal bombázták. Hazájában, s az egész világ előtt alázták. Mindenáron bűnözöt próbáltak csinálni belőle.

Gina is szenvedett. Az egykor világhírű mezzoszoprán! – Már csak így emlegették. Törekeny, ötvenes éveiben járó, ám mégis kislányosan fiatal „eldobott nőként” lebegett a magányos világában. Szépen ívelő pálya, mindent elsöprő szenvedélyes szerelem, tragikus házasság, kegyetlen válás, a magyar miniszter férj ördögi csapdája, zuhanás a csillogásból, a luxusból a semmibe, harc a fiáért, a túlélésért, a pénzért, s önmagáért, araszolás Waterloo árnyékából felfelé a lejtőn, – erről szólt az élete. Újrakezdésről és szerelemről már nem álmodott. Pedig... a csaknem derékig érő dús, göndör barna haj, törekeny termet, karcsú derék, formás lábak, ritka szépnek mondott arc és hang – feltűnő volt. De nem keresett, nem várt senkire. Már a csodákra sem. Annyira mélyponton vergődött, vérzett az élete, hogy az ekkortájt írott naplóját mindenhová magával vitte. Máig. Most is itt volt vele, hogy örökre emlékezzen arra: a leg-sötétebb órákban, hónapokban, szörnyű években, hogyan is látta ő a világot. Azt, hogy Alexhez hasonlóan majd ő is talpra áll, s főnixmadárként újból szárnyal, nem sejtette még.

NAPLÓ

– „Nincs értelme kételkedni a Gondviselő bölcsességében és akaratában. Sokszor az Élet legnagyobb ajándéka nem az, amit megad nekünk, hanem épp az, amit megtagad tőlünk. Ám erre csak idővel és némi fájdalom árán jövünk rá. Ha rájövünk egyáltalán.

– Minél többet gondolkozunk az Élet értelmén, annál nagyobb zavarba kerülünk.

- Boldogok a szegények, mert életüket alapjaiban határozza meg a létfenntartásért vívott állandó küzdelem. Így nem érnek rá elgondolkozni azon: mennyire hiábavaló küzdelmeket vívnak hétköznapjaikban.
- A boldogság pillanatnyi múló állapot, mint a fiatalság, s az emberi létezés.
- Vannak olyan velünk szemben elkövetett cselekedetek, amelyeket a legőszintébb nagylelkűséggel sem tudunk megbocsátani. Sohasem. Talán azért, mert emberek vagyunk és nem érzéketlen gépek.
- Az Élet állandó küzdelem. Nem mindegy azonban, hogy ki miért és milyen eszközökkel harcol.
- Lehet fájdalmas a jelen és kilátástalan a jövő. A múltadat azonban csak akkor vehetik el tőled, ha hagyod.
- Az emberek arra születtek, hogy hibát hibára halmozva kárt tegyenek egymásban, önmagukban és a természetben. Aki képes felülemelkedni ezen a genetikailag kódolt kártékony-ságon, azt gyanakvással fogadják.
- Az emberi aljasság az egyetlen olyan erő, amely tényleges fékek, korlátok és határok nélkül működik a Föld-bolygón.
- Az Élet nem más, mint a pillanatnyi gazdagodások és az örökre pótolhatatlan veszteségek láncolata. A mérleg törvénytörően a negatív tartományba billen. Nincs kiút.
- Eladó a Világ! Ha pénzed van, gyakorlatilag mindent megvehetsz. Kivéve a boldogságot. Márpedig ez volna a létezés legfőbb értelme.
- A legnagyobb örültség, amit egyik ember a másikkal szemben elkövethet az, ha megajándékozza a bizalmával.
- Minden élő és élettelen képződménynek, történésnek, folyamatnak van kezdő- és végpontja. Ahogyan az ember életének, érzéseinek és gondolatainak is. Legnagyobb tévedéseinket sokszor azok az utak fémjelzik, amelyeket érzéseink járnak be a kezdő- és végpontok között.
- Szerellemmel szeretni valakit nem egyszerűen csak bátorság, hanem egyenesen felelőtlenség.
- Az emberi létezés nagyobbik részét a rutincselekvések teszik ki, amelyektől – egyhangúságuk miatt – szabadulni szeretnénk. Ugyanakkor ez az a tartomány, amelyben a legkevesebb önmagunkra nézve végzetes tévedés elkövetésére vagyunk képesek.
- Boldogtalanságunk mértéke annál nagyobb, minél jobban élünk, minél többet gondolkozunk, és minél inkább vágyunk arra a nem létező állapotra, amelyet egymás között a boldogság szóval szoktunk illetni.
- Az ember számára kizárólag annak van értéke, amiről elhitegeti magával, hogy csak komoly nehézségek árán lenne elérhető. Az emberi agy tehát nem más, mint a torz képzetek, önbecsapások, ostoba értékorientációk és a sekélyes probléma-megoldó kapacitások tárháza.
- Boldog az az ember, akinek a szíve már üres. Nincsenek vágyai, álmái, érzései. Már semmit sem akar. Ez a megfelelő lelkiállapot ahhoz, hogy az élet úgynevezett apró örömei feltűnhessenek még valakinek.
- Szeretni, küzdeni, félni, gyűlölni tökéletesen értelmetlen dolog. Márpedig ezekből az ostobaságokból áll az életünk.

- Irigylem a madarakat! Sohasem sírnak, pakolás nélkül költöznek, a létezés értelmén nem töprengenek, párjuk elvesztését fegyelmezetten veszik tudomásul, és mindig van egy hely a világban, ahol otthon érzik magukat.
- A legnagyobb büntetés, amivel egy embert sújtani lehet, az volna, ha úgymond kapnának még egy lehetőséget és előlről kellene kezdeniük a saját életük végigszenvedését.
- A kezdet vége, vagy a vég kezdete az az állapot, amelyben lesajnáló mosollyal nézzük a közelünkben magvakat vetegető embereket, akik szemlátomást elhiszik, hogy értelmes dolgot művelnek.
- Lélektani értelemben az ember olyan, mint egy folyamatos vesztesre beprogramozott automata, amely megpróbálja elhíttetni önmagával, s a környezetével, hogy épp nyeresben van.
- Aki hallgat, nem cselekszik, amikor kellene, vagy a szavaival öl, az épp úgy gyilkos, mint aki elmetszi a másik torkát. A gyávák lélekben ölnek. Ők az alattomos gyilkosok.
- Amiben bízom, az az enyém.
- Mit akarsz a boldogságtól? Miért vágysz rá? Belehalnál, ha véget ér.
- Ami véget ért, az holnap már csak emlék.
- Ha a sors engem hozzád rendelt volna, hidd el, ezt én is éreztem volna.
- Ki ma nincs, az nem is volt soha.
- Hogyan mondjam el neked, mit magam sem értek? Rejtély a szív, és nagy kaland az élet.
- Elmúlt egy év. Ültem a padon. Ugyanazon. Magányosan, némán, hallgatagon.
- A Pennsylvaniai Egyetem kutatói szerint két, egymástól teljesen eltérő boldogság-érzet létezik, ami elsősorban a jövő és a jelen eltérő értékelésén alapszik. A fiatalabb generációkat a jövő érdekli. Így az ő boldogság-érzetük egyet jelent az izgalommal. Az idősebb korosztályok nagyobb jelentőséget tulajdonítanak a jelennek. Ezért számukra az elégedettség érzése váltja ki a boldogságot. Azaz: szerintük kétféle örömforrás létezik. Az izgalom és az elégedettség. – Több nincs? Tényleg ezért törjük magunkat kétségbe esve egész életünkön át?
- Egy friss brit felmérés szerint az angol nők többsége nem sóvárog a tökéletes férfi után. Sötét hajú, átlagos férfit keresnek, aki lehetőleg tud főzni, van bejelentett, nyolc órás állása, s emellett jut ideje arra, hogy zenéljen vagy fessen valamit. Nem várják a szőke herceget, nincsenek hatalmas elvárásaik, de mind különleges lánykérésről álmodik. Lehetőleg Párizsban, az Eiffel-torony tetején.
- VIII. Edvard volt az első, és egyetlen brit uralkodó, aki önként lemondott a trónról azért, hogy feleségül vehesse a szerelmét. Apja, V. György helytelenítette ezt a kapcsolatot, nem is volt hajlandó fogadni a királyi udvarban a fia barátnőjét. Döntése indoklásában elmondta: kiderült, hogy a kétszeresen elvált amerikai Wallis Simpsonnak több szeretője is van. Egyikük a náci Németország londoni nagykövete. A szerelmes Edward a trón helyett mégis a közutálatnak örvendő kedvesét választotta, így 1936. december 10-én – tizenegy hónapnyi uralkodás után – bejelentette a lemondását.
- Hazugság volt a világ egyik legnagyobb love storyja? – Az a hír járja, hogy Wallis Simpson mégsem szerelemből ment III. Edvárdhoz! Ezt egy frissen előkerült Simpson-levél bizonyítja. Eszerint az amerikai asszony nem szerette Edvardot, és nem is akart feleségül menni hozzá. A brit Channel 4 kereskedelmi tv dokumentumfilmje szerint Simpson a brit ex-királyval való kapcsolatában csapdába esettnek, boldogtalannak érezte magát. Rájött: valójában az előző, második férjét, Ernest Simpson-t szerette. A most bemutatott titkos levele is hozzá szólt.

Ebben Edvardot Pán Péternek nevezte. Vagyis olyan fiúnak, aki soha nem képes felnőni. Úgy tűnik: noha 35 évig élt a trónját érte odahagyó brit királlyal házasságban, mégis megvetette őt. – Ugye, Shakespeare Rómeó és Júliájáról nem fog ugyanez kiderülni? Vagy tényleg nincsen örök, tiszta szerelem?”

Gina megértő mosollyal nyugtázta a „nagy utat”, amelyet azóta megtett. Visszatette helyére a sárguló papírokat, s oly forrón ölelte a párját, s fogta erősen a kezét, mint az esküvőjük napján. Madarat lehetett volna fogatni vele, annyira boldog volt, hogy Alex vállára hajthatja a fejét. Hatalmas érzés, hogy igen, mégiscsak létezik soha el nem múló igaz szerelem, – első látásra. S a két „célpont”, a két „védett személy”, a két, boldogságát erősen megszenvedett egykori főnixmadár úgy szárnyalt, repesett a világ legszebb érzésétől eltelve, hogy lélekben ők már az elnöki külön gép utazó magasságánál is jóval feljebb jártak a fellegekben, a világ tetején.

Az Airbus, mint egy darabka gall birodalom, lebegett a Földközi-tenger fölött, útjának alig egyharmadán, arccal Párizs felé, maximális sebességgel, csúcsmagasságon szelve a szűnni nem akaró felhő-óceánt. A végtelennek tűnő égi országúton csak a Hold világított, meg a csillagok. S persze az államfő gépének kötelező éjszakai jelzőfényei.

5. FEJEZET KÍSÉRT A MÚLT

Gina Alex karjaiban szenderedve el, álmában álmodta végig a boldog gyermekkorát, a világ legnagyobb színpadainak, s az opera-irodalom klasszikusainak a meghódítását. Átélté, összes porcikájában benne lüktetve újból érezte mindhárom korszakának sűrű történéseit. Pergett, egyre csak pergett előtte megállíthatatlanul az egész addigi életének a filmje.

Út a nemzetközi énekversenytől a világot jelentő deszkákig, a milánói La Scalától a New York-i Metropolitanig, s a londoni Covent Garden színpadáig. Út a magyar miniszter-férje kelepccéjéből a francia köztársasági elnök rezidenciájáig. Út a világ élvonalából, a címlapokról, az ünnepektől a váratlan magányba, az arcpirító szegénységbe. S végül a visszaút onnan, ahová a sors csak elvéve oszt retűrt...

Tripoli már, Párizs még messze volt. A first lady az elnöki külön gépen az álmok sebes szárnyain is száguldva repült. Harminchat évet ugrott vissza az idő... Gina alig tizennyolc esztendősen, a nemzetközi énekverseny győzteseként, egy csapásra ismertté vált, valósággal berobbant a világ zenei életébe, meg a köztudatba is. Jött, látott, és lépten-nyomon diadalt aratva mindent vitt. Alig fordult párat a naptár, s ő máris szédületes karriert futott be. Végig-énekelte a legnagyobb metropoliszok leghíresebb operaszínpadain a zeneirodalom összes nagy mezzoszoprán szerepét. Volt Lady Macbeth, Carmen, Lammermoori Lucia, Donna Anna, Giselda, aztán Violetta a Traviátában, Leonóra A trubadúrban, Desdemona az Otellóban, Mimi a Bohéméletben, Eboli hercegnő a Don Carlosban, az Éj királynője a Varázsfuvolában, Rosina A sevillai borbélyban, volt Rómeó Júliája, s Judit A kékszakállú herceg várában, de... a legnagyobb sikert, a világhírt, – s vele évtizedek múltán a francia köztársasági elnök szívét is – a Pillangókisasszony Cso-cso-szánjaként hódította meg. S a négy égtáj fejet hajtott a tehetsége előtt, hozsannákat zengtek róla a legszigorúbb kritikusok is, a közönség pedig szünni nem akaró vastappsal honorálta alakításait, bármelyik kontinens bármelyik országában lépett fel.

„Gazdag mezzoszoprán hangja a magasabb regiszterekben különösen nagy terjedelmű, hajlékony. A páratlanul gyönyörű hang tökéletes énektechnikával, hibátlan szövegmondással, és bámulatos előadói tehetséggel párosul. Nem vitás: ő az új csillag az opera egén” – írták róla. Huszonnyolc éves korára begyűjtött mindent, amit ember ezen a pályán elérhet. Díjak, kitüntetések, toplistas lemezek, világhír, sztár-gázsi, lelkes rajongók ezrei, nyomában lihegő újságírók, tv-stábok, lesifotósok, kivetítők, óriásplakátok, önálló estek, virágözön, sztárinterjúk, címlapok... Mások épp csak ki tudtak lépni a hazájuk határai közül, mire ő már meghódította a világot. Csúcsra ért. S lám, a sors már akkor is ezer szállal kötötte őt Párizshoz... Másnak talán minden út Rómába vezet, de neki nem. Számára Párizs a szabadságot, s az éltető oxigént jelentette már akkor is.

Mint a rakéta, úgy állt pályára az első életszakaszában, mely az énekversenytől a világ zenei élvonalába repítette őt. Óriási magasságba, ahonnan a zuhanás a semmibe épp csak túlélhető volt. Hiszen a „második életének” gyötrelmes kudarca hamar nyilvánvalóvá vált. Tragikus tévedés volt ez a házasság, amelynek minden napján messzire elkerülte őt a boldogság. Mint a tűz meg a víz, a fény meg a sötétség, olyanok voltak ők ketten. S Gina nem tudott a férje szeretetéről, az ügyvédnővel való titkos liezonjáról.

Aztán teltek-múltak a válás utáni sanyarú napok, Gina „harmadik életének” sivár, keserves huszonnégy órái, melyekből legkevesebb húszszor hatvan percben a létfenntartás gyötrelmeit

küzdötte meg egyedül, a három kutyával, az egyre csökkenő, gyér banki kamatokból milliméterezve a számlák, s a napi megélhetés fedezetét. Az eredeti hivatásához való visszatérésre – tíz év kihagyás után, – gondolni sem mert. Egyéb munkát pedig nem kapott. A gazdasági világválság erősen érezte a hatását. Hatalmasra duzzadt a munkanélküliek száma. Amihez ő értett, az a zene volt. Tanítani szeretett volna, de a kötelező három évnyi oktatási gyakorlattal nem rendelkezett, így legfeljebb csak alkalmi magántanítványokat vállalhatott, szerény óradíj ellenében. S ez a bevétel bizony nem oldotta meg az életét.

Lassan múltak, keservesen folydogáltak a pokoli napok. Ám az életben talán az a legfantasztikusabb, hogy olykor egyetlen perc alatt minden megváltozhat, egyetlen történés is gyökeres fordulatot hozhat. Gina tisztán látta álmában Alexet, amint francia államfőként az általa kért, tiszteletére rendezett budapesti opera-előadás után elindult felé. Álmában is lüktetett az ereiben a pillanat, melyben megfordult vele a Föld, amint a férfi szemeibe néz. Újból magán érezte az államfő férfias, tetőtől talpig végigpásztázó tekintetét, derűs mosolyát. Emlékezett a percre, amelyben úgy megbabonázta őt a sármos államférfi, hogy... szeretett volna megszólalni, de mintha kiment volna a fejéből az általa folyékonyan beszélt hét nyelv összes szava. Csak állt, tétován és némán, s neki, aki előbb még a Pillangókisasszony főszerepét énekelte az Operaház színpadán, most... nem jött ki hang a torkán.

Aztán... elindultak egymás felé. Franciaország első embere bravót kiáltva, tapsolva, férfiasan határozott léptekkel közelített felé, a legkedvesebb opera-csillaga előtt tisztelegve. S az elegáns, ám mégis szenvedélyes kézcsókjával elmondta mindazt, amit akkor és ott a körülmények nem engedtek számára szavakba foglalni. Szélsébesen száguldoztak Gina emlékképei. A rengeteg holland vérvörös rózsza az öltözőjében... Az első közös vacsora Alexszel. Az első tánc. Szenvédélyesen, lángolón. Angol keringő, aztán... tangó... A fogadás után az éjszakai városnézés Budapesten, az elnöki konvojjal. S az első ölelés, az első csók, mely után már kéz a kézben sétáltak a Halászbástya lépcsőin, immár tegeződve. S utána... mint a lavina, úgy zúdultak a történések. Randevú Genfben, majd Morgins-ben. Közös hétvégi víkend Montreux-ban. Sűrű telefonbeszélgetések éjjel-nappal. Római légyott, titokban. Lánykérés Londonban. Utána meghitt, romantikus, mégis káprázatosan ünnepélyes és elegáns eljegyzés az elnöki rezidencián, az Elysée-palotában. – Istenem, mint egy tündérmese! Gina máig, még álmában sem merte elhinni azt, ami történt vele. Annyira félt attól a szombattól, amelyen – hat hónappal a megismerkedésük után, pontban déli tizenkét órakor, lélegzetelállító szertartás, pompás ceremónia keretében – örök hűséget esküdtek egymásnak. Máig látja Alex szemeiben a könnyet, mikor élete legnagyobb szerelme kimondta az igent. Abban a pillanatban nem Európa egyik leggazdagabb, legnagyobb országának, s atomhatalmának az ura, hanem a gyengéd, érző francia férfi, a friss, büszke férj állt előtte, akinek elsőként – felesége származására való tekintettel – II. Erzsébet angol királynő gratulált. A híres opera-énekesnőről ekkor tudta meg a világ, hogy édesanyja híres olasz filmcsillag, apai ágon pedig brit királyi sarj. A Gina hercegnő megszólítás jár neki. Alex persze,... pontosan tudta ezt már régóta.

Aztán mindenféle álmoképek kusza szövevénye borított hálót a first lady-hercegnő szendergő szemeire. Gina maga előtt látta Alexet, amint a lábai előtt térdelve – betartva a szigorú protokollt, – engedélyt kért Gina hercegnőtől megkérni a kezét. S ő habozás nélkül nyomban igent mondott. S látta magát a budai parkban, amikor a legkilátástalanabb órákban sétálni vitte a kutyáit. Aztán a fia tipegett vele szemben. Négy éves lehetett. Hatalmas pipacs-tenger közepén mosolygott rá boldogan, kéklő búzavirágot tartva a kezében. S utána újraélte mindazt, amit az elmúlt két napban olvasott.

– Brit kutatók a boldogság-gént keresik. 5-HTTLPR a neve. Univerzális energiák vesznek körül minket. Védikus asztrológia. Minden embert a csillagok irányítanak. Amikor megszületünk a Föld-bolygóra, a sorsunk már pontosan meg van írva, mert az előző életünkben teremtett karma befolyásolja. A sorsodat tehát ... nem változtathatod meg.

– Életstratégia, létezés-technika. Hogyan lehet súlyos sérülések nélkül megharcolni az életet? A vakság meghozza a belső látást és felrázza az embert. Egy nyolcvannyolc esztendőes amerikai asszony Braille-írással, a kezével olvassa Tolsztoj Anna Karenináját, mert az esti egyetemen hamarosan ebből vizsgázik.

– Egy harmincegyedik évében járó brit őrmester Afganisztánban harmincszoros túlerővel szemben védte meg a bázisát. A tizenöt perces tűzharcban, amelyet karcolás nélkül sikerült megúsznia, négyszáz löszert, tizenhét gránátot és egy darab aknát használt el. II. Erzsébet királynőtől most vette át a Szembetűnő Bátorság Keresztjét.

– Az angol királynő jól bírja a meleg helyzeteket! Ő az időtálló elegancia jelképe. Hosszú uralkodása alatt még soha senki nem látta őt verejtékezni, izzadni, se gyűrött ruhában megjelenni. Titkai azonban neki is vannak. Világéletében tartott egy szolgát, aki bejáratja neki az új cipőit. Kellemetlen lenne ugyanis, ha egy eseményen a királynő sántikálna... Ami pedig az öltözködését illeti, Őfelsége imádja a rózsaszínt, meg az „egybe ruhákat”. Nadrágot csak elvétve visel, szafarin. Kedveli az élénk színeket. A rózsaszín mellett a sárga a nagy kedvence. Minden ruhát elnevez, s a darabokat név alapján katalogizálják számára. Feljegyzést is készítenek erről, hogy mikor, kivel találkozva viselte az adott öltözetet. A királynő így nem kerülhet kínos helyzetbe amiatt, hogy véletlenül két egymást követő rendezvényen ugyanabban a ruhában látja valaki.

– Amerikában múzeumba kerültek a first ladyk báli ruhái. Az amerikai elnök-feleségek a nemzetet, a kormányt, a férjüket képviselik otthon és külföldön is. Előírás tehát, hogy ehhez méltón kell öltözködniük is. Washingtonban most múzeumba kerültek a híres first ladyk emlékeztető báli ruhái. Köztük az a palakék krepp-selyem estélyi is, amelyet Eleanor Roosevelt viselt 1933-ban a férje beiktatásán. Kiállították Michelle Obama kristálygyöngyökkel díszített fehér selyem öltözködését is. Az Amerikai Múzeumban az elnökfeleségek huszonhat ruhája és százhatvan tárgya látható. Képmások, edények, ezüstök. A fő attrakció Caroline Harrison bordó bársony kompléja, Julia Grant csipkefüzője, Nancy Reagan csipkével díszített testhez álló fehér szatén ruhája, és Jackie Kennedy halványsárga ruhája, amelyet 1961-ben az első állami vacsorán viselt. Látható két másik first lady hasonló alkalomra választott öltözetke is. Barbara Bush 1989-ben kék velúr és szatén ruhában, Hillary Clinton pedig ibolya színű ruhakölteményben jelent meg 1993-ban a beiktatási bálon.

– Alex... Ismét őt látja álmában. Az első ciklusának a végén, az elbukott választás után – leköszönő államfőként – az Elysée-palotában kezét ráz utódjával, akinek átadja a hatalmat, a titkos nukleáris kódot, s az elnöki rezidenciát, meg a bizalmas információkat. Szigorú protokoll szabályoknak megfelelően. Azaz: a leköszönő elnöknek az Elysée-palota lépcsőjén kell fogadnia a gépkocsin érkező új, megválasztott francia államfőt, aki kamerák kereszttüzében vörös szőnyegen vonul át az elnöki hivatal díszudvarán. A búcsúzó és az érkező elnök negyven-hatvan perces beszélgetésre ilyenkor félrevonul. Már csak azért is, mert a francia nukleáris erő titkos kódját, s azzal kapcsolatos összes szigorúan bizalmas információt ilyenkor „váltják” a francia államfők. Majd az új köztársasági elnök – az új first ladyvel – kikíséri a búcsúzó elnöki párt, akiknek szintén gépkocsin kell elhagyniuk az Elysée-palotát.

– Az új francia államfő első útja Angela Merkel német kancellárhoz vezetett. Gépébe villám csapott, így egy óras késéssel érkezett.

– Alexet az első ciklusa után halálra támadják. Lehallgatás. Házkutatás. Őrizetbe vétel, kihallgatás. Eljárások. Vádemelések. Sárba tiporják. A hatalom – az új, – visszavág. De ő állja a sarat. Megküzd az igazáért. Pedig sikeresen kormányzott! Rutinosan. Igaz, már államfőként is sokan gyűlölték. Mások viszont gitár kíséretű dalokat írtak hozzá. Ezek címe Alex neve volt. Szerették is őt! A nyugdíj-reform ellenben óriási viharokat kavart. Ebbe minden elnök belebukik.. Ezután egyre több halálos fenyegetést kapott.

– Az első közös fotók. Alex és Gina... Alex sajtója a második beiktatáson. Fényképezkedés a győztes kampány-stábbal. Címlapokon a második ciklusában Alex, az új first ladyvel, akiről még csak fürdőruhás fotók sem tudnak előkerülni. Nincs aktfotó, nincs botrány. Az interjúk arról szólnak, hogy a világhírű operaénekesnő remekül fest, épp most kiállítása nyílt Párizsban, New Yorkban, Rómában, és Milánóban. Hét nyelven beszél, kiválóan kommunikál, jól úszik, teniszezik, golfozik, lovagol, remekül táncol. Két diplomát szerzett Budapesten, majd az USA-ban államtudományi és asztrofizikusi oklevelekért tanult. Summa cum laude fokozattal, kitüntetéssel doktorált. Ami pedig a származását illeti!... Hobbija a Forma-1, Sir Lewis Hamiltont fogadott fiaként szereti. Imádja a kutyákat, meg a kertészkedést. S ha volna ideje, szívesen főzne is. Állítólag remekül megy neki ez is. – A férje? Nos, vele hatalmas boldogságban... Nem, senki se remélje, hogy Alex a beiktatása után öt hónappal megint válni fog. Soha! Ők ketten többé már elválaszthatatlanok. Mint a Föld meg a Hold, s a kettős csillagok. Mint... kövek a vízparton. – Igen, a first lady valóban ír verseket is. A férjéhez is. Helyes az információ. A „Szellők szivárványos szárnyán száguldva, szerelem tomboló, tajtékzó tengerét kóstolva, szeretni tehozzád szegődtem én” sort? – Igen, én írtam a férjemhez. A vers címe: Szerelem.

– Nem szeretem, ha hercegnőnek szólítanak! Magyarországon éltem, ahol a rendszerváltás előtt, – a munkás-paraszt hatalom idején, – ez abszurd megszólítás lett volna. Így aztán, bár az egyetlen uralkodó pártnak sohasem voltam a tagja, – lekommunistáztak. Ettől függetlenül: imádom Magyarországot, a magyar népet, imádom Budapestet! A fiam most is ott él!

– Igen, a virágokat is nagyon szeretem. Különösen a rózsát, mely amellet, hogy a lovagi szerelem jelképe, politikai pártok jelképévé is vált. Különböző színei mind jelentést hordoznak. A rózsaszín a szerelmet, a bíborvörös a szenvedélyt, a sárga az irigységet és a csalárdságot, a világoskék a hitet, a lila az alázatosságot, a violaszín a bátorságot és a vágyakozást üzeni és jelenti. Egy francia etikett-könyv egyenesen azt írta, hogy a virágok is beszélnek, és a következőket mondják:

- a margaréta: Agyó!
- a százszorszép: Ön kedves!
- a sarkantyúka: Égek a szerelemtől!
- az írisz: Ön állhatatlan és frivol!
- a nárcisz: Ön csak önmagát szereti!
- a tulipán: Szerelmem őszinte!
- a fehér rózsza: az Ön szépsége tiszta!
- a sárga rózsza: Ön csapodár!
- a vörös rózsza: Szerelmem lobog!

– Beköltözés az elnöki rezidenciára? – Igen, az hatalmas érzés! Legyen az a Fehér Ház, a Downing Street No. 10., vagy az Elysée-palota. Rang, rangsorban az első hely, a társadalmi megbecsülés szimbóluma. Új életminőség. A hatalom birtoklásának a szimbóluma. Sokan a semmiből indulva érnek el ide, a legnagyobb magaslatra. Aki itt él, az rajta tartja a kezét a világ ütőerén. Naponta megkapja a hírszerzés és elhárítás bizalmas információit. Egy országot, egy népet képvisel, s az ő érdekeit kell minden törvényes eszközzel képviselnie. Szükség esetén ő dönt háború és béke kérdésében is. Méretes dolgozó asztalán ott a forró

vonat, s a rengeteg TOP SECRET-akta. Sokan csodálatot, tiszteletet éreznek iránta. Mások gyűlölik, pfujjogják. – A családjának? Jó is, rossz is. Elveszítik az addig volt „civil” életüket. Ők is védett személlyé válnak, mert lehetséges „célpontoknak” minősülnek. Az ő életükbe is begyűrűzik a testőrség, a protokoll, s az állandó időhiány okozta örület. Ha szerencsénk van, akad valaki, aki még időben figyelmezteti őket: „Ne felejtse el, honnan jöttél! És ne törődj a pletykákkal!”

– A protokollról? Mit is mondhatnék! A hatalom szükségszerű, így természetes velejárója a diplomácia. A diplomáciáé pedig a protokoll. Ha a társadalmi érintkezésnek nem lennének szabályai, akkor a „szarvashibákat” sem vennék észre. Például, senkinek sem tűnt volna fel az, hogy Napóleon császárrá koronázása 1804-ben botrányosan durvára sikeredett a protokoll megsértése miatt. Amikor VII. Pius pápa felemelte a koronát, Napóleon hirtelen kiragadta a kezéből és ő maga tette azt a saját fejére. Példátlan eset volt. A társadalmi érintkezés, a viselkedéskultúra szabályai azért vannak, hogy betartsuk őket. A közszereplők esetében különösen fontos a nyilvánosság előtti magatartási előírások ismerete. Egy jó protokoll-főnök valóságos főnyeremény! Habár, George Washington elnök – a saját maga protokoll-főnöke volt.

– First ladyként? Mindenre! Szó szerint mindenre kell figyelnem, uram! A megjelenésre. Az öltözködésre. Minden megszólalásra, minden szóra, minden mozdulatra. A társalgás szabályaira. Az esetleges ásítás, a tüszentés, a köhögés, a csuklás, mint kellemetlenségek kezelésére. Az étkezés-kultúra szabályaira. Kalap, kesztyű, retikül, kézfogás, kézcsók, helyes testtartás, illendő ülés, járás, hangképzés. Szóval minden pillanatban mindenre kell figyelni. Érteni kell a rangokat, rangsorokat, nem szabad elhibázni a helyes megszólításokat, vigyázni kell még a széllal is, szoknya-, frizura-szemponctokból is. Higgadtan kell reagálni az esetleges provokációkra, sértésekre is, nehogy diplomáciai jegyzékváltásig fajuljon egy fogadás, egy munkaebéd, vagy egy sajtótájékoztató. – Mi ad erőt? A szeretet. A hazám, a népem, a férjem, fiam és az élet szeretete. – Alapelvem? Őszintén, tisztán akarok élni. Mindig.

– Igen, szívesen mesélek Nagy-Britanniáról. A hagyománytisztelet, az ősi szokások őrzése terén nincs még egy ilyen nép. S tudatom mindenkivel: a szigetország hivatalos neve: Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága. Aki tehát Angliaként nevez meg minket, ezt a szót használja az egész országra, az megsért minden britet.

A közhiedelem szerint az angolok viselkedése hideg, távolságtartó, higgadt, érzelmi megnyilvánulások nélküli. Targyszerű, határozott. De ne tessék azt gondolni, hogy a gentleman, a cylinder, a beefsteak, meg az angol hidegvér fogalmakkal sikerült összegezni, jellemezni a szigetország csodavilágát. Szabadjon emlékeztetni arra: Nagy-Britannia adta a világnak a lázadó ifjúságot, meg a beatzenét is.

A hallóval való üdvözlés csak jó barátok között megengedhető. Nem használják olyan széles körben, mint az USA-ban. A kézcsókot pedig a britek kerülik. A nemesi rangokra, lovagrendekre, katonai és egyéb címekre, s ezekhez méltó megszólításokra nagyon illik figyelni. A tévedés durva sértés. A társalgás két állandó témája: az időjárás és a királyi család. A tisztelet, az érdeklődés és a büszkeség őszinte és általános. A közhit szerint a britek a világot két részre osztják: ami brit és ami nem az. Csakhogy tévedés azt hinni: minden brit sznob és felkészületlen a világ rajta kívül eső részéből. Az ellenben igaz, hogy az öltözködés többnyire konzervatív. Az üzleti negyedekben ma is találkozhatunk a hagyományos keménykalappal.

– Igen, a britek bőségesen reggeliznek és vacsoráznak. Az ebéd többnyire könnyű szendvics. Nagy-Britannia a ham and eggs (sült sonka tojással), vagy a bacon and eggs (sült szalonna tojással), s az elmaradhatatlan marmalade jam (narancslekvár vajjas pirítóson), valamint a morning tea (fekete tea önmagában tejjel, tejszínhabbal) hazája. Meg a fish and chips (sült haldarabok szalmakrumplival) gasztronómiai birodalma. Azt mondják: nincs ennél semmi britebb! Bár izgalmas fogás a tengerpartokon az „angyalok lóháton” (angels on horseback) is.

Ez bacon szalonnában sült osztriga. A híres „black pudding” elnevezés senkit ne tévesszen meg! Így hívják a közkedvelt véres hurkát. Szívből ajánlom a marhahús teát (beef tea), az angol csirkelevest (cooky leeky), s a zöldséglevéseket is. A hodge-podge név összevisszaságot jelez. Igen, ez ürüleves hagymával, zöldborsóval, metélt zöld salátával. Noha a legjellegzetesebb angol húsétel a beefsteak, melyet legkevesebb nyolcféle módon készítenek, a nyerstől a sütési fokozatok mértéke szerint. Az egyik leghíresebb brit ínycsés a marhahúsból készülő, vajos tésztás Wellington bélszín. Nekem is ez az egyik kedvencem.

Az angol konyha kedveli a halat, a marha- és borjúhúst, és a bárányt. A steak-sokféleség szembeötlő. Népszerű köret a Yorkshire pudding. Ez tésztaféle sütvé, tormakrémmel és burgonyával.

Minden brit ismer legkevesebb tízféle halat. A legnépszerűbb a tőkehal (cod) és a lepényhal (plaice). A desszertek ásza pedig a pite (pie). A híres pudding (puding) hagyományosan zöldségekkel és hússal készül. Karácsonyi változata pedig a magyar szentjánoskenyérhez áll közel. A legtöbb édesség gyümölcscsel készül. Fontos tudni, hogy a britek a kanalat nem a merítő végével veszik a szájukba, hanem annak oldaláról hörpintik ki a levest. A villát domború ívével felfelé használják. A borsót például felszúrni nem szabad, a késsel illik a villa hátára helyezni. A sót, a fűszert nem az ételre szórják, hanem először a tányér szélére. Klasszikus angol szokás a szalvétát nem az ölbé, hanem a gallérba dugni. Ugyancsak sajátos angol szabály az étkezés közben a bal kezét – ha arra nincs épp szükség, – a szék karfájára helyezni. Nem pedig az asztalra.

– Kötelező a pontosság. De nem minősül sértésnek, ha vendégként nem viszünk virágot a háziasszonynak. Illik tudni azt is, hogy az ötórás teadélutánoknak sajátos, külön szabályai vannak.

– Új hazámról, Franciaországról? Hát hogye! Tudom, franciának lenni: fogalom. A franciák az általános jellemzés szerint eszesek, gondolkodásukban logikusak, racionálisak, rendszerezőek. Szeretnek vitatkozni, s a műveltségükkel sziporkázni. Kissé emelt hangerővel, sűrűn gesztikulálva kommunikálnak. Ez nem haragot jelent, hanem a vita élvezetét. Könnyedek. Könnyen barátkoznak, könnyen találnak közös témát. Közvetlenek. Lezserek. Párizs a szerelmesek fővárosa. Nem véletlenül. Egy francia férfival a szerelem? – Nos, igen... Nincs arra szó.

Az angolokkal ellentétben itt még a köszönés, üdvözlés is roppant szívélyes. Gyakori a homlokra, arcra adott csók, az összeölelkezés. S a kézcsók is jól ismert. Ugyanakkor e lezserség ellenére is tény: a házastársak, szerelmesek épp úgy sűrűn magázzák egymást, mint ahogyan a gyermekeiket is. Charles de Gaulle köztársasági elnök például magázta a saját gyermekeit. Felesége viszont tegezte őket. Istent és a hivatali tisztségviselőket azonban mindenki magázza. A francia káromkodások és veszekedések ellenben csak a tegezést ismerik.

Ellentétben a britekkel, a franciák kimondottan kerülnek a konzervatív öltözködést. A francia konyha? Ki ne ismerné! A „botkenyér (baguette) világhírű. Néha eléri az egy méter hosszúságot is. A másik közismert nevezetesség a vékony leveles tésztából készülő croissant. Franciaországban ebédre csak a külföldiek kérnek levest. Az előételek választéka hatalmas. Sok a zöldségféle, és nem hiányozhatnak az asztalról a tengeri húsok, az osztrigától a rákokon át a különféle halspecialitásokig. Itt a nyolc, kilenc órakor kezdődő esti vacsora a főétkezés. A levesek választéka hatalmas. A húsleves (bouillon) bármilyen húsból, bármilyen betéttel készülhet, zöldségekkel és tojással is. A hagyományos francia húsleves (pot-au-feu) kakukkfűvel fő kő- vagy vasedényben. A többféle halból készülő sűrű, híres francia halleves neve: bouillabaisse. Sziklahal, ördöghal, sárkányhal, langusztarák, vörös, és fokhagyma, és sáfrány van benne. Sütőben világosbarnára pirított kenyérszeletekre öntve szolgálják fel, a haldarabokat pedig külön tányérban.

A marhahúst, a bányt és a szárnyasokat részesítik előnyben, angolosan párolt zöldségekkel, franciásan sült burgonya szeletekkel körítve. A roston sültekre vaját kennek. A salátákat a sült után, külön fogyasztják. Egy étkezés legalább három fogásból áll, s azt csak a külföldiek fejezik be sajt vagy desszert nélkül. A több száz sajtfeleség közül nem könnyű választani. Az édességek között a felfújtak (soufflé), a parfé és a krémek állnak az első helyen. A gyümölcs, mint záró fogás, sohasem hiányozhat. A sajt mindig a desszert előtt kínálandó és fogyasztandó. Fontos: a francia rendszerű kiszolgáláskor a tálcára feltett ételt nem a pincér szervírozza, hanem a vendég maga vesz belőle. Ellentétben az angol módszerrel, amikor mindent a pincér tálal a vendégnek. Világhírűen a francia borok, konyakok, pezsgők. Olyannyira, hogy az étkezéseket gyakran zárja tömény ital a kávé mellett. Többnyire konyak vagy likőr. Francia sajátosság az is, hogy a hölgyeket május elsején gyöngyvirággal köszöntik. – Hányasra vizsgázott az amerikai születésű, angol-olasz gyökerű francia first lady, aki sok éven át Magyarországon élt?

6. FEJEZET

VONZÁSOK ÉS TASZÍTÁSOK

Gina emlékei még álmában is csapongtak. Talán már nemcsak Alex Taylor interjújára készült fel, hanem valóságos sajtótájékoztatót tartott. Nem kizárt, hogy a Le Monde, s a Le Parisien újságírói kérdéseire is válaszolt. – Igen, még az elnöki külön gépen a férje karjaiban szundítva is vizsgázott... Hiszen elég egy félreérthető szó, egy apró tévedés, egy rossz mozdulat, egy szerencsétlen leesik, tüsszent, kiloccsan, szél fúj, kibicsaklik, köhint, félrenyel, összetéveszt, csuklani kezd-típusú probléma, – és... oda lenne minden!

Hogy stresszel-e? – Nem, ez nem feszengés. Gina mindig nyugodt, mosolygós. Dehogyan izgul! Amit érez – még alvás közben is, – az inkább az állandó készenlét, a feszes tempó okozta rohanás, és főleg a felelősség terhe. Minden reggel úgy ébred, hogy amint kinyitja a szemeit, ráeszmél: új nap, új kihívások, új ütközet. Pontosan tudta, hogy vadásznak rá. Nem egyszerűen „csak” kirakatban él. A francia ellenzék, vagyis a politikusok, a sajtó, tévés, rádiós újságírók, fotósok, paparazzók dörzsölik a tenyerüket: na, hátha ma... Mert Gina first ladynek, feleségnek, közszereplőnek, nőnek, interjú-alanynak és címlapfotónak is „bosszantóan tökéletes” volt, és „izgalmas”. – Mikor ejt már el legalább egy papírzsebkendőt? Mikor derül ki róla valami, bármi a múltból, amivel „be lehet kavarni” neki? Mikor kell már végre legyet vagy darazsat hessegetnie a himnusz közben? Hogy létezik, hogy meg sem botlott még egyszer sem a kamerák kereszttüzeiben? Hát ember az ilyen? Mintha nem is anya szülte volna! Előlről hátra, hátulról előre, jobbról balra meg vissza is átfésülik az egész életét, kutatnak, vájkálnak benne, nyomoznak, hátha... És nem, az Istennek sem jön össze semmi! Ennyi emberen, eszközön, sugárzó és szuggeráló ártó szándékon már csak nem foghat ki egy véd-telen, mocskos szájaknak, pletykára éhes bulvársajtónak kiszolgáltatott „nagyvad-kategóriás” célpont, egy first lady! – Vagy mégis?

Gina kedvelte a külföldi programokat, s tudta jól: a kegyetlen vérfarkasok többnyire mindig az övéik, a „senki sem lehet próféta a saját hazájában” elvet követve. Főképp, mert már senki sem számított Alex hatalomba való visszatérésére. Halálra szurkálták, agyondöfték őt az első ciklusa után. Leszámoltak vele, rászámoltak, egyszer már kipipálták. Emberi számítás szerint nem volt esélye annak, hogy kibírja, túléli a halálba hajszó erkölcsi, jogi, anyagi, fizikai megpróbáltatásokat. Olyan „végtelenített csapdába”, ravasz kelepcebe csalták, amelyikből elvileg nem lehetett kiút. Alex ütközetet vesztett, de csatát nem. Sehogyan sem bírtak vele. Élete háborúját vívta – az életéért, a becsületéért, – hogy a szakadékból újra felküzdje magát a csúcsra, ahonnan ismét ringbe szállva megküzdjön az elveszett boldogságáért. Ehhez az út álmai asszonyának meghódításán át vezetett. S lám, ez is sikerülhetett! A rosszmájú irigyek utólag Gina számlájára írták Alex politikai győzelmét, a közéletbe való visszatérését. – Micsoda igazságtalanság! Már megint... Alex újból „pozícióban” volt már, amikor ők ketten találkoztak. Irigyei mégis azt hangoztatták: „ja, hát így könnyű!” A nagy politikai visszatérés furfangos receptje: végy egy korábban világhírű operaénekesnőt, akinek makulátlanul tiszta a múltja, kikezdzhetetlen, s amúgy nem mellékesen olasz filmsztár lánya, amerikai születésű angol hercegnő, aki hét nyelven beszél, több diplomája, no meg kétszázhusz feletti IQ-ja van! Elbűvöl, elvarázsol, lekenyerez! Senki sem tud versenyezni az ilyennel! Ráadásul a fotókon Alex és Gina mellé odaállt Sir Lewis Hamilton, a hétszeres brit F1 világbajnok is, aki szintén történelmet írt. De még milyet! Ő az autósport királyaként uralkodik – az egész világon. Mindhárman nagy utat jártak be. Kőkeményen küzdöttek, rengetegen gáncsolták, akadályozták őket. Hiába. Jöttek, láttak és győztek. A fotókról hárman mosolyogtak rá a világra, amelyet külön-külön ők már mind meghódítottak. Persze, hogy verhetetlenek voltak! S

tudták, ismerték az élet törvényét a hierarchiáról, rangról, rangsorról, a társadalmi pozícióról, a presztízsről, arról a piramisról, amely a hangyáktól kezdve a falkában élő kutyákon át minden élőlény világába behatol. Hát persze, hogy a bolygót hatalmába kerítő, a Földet uraló emberek életét is determinálja ez. Tény továbbá, hogy a hierarchiában elfoglalt magas rang, pozíció, presztíz, a tehetség, sőt bármi, amivel a szürke átlagból valaki a többiek fölé emelkedik – kimagasló külső vagy belső értékeivel, – törvényszerűen irigységet szül. Az irigység gyűlöletet, gyilkos indulatokat indukál. A gyűlölet bosszúhoz, háborúhoz, sározáshoz, vég nélküli adok-kapokhoz, majd tragédiához vezet. A kielezett párt- és párharcok leszámolásokkal végződnek. A vesztes gyakran nem csupán a bukása nyilvános beismerésére képtelen, hanem abba beletörödni sem bír. Mint a sebzett oroszlán, úgy vagdalkozik, tombol és rombol. Észre sem veszi: mindeközben mekkora pusztítást végez önmagában. Mint Monte-Carlo kaszinójában, amikor valaki megteszi az utolsó, a végső tétet, – egy lapra feltéve mindent, egész addigi életét, – úgy készül a „végső leszámolásra”. S a megtorlás, az elégtételvétele lassan az élete egyetlen értelmévé válik. Így fullad bele saját öncsapdájába az ilyen ellenfél.

Ginának volt erről egy „spirális-elmélete” is. A saját meg a férje életútjának ismeretében ezt így összegezte: te győzöl. Ők visszavágnak. Mire te elégtételt veszel és ismét győzöl. Ők viszont megint visszavágnak. Persze! Súlyos sérelemként élik meg a te győzelmeidet. S forog a mókuserék, megállíthatatlanul. – Indíték, mozgató rugó? A hierarchia, a hatalom, a presztíz, a rangsor, a rang, a pozíció. Győzni – bármely áron. A sportszerűségre nem mindenki figyel oda. Csillapíthatatlan hatalom-éhség, túltáplált ego esetén az ellenfeled akár az ördöggel is cimborál. Kész csalás árán is ringbe szállni. A „frontvonalak” megmerevednek. Az adok-kapok állandósul. Már rég nem egészséges versenyszellemről van szó. Ez már hideg- vagy nyílt háború, erős pszichológiai hadviseléssel. A fő motiváció ekkor már a harag. Pedig ez rossz tanácsadó. Olyan, mint a gyűlölet, mely öl, pusztít, nyomorba dönt, akárcsak a szerelem. S a drámai harc egyre durvul, egyre gátlástalanabbá válik. Idővel a másik tönkretétele lesz a támadó fél életének egyetlen értelme.

Amikor a politikusok sározzák egymást a közös kirakat-világukban, azt többnyire a sajtó is közvetíti. Van minden. Vádaskodás, rágalmazás, hamis vád, perbe fogás, odamondogatás, háborúskodás hazai pályán, s az Európai Unió brüsszeli harcmezéjén. A budapesti affér vezető hír lesz Brüsszelben, s fordítva. A végső eszköz: egymás bünözővé, elmebeteggé titulálása, s a magánéleti támadása. „Veri a feleségét! Szeretőt tart! Lop, csal, hazudik!” – Fogjuk rá, hátha elhiszik, hátha rajta marad! – Csakhogy ez már nem verseny, nem korrekt párharc, hanem durva iszapbirkózás. Ez esetben nincs felfestve a pálya, amelyen egymásnak a gölt, s olykor maguknak az öngölt rúgják a felek. Lassan el kellene tűnődni azon: hol a határ a versenyszellem, a harci szellem, a politikai harc és a bünözés, valamint a demokrácia és az anarchia között. Minél több az ámokfutó, a politikai kalandor, a levegő-, lepedő-, s a politikai akrobata, annál nagyobb szükség volna erre.

Gina elgondolkozott azon is: vajon a közszereplőkről terjesztett rágalmakat, ál- és rémhíreket elhiszik-e az emberek? Mi történik ilyenkor a lelkükben? Egy világ omlik bennük össze – csak azért, mert némely irigy vetélytárs összehordott róluk mindent? Másnap tényleg azt találgatják: valóban lop, csal, hazudik, elmebeteg és korrupt-e az államfő, a kormányfő, s valóban veri-e a feleségét, a gyermekeit, s igaz-e, hogy tucatnyi szeretőt tart? S vajon... felteszik-e magukban ugyanezeket a kérdéseket az érintettek külföldi partnerei? Hiszen minden ország nagykövetsége haza jelent. Olvassák, ismerik még a bulvár-álhíreket is. Brüsszelben ilyenkor összemosolyognak a „célpont-kolléga” háta mögött? Milyen tárgyalási pozícióba kerül az a kormányfő, államfő, akivel odahaza az ellenségei „ilyen jól eljátszanak”? S mit éreznek az effajta verbális és becsületbeli támadások, lelki Trianonok után az érintettek? Mekkora emberi nagyság kell ahhoz, hogy akit a hazai ellenzék ilyen gyalázatos, aljas módon

lejárat, mégis mindenre elszántan, mosolyogva menjen a brüsszeli „farkasverembe”, hogy megküzdjön hazája, népe érdekeiért? Mekkora lelki erő kell ahhoz, hogy ebben a helyzetben ne kérdezd meg önmagadtól: megéri ez neked? Megérdemli ezt tőled a csürhe, a csöcselék, akik rajtad köszörülnek ocsmány nyelveiket? Nem inkább teniszezni, horgászni, vakációzni lenne kedved?

Ha a sportbeli gyakorlatot átvinné világszerte a politikai élet, az milyen hasznos lenne! – merengett tovább Gina. Aki a sportban történelmet ír, – világ- vagy olimpiai bajnok lesz, – azt utólag már békén hagyják, nem sározzák, nem bántják. Nem verték le a lécet. Megugrották a magaslatokat. Nem kérdőjelezik meg, nem kicsinylik le a teljesítményüket, értéküket. Elismerik, megbecsülik őket. Életük végéig köztiszteletnek örvendhetnek. Így kellene ennek működnie a politikában is! Miért ne lehetne átültetni, átvenni a sportgyakorlatot? Hogy ne citálják egymást a vádlottak padjára az ex meg az épp hatalmon levő elnökök a négy-öt éves ciklusaik után. – Csak nem az a baj, hogy ami a sportban centiméterben, másodpercben, sebességben, találat-számban, s mi egyebekben objektíven, műszerekkel mérhető, az a szubjektív kategóriába eső politikában, művészetekben nem lehetséges? – kérdezte magát Gina, tovább töprengve az érdekek harcán, az igazságok, féligazságok, csúsztatások, a magán- és közérdek-felcserélések, a látható, s a láthatatlan ellenségek torzó világát látva.

Alex kétszer, másodszor is győzött! Csak azért is! Sir Lewis pedig... százszor... De az ő életét is megkeserítette Nico Rosberg, – míg végre fel nem adta, s ki nem szállt. Istenem! Az a pillanat, amikor „a német ördöggel” versenyezve, s a futam végéhez közeledve Sir Lewis Hamilton alatt megállt a Mercedes, miközben kényelmesen vezette a mezőnyt, s a lehető legrosszabbkor esett ki, maradt pont nélkül, önhibáján kívül! Szörnyű volt... Gina könnyezett. S hogy mit érzett, mit gondolt a csapattárs Rosbergéről, azt bizony jó, hogy máig nem tudja senki. Ugyanez vonatkozik ama percre is, amikor – a világ iszonyú igazságtalanságaként, a sors kegyetlen fintoraként, s a véletlen hatalmaként – bejelentették a német Nico Rosberg világbajnoki címét. Sir Lewis Hamiltoné helyett!... Hol az igazság? Ez vajon miféle hatalom visszavágásának az eredménye lehetett? De hiába minden! A született tehetség utat tör magának. Nem lehet megállítani! Lewis hétszeres világbajnok! Sporttörténelmet írva mindenben lekörözte az addigi csúcstartó Schumachert. Már minden rendben van...

Szóval, a fotókon ott a három harcos... Igaz, Gina előző életének a pokoljárását nem ismerte a világ. De a két híres férfiét annál inkább. Sir Hamiltont futamról futamra követték a rajongói, egy emberként drukoltak érte, neki lengtették a brit zászlót, s helyette könnyeztek, amikor ő a dobogó tetején állt, s a tiszteletére felcsendült a brit himnusz. Alex pedig ugyancsak a világ szeme láttára bizonyította be az igazát, a rátermettségét, s azt, hogy Franciaország jelenét s jövőjét az ő politikai programja, elnöki személyisége szolgálja leginkább. Becstelenül meghurcolták, megalázták őt. – Innen szép győzni! – gondolta magában, s küzdött, foggal-körömmel kapaszkodott felfelé a mélyből, ahová a politikai ellenfelei, s az irigyei letaszították. És a vesztesből nyertes lett! Fordult a kocka. Nem várt fölényes győzelmet aratott, s a második ciklusát már Gina oldalán vitte sikerre. – Lám, milyen fantasztikus kárpótlást kapott Alex a sorstól! Gáncsolták, buktatták, sározták, mígnem végül a gyermekkori álmát duplán is megadatott neki valóra váltania!

7. FEJEZET

AKI DUDÁS AKAR LENNI...

Ginát ezer, sőt millió szál fűzte Magyarországhoz. Alig várta, hogy a fiát, s a Halászbástyát, meg a budapesti Francia Iskola környékét viszontláthassa. – De vajon érdekelné-e mindez a francia tévénezőket? Nem inkább valami egészen másról kellene beszélnie? Például ott a sok híres francia aforizma! Ezek aktualitása is izgalmas téma volna!

- Nem ér a harag hatalom nélkül semmit.
- Hiába ígér az orvos egészséget. Nincsen rá hatalma.
- Egyik koldus a másikat gyűlöli.
- Rossz is gyűlöli a rosszat.
- Némelyek elhítetik a világgal, hogy hisznek abban, amiben nem hisznek.
- Akinek nincs szíve, az csak a fülére hallgat.
- Nagyobb erények kellenek a jó sors, mint a rossz sors elviseléséhez.
- Rossz cselekedeteink nem vonnak maguk után annyi üldözést, mint a jó tulajdonságaink.
- Vannak gáncok, amelyek dicsérnek, és dicséretet, amelyek rágalmaznak.
- A nagy emberek dicsőségét mindig azokon az eszközökön kell mérni, amelyekkel a dicsőséget megszerezték maguknak.
- Könnyebb méltónak látszani arra a tisztségre, amelyet nem viselünk, mint arra, amelyet betöltünk.
- Vannak gonosz emberek, akik kevésbé lennének veszedelmesek, ha nem volna bennük semmi jószág.
- Mindig szeretjük azokat, akik csodálnak bennünket. De nem mindig szeretjük azokat, akiket mi csodálunk.
- Amikor a gyűlöletünk túlságosan heves, mélyebbre süllyedünk azoknál, akiket gyűlölünk.
- A közepes tehetségű ember elítéli mindazt, amit nem ér fel ésszel.
- Nagynak látszhatunk olyan tisztségben, amely kisebb az érdemeinknél. De kicsinynek látszunk olyan tisztségben, amely nagyobb nálunk.
- Azoknak, akiket szeretünk, csaknem mindig nagyobb hatalmuk van rajtunk, mint nekünk, önmagunkon.
- Magamagától jóformán senki sem veszi észre másnak az érdemét.
- Istenem, szabadíts meg a barátaimtól! Az ellenségeimmel magam is elbánok majd.
- Aki nem szereti a szabadságot és az igazságot, abból hatalmas ember talán lehet. De nagy ember soha.
- A gonosz ember lelkében éjszaka van.
- A tisztelet többet ér a hírnévnél. A megbecsülés többet ér a tekintélynél. A becsület többet ér a dicsőségnél.
- A nagy erényeket csak a nagy akadályok szülik, amelyeket legyőztek.

- Ne vágd el azt, amit kibogozhatsz!
- Kevés a vad, és sok a vadász.

De mennyire időszerűek Pascal, Montesquieu, Voltaire, Stendhal, Balzac, Baudelaire, Dumas, Paul Valéry és kortársaik bölcs aforizmái a hatalomról, s az emberről! Szívesen adna interjút ezek mai értelmezéseiről is. Sőt, beszélhetnének a 2020-as esztendő tragédiájáról, a gyilkos kínai vírusról, s Vuhan mesterségesen előállított COVID-19 vírus-mutációjáról is. Mind első csapásmérő védhetetlen biológiai fegyver. A bolygó tragédiáját, milliók halálát, a földrészek összes országának gazdasági összeomlását, százezrek munkanélkülivé válását okozták. Tény, hogy a vírusjárvány kitörése előtt már-már háborús helyzet állt elő az USA és Kína között. A kínai COVID-19, – a láthatatlan ellenség, mely meggyötörte, szájszűz, gumikesztyű viselésére, kijárási és gyülekezési tilalomra, szabadságuk elvesztésére ítélte a világot, s tönkretette az egész Föld-bolygó életét, – legsúlyosabban az Amerikai Egyesült Államokat érintette. S a világ egyetlen országa, gazdasága, amelyik még profitált is a világjárványból, a tragikus pandémiából, – Kína volt. Az a Kína, amelyik egykor, az időszámítás kezdete előtt, – felfedezte az iránytűt, feltalálta a papírt, később a lőport, a selymet. Vagyis egykor adott, aztán... pusztított, elvett. Ráadásul van itt más is! Úgynevezett „szónikus fegyverek” után kellett az USA-nak nyomoznia kínai és kubai bevetések miatt. Mindkét helyen amerikai külképviseleteket támadtak. Az Amerikai Tudományos Akadémia szerint „irányított, pulzáló rádiófrekvenciás energia” okozta Kínában, Kanton városában, az ott dolgozó amerikai diplomaták megbetegedéseit. Ugyanez történt Havannában is. Az USA Nagykövetségének negyven diplomatája lett rosszul. Szédülést, fejfájást, hányingert, koncentrációs zavart, sőt, zavartságot okoztak az új, – nehezen, vagy egyáltalán nem bizonyítható – alattomos fegyverek. – Vigyázat! Kína támad! Erőteljesen fegyverkeznek, világhatalmi terveiket nem is titkolják, beleértve az űr meghódítását, s az űrfegyverek gyártását is. Elképesztő nukleáris arzenált produkált mára a hadászati, harcászati potenciálját csúcsra járató Kínai Népköztársaság. A maga kilenc és félmillió négyzetkilométernyi területével, egymilliárd kétszázharminc milliónál is több lakosával pusztán léte is fenyegetés. Gazdaságuk elárasztotta az egész világot. Csak nehogy „nevető harmadikként”, – amíg az USA és Oroszország, a két világhatalom egyezkedik, s több európai, közel-keleti, ázsiai szomszédos állam határvillongásoktól hangos, – a feltörekvő kínai népi hadsereg „átírni” próbálja a világtérképet! Mindenről, s mindenkiről adatokat gyűjtenek. Tudja-e valaki, hogy mire készülnek? S megbünteti-e a világ Kínát a vuhani gondatlan vagy szándékos biológiai fegyver-katasztrófa miatt? – Igen, ez húsba vágó kérdés. Kína gondatlanságból vagy szándékosan tönkretette a bolygó összes lakójának az életét. Évtizedekre. Tudja-e mindenki, hogy Kína világhatalmi pozícióra tör? Ki fogja megállítani őket?

8. FEJEZET A SAS FELSZÁLL

Igen, a fegyverek hatalma, és a hatalom fegyverei. Meg a szerelem, a csábítás, az ösztönök hatalma, mely felülírja olykor a korona hatalmát is. – Ez az! Ez legyen az interjú témája Alex Taylornal! Már csak azt kell kitalálni: mit is vegyen fel? Mi az, ami a kényes francia ízlésnek, a friss divatnak, a first lady-szerepkörnek, meg az ő angol-olasz eleganciájának, különleges stílusának épp erre az alkalomra a legmegfelelőbb ruházata. Már senki nem lepődött meg azon, hogy angolos a francia first lady kalapviselése. De az, hogy bizonyos fényviszonyok között mennyire hasonlít az ő világszép olasz mamájára, még mindig ámulatba ejtett mindenkit. A férjét is. Még a politikai ellenfeleket is! Ilyenkor vibrált, szinte megremegett körülötte a levegő. Ha akarta, ha nem, a szépség, az elegancia, a nőiesség, a kecsesség hatalmának hódolt mindenki. Gina távoli irigyei is. Mert tehetetlenek voltak.

Alex tudta már: mit jelent a rangsor, mi mennyit, s mit ér meg – az értékek, célok fontossági sorrendjében. – Milyen különös! Amikor görcsösen akarta, semmi sem sikerült. De amikor már nem remélte, nem várta, a boldogságot nem hajszolta, akkor... hirtelen betoppant az életébe, s azóta minden sikerül...

– Drágám! Ébresztő! Itthon vagyunk! – suttogta Gina fülébe Alex, amint elérték Párizs légterét. S ami sugárzott a francia államfő hangjából, szavaiból, tekintetéből, az a keményen megküzdött boldogság hatalma, s a francia hatalom boldogsága volt. Borotválkozás közben Alex már nem az államfői hatalommal foglalkozott, hanem – saját bevallása szerint – arra gondolt: igazi lottó főnyereményt kapott a sorstól, amikor Gina szívét meghódította, s a szerelem hatalma előtt térdet hajtva feleségül vehette. Ennek matematikai valószínűsége, realitása szinte a nullával volt egyenlő. Hiszen... „bukott elnöknek, bűnösnek, csaló bűnözőnek” címkézték őt a saját hazájában. A hatalom visszavágott, vendettázott... elégtétel-vétel végett. Ezek után „benősülni az angol királyi családba”? Egy brit-francia frigy – a Brexit utáni London-Párizs halászlé jogvitával s egyéb ősi meg friss ellentétekkel terhelt? Ki az, aki erre akárcsak egyetlen euróval vagy fonttal is fogadott volna?

Gina azonnal felébredt. Igen, ezek már Párizs fényei! Imádta a felhők közül nézni a mértani szabályossággal épült világvárost, a szerelem, s a fények birodalmát. A gravitációnak, az aerodinamikának, a leszorító erőknek, s az Airbus A 330-as konstruktőrének hála, most is gyönyörűen landolt az elnöki különgép francia kapitánya. „Tojásra szállt”, méghozzá hibátlanul.

Ami ezután következett, az már „hazai pályán” a hétköznapi rutin volt. Orly, az elnöki gép reptéri VIP-fogadása. Frissítők, pár perc lazítás, aztán: sajtótájékoztató helyben az itthon maradtaknak. Szokás szerint Gina Alex mellett volt. Utána: konvojjal haza. Champs Elysées, Elysée-palota. S végre csöppet kettesben. Igaz, itt nincs megállás. Vacsora közben már a holnapi programok vannak terítéken. S Alexnak – szokás szerint, – még el kell olvasnia egy vaskos tárgyalási anyagot.

Gina szívvel-lélekkel viselte first ladységének minden édes és keserű terhét. A mókuskerekezést is. Vagyis azt, hogy a hely, a személy, az alkalom s a létszám változó, de a lényeg ugyanaz marad. Amíg férjét a dolgozószobába szólították az államfői teendők, beszédet írt, „anyagokat” olvasott, telefonálgatott, gyakran elmerengett a jövőn. Ilyenkor mindig türelemre intette magát. Mert... alig várta már, hogy Alex ciklusa leteljen, s végre „civil” életük legyen.

Kötöttségek, rohanások, farkasverem-támadások, kamerák, riporterek, fotósok, paparazzók nélkül. Vágyott „csak úgy” kézen fogva sétálni a férjével, – a testőrség nélkül, szabadon. Bakancslistát is tervezett. Többet szeretne találkozni a Budapesten maradt, újabb diplomája megszerzéséért ott tanuló fiával. S szeretné végigjárni Alex-szal a budai életének összes egykori színterét. Hiszen az emlék maga az élet. Nem engedhetjük, hogy elszökjön tőlünk. Ám aki a múltban él, az elpocsékolja az idejét. Aki a saját lelkében utazik, annak viszont jegyese a szabadság, barátja a magány, s olykor meglátogatja őt az ihlet is. Az élet értelme? – Origónak lenni, szókimondó, sűrű írókat olvasni, múzeumokban kalandozni, a neten friss hírekre vadászni, s hozzá megérintős zenéket hallgatni. Arról, hogy „Ádám keresi Évát, s hogy a nevedet írom az égboltra, mert nem tudok leszokni rólad. A szívemet szórtam a lábad elé, jöttél, és mindent vittél”. Meg arról, hogy hatalmas érzés volt 2000-ben áttáncolni a következő évezredbe, a harmadik iksszel a homlokunkon. S hogy „szeretni kell valakit, valamiért. Akkor is, hogyha fáj. Mert mindig az a legszebb perc, amit nem ad meg az élet.”

Gina sűrűn elmerengett a Vu Vei-n, a nem cselekvés kínai művészetén. Hitt a sors célvezéreltségében, miszerint soha, semmi sem történik velünk véletlenül. Szerinte a sorsát mindenki maga választja meg. Most például az ő first lady-életében a sorsa az, hogy a szerelmére várjon, aki még mindig dolgozik. Ilyenkor festett, vagy bölcsességeket, idézeteket olvasgatott. Mindig talált köztük kedvére valót!

- Az igazság fontos. Ám akinek hatalma van, az nem szorul rá.
- Aki soha nem követett el hibákat, az foglalkozására nézve biztosan nem politikus. Ahogyan az sem, aki a hibáját beismerte.
- Mindig az ellenségtől tanul legtöbbet az ember.
- Meg kell próbálnunk a jelenben élni. Értelmetlen azon tipródni, hogy mi lesz két-három hónap múlva.
- Az életünk olyan, mint egy marék aranypor. Hatalmas kincs. De ha nem adjuk oda valamiért, akkor is kipereg az ujjaink között.
- Csak azért, mert megsértődtél, még nem biztos, hogy igazad van.
- A gyáva az, aki veszély esetén a lábával gondolkozik.
- Két ember között a legkisebb távolság a nevetés.
- A legénylakás az a hely, ahol a szobanövények mind kiszáradnak, a hűtőben viszont már csírázik valami.
- Pénzünk megduplázásának az a legbiztosabb módja, ha félbehajtjuk és zsebre tesszük.
- A felelősségünket kell komolyan venni. Nem önmagunkat.
- Ma nem lehet vége a világnak, mert Ausztráliában már holnap van!
- Az ember akkor fedezi fel a szomorúságot, ha már minden kívánsága teljesült.
- A barátainak mindenki örül. Vagy akkor, ha érkeznek, vagy akkor, ha távoznak.
- Muszáj hinnünk a szerencsében. Egyébként mi mással is magyarázhatnánk azok sikereit, akiket nem szeretünk?
- Ha elkeseredsz, gondoldj arra: a fák nem nőnek az égig, nem eszik olyan forrón a kását, ahogyan főzik. Mindannyiunkkal megesik, hogy olykor belegabalyodunk az élet pókhálójába, és mindent előlről kell kezdenünk.
- Az ember boldogságra vágyik, és azt hiszi: ez jár neki. Holott az élet: harc. S aki ezt képtelen elfogadni, az örökké boldogtalannak érzi magát.

- A boldogság nem több, mint jó egészség és rossz memória.
- Aki szivárványra vágyik, annak el kell viselnie az esőt is.

Végre! Hajnali fél három előtt öt perccel Alex belépett a szobába. Kész! Átolvasott mindent. Líbia. Észak-Afrika. Nehéz, hosszú nap volt ez is, korai indulással. Párizs-Tripoli repülővel oda-vissza, évfordulós ünnepséggel a 2011-es „Odüsszeia Hajnal” hadművelet emlékére a szövetségeseikkel, a helyszínen.

Gina szívét valami nagy-nagy melegség járta át, miközben nézte és hallgatta a férjét. Felnézett rá. Büszke volt rá. S még mindig igazából szerelemmel szerette őt viszont. Pedig... hosszú éveken át az előző férje miatt megfogadta: „többé soha!” Keresztülnezt minden idegen hím-neműn, s még akkor sem hinné el egyetlen szavukat sem, ha az időjárásról papolnának. – Igen, kemény lett a szíve és fagyos az élete. Ő egy kutyát, de még egy kankalint sem tudott volna úgy cserbenhagyni, eldobni, ahogyan az exe őt. Így aztán, ha véletlenül esküvői menetet látott, jaj, ne tudja meg senki, mit gondolt magában a két szerencsétlen csóválásos öngyilkosról, akik salto mortale halálugrásra készülnek védőháló nélkül, örök hűséget hazudva egymásnak, hogy aztán pár év múlva acsarkodva válni, osztozkodni, gyűlölködni kezdenek.

Ej, de sok víz lefolyt a Dunán, a Temzén meg a Szajrán, mire csöppet halványulni kezdtek benne a szív mély sebéből fakadó taszító érzések. Évekbe telt, mire eljött az a tavasz, amelyen először érezte, de még magának sem merte bevallani, hogy mégiscsak jól esne egy férfi meleg, puha kezének érintése, egy kedves szava, biztató mosolya, és... de jó lenne hozzá bújni! Fejét férfias, biztonságot nyújtó vállára hajtani! Még egyszer, utoljára megpróbálni, valakiben újra megbízni, életét a kezébe tenni, magát őrá bízni, vele közös jövőt tervezni. Pedig... ez örültség! Szeretni valakit annyi, mint lemondani a szabadságról, a függetlenségről, a józan ész hatalmáról, engedni, hagyni szerelmi függés fájdalját, túrni önmagunkon egy férfi, s egy végzetes érzés eluralkodását, érzelmi kiszolgáltatottság veszedelmes állapotát. – Nem, ezt még egyszer nem szabad megkockáztatni! Ebből csak baj lehet!

S aztán... jött Chéri. Fenekestül felfordult a világ. A jégcsapok elolvadtak, a fagyos szív forrón lüktetni kezdett. Egy csapásra megváltozott minden. Budapestről Párizsba... Párizsban, párosban. Az Elysée-palotában...

Ragyogni, tündökölni, hibátlan, erős politikai érdek-érvényesítéssel országot kormányozni az képes, aki erre született. Rangja, pozíciója betöltéséhez minden adottsága, képessége és készsége megvan. Művelt, elhívatott, nagyformátumú egyéniség. Higgadt, az egyéni és a közérdek összetévesztése távol áll tőle. Élni, és nem visszaélni akar a rá ruházott hatalommal. Képes saját maga megírni a beszédeit. Nem veszik el a részletekben, mindig látja a lényegét, és sohasem felejt el azt: honnan jött. Kiválóan tud kommunikálni a néppel és a sajtóval. Nem lehet zavarba hozni. A támadásokat elegánsan és szellemesen veri vissza. Hitelesen, meggyőzően tudja képviselni a hazáját, pártját, politikáját. Viselni képes a siker meg a bukás terheit is. A diplomácia nemzetközi hadszínterein határozott, kompromisszumokra kész és türelmes. Munkabírása kiemelkedő. Hite töretlen, összes hazai és nemzetközi megnyilvánulása, fellépése, verbális és nem verbális kommunikációja – egész megjelenésével együtt – mindig kifogástalan. Méltó egy erős ország felelős irányítójához. Nem csuklik el a hangja. Nem felejt el a szövegét. Nem hibázza el a protokollt. Nem botlik meg, nem esik el. Előrelátással és rutinnal esélyt sem ad a szerencsétlen véletleneknek. Sohasem mutatkozik zavartnak, gyengének, esendőnek, sebzettnek, támadhatónak. Tömegrendezvényeken a bekiabálásokra, sértegetésekre, ellenzéki és randalírozó rendbontói gáncsoskodásokra hibátlanul reagál. Érzi minden helyzet, szó és gesztus súlyát, s annak megfelelően válaszol. Tisztán látja a

konfliktus-kezelés szerepét. Helyesen dönt háborúról és békéről, egy, száz és milliányi ember sorsáról, életéről. Nem csupán a hadászati stratégiát és taktikát ismeri és alkalmazza. Elvű. Tanul a kudarcból, de soha fel nem adja. Veszélyt, kockázatot, ellenséget nem becsül alá. Megvesztegethetetlen. Szűkebb és tágabb környezetének, így szavazóinak is a megbecsülését, a tiszteletét mindenekelőtt tetteivel, példa értékű életútjával és a magatartásával vívja ki. Másokat „megvenni”, lekenyerezni, olcsó népszerűséget kisztílv eszközökkel kicsikarni nem akar. Vezetői képességei kiválóak. Érett, tapasztalt, talpraesett, intelligens. Vág az esze, mint a borotva, így gyors a helyzetfelismerése és a döntése. Alapos, felelősségteljes. Stílusa, kulturáltsága kimagasló. Elsősorban őt, és nem a pillanatnyi posztját tiszteli a világ. Udvarias. Nem hangulatember. Remekül sakkozik. Nem feltétlenül a játék-táblán, hanem a posztja hadszínterein. Nem csupán a saját lépéseit ismeri előre, hanem a szövetségesei, s az ellenfelei mozgásterét is. A heves indulatoktól, s azok megnyilvánulásaitól tartózkodik. Hatalmas az önuralma. Ellenség-barát felismerő rendszere mindig oly precíz, mint a vadászgépeké. Nem kicsinyes, nem bosszúálló. Soha nem alacsonyodik le alantas ellenfelek közönséges szintjére. Tisztában van azzal, hogy élete minden percében „kirakatban” él. A kritikákból tanulni, profitálni próbál. Határozott, de nem hiszi magát csalhatatlannak. Ágyúval verébre sohasem lö. Tisztában van azzal, hogy túlmutat önmagán, mert a hazáját képviseli, s a személyét gyakran a hazájával azonosítják. A szavazóit nemcsak a kampány-időszakban becsüli. Ígéreteit, adott szavát állja, betartja. Van humora. Szellemes. Értékorientációja tiszta, világos, egyértelmű. Beszédei elmondásán túl beszélgetni is képes. Hisz abban, amit tesz. Érti az alapigazságot: ki kardot ránt, kard által vész el. Naponta megmérettetik, és könnyűnek sohasem találhatik. Nem fárad bele a koalíciók, pártszövetségek építgetésébe, az egyezkedésekbe, s az egyezségekbe. Előítéletek nem vezérlik a „keleti nyitás” politikájában. Állja a versenyt mindenféle ringben. Kitűnő a küzdőselleme. Profi. Hatalomvágya egészséges, közjót szolgáló egyéni ambíció. A pozíció-harcokban korrekt. Ízléstelen marakodásokba, egymást-kószolgtatásokba nem bocsátkozik. Mr. President, de mégsem hiszi magát Istennek. Belülről, őszintén tiszteli az embereket. Iránytűje, mely megmutatja: merre van jófelé, mindig hibátlanul működik. Körültekintő. Összes feladatában és minden új napban újabb kihívásokat lát. Okul elődei hibáiból és erényeiből, de senkit sem utánoz, nem másol. Önmaga akar lenni. Pontos tudja: kik és miért vannak a hatalom árnyékában, miért küzdik fel magukat a holdudvarba, kik azok, akik igaz elvbarátok, és kik a hatalomhoz dörgölődzködő karrieristák. Szemléletében, döntéseiben objektív, tárgyilagos. Ember- és tárgyismerete gazdag. Nem hagyja provokálni, csapdába csalni magát. Mindig tudja, hogy mit akar, de tisztában van a korlátaival is. Történelmet írni a hazája, a köz javára óhajt. Soha nem hoz szégyent a népére, önmagára, szövetségeseire, posztjára, környezetére. Minden szélsőségtől tartózkodik, miközben soha nem középszerű vagy szürke. Tisztában van azzal is: maga után nyomot nem csupán a történelemben, az ország-építésben, hanem az emberek lelkében is hagyni fog. Leköszönő elnökként, a hatalom átadása után, – élete végéig méltónak kell lennie önmagához, s az ex-államfői státuszához. Jó vezető az, akit, – ha tisztségéből vagy az életből távozik, – ténylegesen vagy képletesen megkönyeznek az emberek. – Van ilyen? Igen! Alex! Te vagy az! Mindenben tökéletes... Férjnek is az.

– Bárcsak így lenne! Bocsáss meg, szívem, eddig tartott, mire végigolvastam mindent. A holnap esti díszvacsorát ugye, nem felejtetted el? – kérdezte gyöngéd-figyelmesen Alex.

– Dehogy! Már tegnap előtt kiválasztottam az estélyimet, megkészítettem az összes kiegészítőt, kelléket. Ja, és persze, felkészültem az új amerikai elnökből, meg a nejből is. Bevetésre készen állok! – suttopta Gina.

Alex tiszta szívből felkacagott. – Bevetésre készen? Tetszik! Micsoda megfogalmazásaid vannak! – nevetett tovább. S Mr. President oly szenvedélyesen ölelte a feleségét, mint az esküvőjük estéjén.

– Tudod, mit mondtak? Azt, hogy Mr. Biden első európai látogatásaként miattad választották Párizst! Mert, ha a francia first lady Washingtonban született, akkor ők ide „haza” jönnek. Lelkifurdalás nélkül szakítanak a diplomáciai hagyománnyal, mely szerint először Londonban illik és kell vizitálni, a két ország sajátos kapcsolatára való tekintettel. Nincs gond, mert te egyúttal az Egyesült Királyságot is képviseled. Személyedben Gina hercegnőt is tisztelik, te a brit királyi családot is jelképezed, a velük való személyes kapcsolatfelvételt is jelented. Multifunkcionális baráti bemutatkozó vizit lesz Párizsban! Így fogják fel. Ráadásul anyai ágon Olaszországot is szimbolizálsz. Ergo, olyan, mintha Biden elnök úr egyidejűleg Párizst, Londont, és Rómát is megtisztelte volna az első európai útjával. Hozzád jönnek! Miattad! Érted! Én itt csak „másod-hegedűs” vagyok! Hatalmas büszkeséggel...

Gina Alexhez bújt, jó erősen fogta finom, meleg, puha kezét, és hangosan gondolkodott.

– Eszembe jutott a „Szerelem a Fehér Házban” című film. Mostanában jöttem csak rá, hogy minden igaz lehetett. Nagyon valóság-ízű volt benne minden. – „Karácsony van! Te nem kaptál róla értesítést?” – kérdi a sajtófőnök az asszisztensét. Nos, igen... Gyönyörű, de „rumlis” élet ez. Már megszoktam. Néha kedvelem. Máskor sokallom. Már mint a sűrű programokat meg a kötöttségeket. Igazából engem az éltet, hogy te virulsz, tündökölsz. Most van meg benned minden együtt. Olyan vagy, mint egy virág, amelyik élete csúcspontján pompázik és beragyogja a világot. Minden értelemben csúcson vagy. Sugárzik rólad, hogy élvezed, amit csinálsz, sikeres és boldog vagy. Én pedig örülök annak, hogy melletted lehetek. Te a mának élsz, persze. Hiszen meghalni sincs idő. Én viszont olykor már a „bakancslistámat” tervezem. Tudatosan készülök. Néha... már várom is a ciklus végét. Tele vagyok tervekkel. Sokkal többet lehetek majd veled, meg a fiammal is. Protokoll, s etikett nélkül. Jóval szabadabban, mint most. Végre lesz időm festeni, főzni, énekelni, csillagokat, denevéreket nézni... Alig várom! Lesz persze, ami hiányozni fog a mostani életünkből. Az emberek szeretete, érdeklődése. A sok levél. Már mint... a néptől. És biztosan jönnek percek, amikor furcsa lesz újra hétköznapi közemberré lenni. Ülünk majd a dugóban, mert konvojban az utódod közlekedik. Nem lesz „megkülönböztető jelzésünk”. Exekként mi is a tömeg részei leszünk. Személyzet helyett én szaladok majd le a sarki fűszereshez. Sorban kell majd állnom, mint a többieknek. És... alighanem soha többé nem látom Totót, a rakétát. – Ja, én magamban így hívom az elnöki különgépet. Ha tudnád, mennyire csodálkoztam, amikor megláttam a gépben az orvosi rendelőnek álcázott sebészeti műtőt! Beleborzongtam, amikor rájöttem: biztosan merénylet, lőtt seb, robbantás, égési sérülés esetére készült, az államfő védelmében.

Ha például Tripoliban ma rád lőttek volna, akkor a gépben vették volna ki a golyót a mieink. Tudom. Azt is, hogy megőrült a világ. Aki Lennont lelőtte, az pár órával korábban autogramot kért tőle. Utólag azt mondta: „csak” híres akart lenni. Ezért tette. Az elnökökre viszont vadásznak. Ne hidd, hogy nem tudom, mekkora veszélyben vagyunk nap, mint nap! Bármikor, bármelyik elnöki gép rakétával kilőhető. Ez nem olyan, mint a konvoj, ahol a felvezető meg a záró kocsi, – a négy vagy öt Mercedes között – szépen „elbújtható” az, amelyikben mi ülünk. És megjelent a sok idegméreg, ideggáz mellett az új „szónikus” fegyver. Itt a sok terrorista, késsel, mellényes csőbombások, tömegbe hajtók, ámokfutó lövöldözők, bérgyilkosok, orvlövészek, COVID-19 féle biológiai fegyverek. Pokoli világ ez, és nagyon tiszteletre méltó benne a te szolgálatod. De... már most kérlek, ha majd visszavonulsz a közélettől, ha ex-elnök leszel és már a memoárod írod, ne érezd majd bukásnak, hogy „már nem” te vagy az első ember. Két ciklus a piramis csúcsán, egy erős ország, egy atomhatalom államfőjeként – dupla életmű!

– Köszönöm! De azt szoktad nekem mondani, hogy ez „mókuserék”. Igazad van. Abban is, hogy nekem ez az életem. S ha már szóba hoztad mindezt, mondanom kell valamit. A te bakancslistádról meg az én második ciklusom utáni időkről. Hm... Szóval, honnan is kezdjem? – vette át a szót Alex.

– Eddigi életem legfontosabb kérdését neked tettem fel, amikor feleségül kértelek. Az „igen” akkor nekem mindent jelentett. Most is. És örökre. Bevallom, megint egy fontos „igenre” várok. Tőled. A Biden-adminisztráció szókimondása döbrentett rá minket arra, hogy az európai és a világpolitikában mit jelent a te személyed, a sajátos, senkiéhez nem hasonlítható társadalmi státuszod. – Gina, drágám! Te leszel Franciaország első női államfője! Közvetlenül utánam. Szükségünk van rád. Ahogyan Európának és a világnak is. Meg tudod csinálni! Győzni fogsz! Ha akarnád, sem tudnád levérni a lécet. Talán nem tudatosult benned, de amikor az ideális vezetőről beszéltél, akkor te önmagadat jellemezted. Te vagy az, aki erre született! Te vagy az, aki ennyire tiszta, és tehetséges! Ami az USA-ban Clintonéknak, Hillarynak Billel nem sikerült, azt a családi váltást te könnyedén megcsinálod! Már előkészítettünk mindent, szívem. First ladyként egyre több, egyre nagyobb, de már kifejezetten politikai feladatot kapsz. Készülj, drágám! Hamarosan te következel. A bakancslista, a búcsúzás még odébb van. Tripoliban legközelebb már te fogsz a helyemen állni. Te mondod az ünnepi beszédet. A történelmet – Franciaországot, és Európát, – neked kell tovább írnod. A világnak is ez az érdeke. Te leszel a mérleg nyelve az Amerikai Egyesült Államok és Oroszország között. Az Európai Unióban a francia hegemoniát neked kell majd biztosítanod. Hamarosan te tartod féken Kínát, Észak-Koreát, te felügyeled a Balkánt, és vigyázol a Közel-Kelet puszkaporos hordójára. Te leszel a hadsereg főparancsnoka is. Nőként. Neked fogom átadni az atomkódot. S tiéd lesz a végső szó, ha a Mirage-okat a világban bárhol be kellene vetni. Mindeközben hazai pályán, itthon is rendet kell tartanod, főleg a sárga mellényes tüntetőket és az autó-gyűjtogató randalírozókat kell majd kordában tartanod. Unatkozni nem fogsz, azt megígérem. Hidd el, az első hónap után már szeretni fogod! Kritikus időszak lesz ez a Brexit, a COVID-19 világjárvány, és a gazdasági válság okán. Az erőviszonyok átrendeződnek. Hatalmas lesz a verseny. Nemcsak a Földön, hanem az űrben is. Óriási harc dúl, a nagyhatalmak már a Holdon meg a Marson osztozkodnak. Az oroszok a Vénuszt sajátították ki. Erősödik az űrfegyverkezés. Nem értjük a távoli bolygók fölötti hatalom hajszolását. Én sem. Pokoli pénznyelő projektek ezek. Hatalmas tudás és előrelátás kell annak eldöntéséhez: mi mennyit ér. Némelyek már erősebben nyomulnak az űrben, mint a Földön. Tényleg meg kell küzdenünk a Holdon való osztozkodásban a területért? Mekkoraért? Űrháború árán is? Ha igen, akkor mi lesz a gyakorlati hasznunk ebből? Vagy inkább a Marsot célozzuk meg? Titkos anyag, rejtett érték van a vörös kőzetekben? Vagy csak ez lett manapság a divat? Netán egy bolond százat csinált? És miért a Hold a legnépszerűbb? Armstrong miatt van ekkora tülekedés? Rejtély az is, hogy az oroszok miért épp a Vénuszt stoppolták le maguknak. Van ott valami, amiről mi nem tudunk? Kezdjük űrháborúba a már megszállt bolygókért, vagy foglaljuk le magunknak a Szaturnuszt? Az még szabad. Űrturizmus, ország-presztízs, vagy kőzet-, víz-, netán új energiaforrásokért folyik a harc? Biztos, hogy be kell szállnunk ebbe? Nem elég a műholdháborúk viselése? A vírusjárvány – Kína kivételével – erősen megkopasztotta még a G20-ak gazdaságait is. Lehet, hogy a harmadik világháború az űr birtoklásáért fog kitörni? S vajon hol lesz az ütközet? A Földön, vagy odafönt, az űrben? A francia szakértők véleménye megoszlik. Használhatatlan anyagot kaptunk tőlük. Gyerünk, Gina! Asztrofizikusként mit mond erre az én hercegnőm? Most, amikor pokoli erők feszülnek egymásnak és dollár meg euro-milliárdok vándorolnak a fegyvergyártásba. Soha nem volt méreteket ölt a fegyverkezés. Annak minden formája. Olyan újítások jelennek meg, amelyeket már csak nagyon magas IQ-val lehet áttekinteni. A „repülő meg a vízen járó” katonától kezdve a harci drón-átalakításokig. Vagyis, miközben a nagyhatalmak az első csapásmérő fegyverekbe fektetnek, a kisebb nemzetek olcsó és ravasz, ötletes megoldásokkal küzdenek. Azerbajdzsán a bombákkal felszerelt okos, amúgy egyszerű harci drónokkal nyert háborút Örményországgal szemben. Félelmetes lett a világ. S te államtudományokból is diplomáztál, asztrofizikából doktoráltál. Nem születted franciának, de azzá lettél. Törvényt fogunk módosítani, hogy betölthesd a tisztséget. Biztos befutó vagy. Ellenfeled csak papírforma szerint lesz. Az

acsarkodást, a fogcsikorgatást visszavered. Irigyeid mindig voltak. Hozzászoktál. Nem tudnak ártani neked. Karmester leszel. Nagyzenekart fogsz vezényelni. Kemény kézzel fogd a pálcát, figyeld nagyon a szólistákat, főleg, ha különutas betétdalokkal próbálnának előjönni. A kottát te írod. A zenekarnak a te partitúrád szerint kell játszania. Te felelsz az összhangzatért. Meg a kérértlen szólisták kiebrudalásáért is. Lehet, hogy kezdetben ösztűz alá vesz az ellenzék. Fáraszd ki őket! A puskaporuk gyorsan elfogy. Utánpótlásuk nem lesz. Hátszelet ne remélj! De tudom, hogy tudsz te repülni ellenszélben is.

A német kancellár asszonyt, ha lesz még, simán lenyomod. Amióta beszéd közben nem törnek rá remegési rohamok, nem kell széken ülve hallgatnia a himnuszokat, azóta javult a pozíciója. A titkosszolgálatok élén fej- és helycserék esedékesek. Ha akarod, ezt még én megcsinálom neked. A szónikus fegyverekkel szemben jó lenne, ha saját fejlesztésű eszközökkel védekeznénk, hogy szükség esetén támadhassunk is. Van hozzá kiváló hazai szellemi kapacitás. Kérd és használd!

Ha elfogadod ezt az ajánlatot, régi vágyadat teljesítheted. A Magyarországtól elcsatolt két-harmad terület visszaadása – vér és háború nélkül, – nagy tett lenne. Történelmi igazságtétel. Tessék! Csináld meg, hozd tető alá! Kezedben lesz hozzá minden. Az oroszok támogatni fognak. Igaz, cserébe a saját területi követelésük jóváhagyását kérik majd. Fogadd el! Az Amerikai Egyesült Államok és Nagy-Britannia biztosan nem fog ellenkezni. Asztalhoz fognak ülni. A trianoni békeszerződéseket mi, franciák diktáltuk. A többiek csak rábólintottak. Trianon után százöt évvel nagyon is létrejöhet egy új négyhatalmi egyezmény. Egy új négyhatalmi megállapodás. Ezért lobbiztál! Tessék, üsd nyélbe! Jelentős román ellenállás várható. De te ezt is megoldod, kirázod majd a kisujjadból. Gyerünk, Gina! Rajzold át Európa és a világ térképét! Képes vagy rá. Tégy igazságot! Hozd el a békét – akár a fegyverek erejével, akár anélkül! Szerbiával vigyázz. A horvát népiirtás és a jogerős hágai ítélet ellenére Radovan Karadzicsot a hazájában még mindig hősként ünneplik! A házak falai teli vannak a hazafiak öt istenítő felirataival. Kim Dzsong Un nála is veszélyesebb. Nehéz és ellentmondásos figura. Imádja a nukleáris kísérleteket, főleg a tenger alattiakat, és szeret – pusztán szórakozásból – Japán felé lövettetni. Az interkontinentális ballisztikus rakéták atomtöltetű fejeit szenvedélyesen gyűjti. Alighanem Oroszországgal akar versenyre kelni. Észak-Koreára külön is figyelj! Add át az USA-nak a közvetítői szerepet. Jobban járunk.

Bátran vállald el! Fogj bele! Ahogy te startolsz, nem tud úgy indulni senki. S ha pályára álltál, többé megállíthatatlan vagy. Nem lesz sétagalopp, de te bírod majd a tempót. Ebben is biztos vagyok. Profi politikusok fognak a rendelkezésedre állni. A kormányban nem lesz belső ellenzéked. A Parlamentben annál inkább. De nem féltelek. A tekintélyeddel önmagában véve is visszavered a harcias gall kakasok hangos kukorékolását. A kárálásaikat szintén. Ugyanez várható Brüsszelben is. Tiszták a frontvonalak. „Csak” tartanod kell a hadállásokat. Új stílust, új szint hozol majd a francia, sőt a nemzetközi politikai életbe is. Erre az egész egyéniséged, a személyiséged a garancia.

Kérlek, engedd magadban érezni a vonzást! A hatalomgyakorlás vonzását. Te első embernek való vagy. És nyugodj meg, levakarják majd rólad a paparazzókat! Tudom, ez zavar. De hidd el, te leszel a sas, aki karmai között tartja őket. Nem pedig fordítva. Ha megjelenysz és megszólalsz, attól a pillanattól fogva már nyertél. Mindenkit lehengetsz. A lábad előtt fog heverni a világ. Hét nyelven beszélsz. Szó szerint, meg átvitt értelemben is. Mindenki tudja, hogy ami előttünk áll, azt neked kell irányítanod. Te vagy a legalkalmasabb rá!

– Gina, drágám! Ugye, vállalod?

– Igen, Chéri... Igen!

A SZERZŐ

CSURGAY JUDIT

Pulitzer-díjas tv-riporter, író, újságíró, tanár. Az ELTE Bölcsészettudományi Karán szerzett kitüntetéses diplomát. Az MTV „Riporter kerestetik!” vetélkedőjének egyik győzteseként kezdte negyedszázados televíziós pályafutását.

Kötetei: Ne add fel, soha! (Riportkötet. Semic Interprint, 1995.), A first lady (Regény. Novum Pro Kiadó, 2011.), Párizs könnyei (Regény. Országos Széchenyi Könyvtár, E-könyv, 2020.), Hozzatok szólok! (Versek. Országos Széchenyi Könyvtár, E-könyv, 2020.), Ne kérdezd! (Versek. Országos Széchenyi Könyvtár, E-könyv, 2020.)

